De la autorul bestsellerului *UN BĂIAT NUMIT CRĂCIUN*

Fetița care a salvat Crăciunul

„Matt Haig este uluitor"
STEPHEN FRY

MATT HAIG

cu ilustrații de CHRIS MOULD

nemi

www.virtual-project.eu

MATT HAIG, scriitor şi jurnalist, s-a născut pe 3 iulie 1975 la Sheffield, în Marea Britanie. Este un scriitor prolific, multe dintre cărţile lui fiind bestselleruri sau în curs de ecranizare. Printre cele mai cunoscute sunt: *The Last Family in England* (2004), *Shadow Forest* (2007), *Runaway Troll* (2008); *Umanii* (2013; trad. rom. Nemira, 2015), *Băiatul Echo* (2014; trad. rom. 2015), *Reasons to Stay Alive* (2015) sau *How to Stop Time* (2017). Apărută în limba engleză în 2015, *Un băiat numit Crăciun* a avut un succes imens, fiind tradusă în peste 20 de limbi. Cartea va fi ecranizată de Blueprint şi Studio Canal. În 2016 a apărut şi continuarea, *Fetiţa care a salvat Crăciunul,* iar în 2017 a fost lansat volumul al treilea al seriei, *Father Christmas and Me.*

CHRIS MOULD a început Şcoala de Arte la 16 ani. A câştigat Nottingham Children's Book Award şi a fost nominalizat la Sheffield Children's Book Award. În prezent locuieşte în Yorkshire, este căsătorit şi are doi copii. Îşi iubeşte munca şi-i place să scrie şi să deseneze genul de cărţi pe

care şi le-a dorit în copilărie.

Fetița care a salvat Crăciunul

Matt Haig

ilustrații
CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză
CRISTINA JINGA

nemi

MATT HAIG

FETIŢA CARE A SALVAT CRĂCIUNUL

Titlul original: *THE GIRL WHO SAVED CHRISTMAS* (2016)

Ilustraţii: CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

2017

Pentru Pearl, Lucas şi Andrea.
Cele mai fermecătoare fiinţe pe care le cunosc.

Fetiţa care a salvat Crăciunul

Oare ştii cum funcţionează magia?

Acea magie care îi face pe reni să zboare pe cer? Cea care-l ajută pe Moş Crăciun să călătorească prin toată lumea într-o singură noapte? Cea care poate opri timpul în loc şi îţi poate îndeplini visurile?

Cu speranţă.

Aşa funcţionează.

Fără speranţă, n-ar exista magie.

Nu Moş Crăciun, Blitzen sau vreunul dintre ceilalţi reni fac magia posibilă în noaptea de Ajun.

Ci orice copil care vrea şi îşi doreşte ca ea să se petreacă. Dacă nimeni nu şi-ar mai dori-o, n-ar mai fi nicio magie. Şi pentru că noi ştim că Moş Crăciun vine în fiecare an, acum ştim că magia – cel puţin, un anumit fel de magie – este reală.

Însă nu aşa au stat lucrurile dintotdeauna. A fost odată un timp, mai înainte de şosetele pline de daruri şi dimineţile de Crăciun petrecute desfăcând, cu emoţie, hârtiile în care sunt învelite cadourile. Un timp cu adevărat nefericit, când foarte puţini copii aveau vreun motiv să creadă, totuşi, în magie.

Iată de ce, în prima noapte în care Moş Crăciun s-a hotărât să le dea copiilor un motiv de bucurie şi de a crede în magie, a avut foarte mult de lucru.

Jucăriile erau în sacul lui, sania şi renii erau gata, însă când a pornit în zbor din Elfhelm, a simţit că nu era destulă magie în aer. A călătorit prin Aurora Boreală, dar aceasta abia dacă lumina. Iar motivul pentru care magia era atât de slabă era că nu exista prea multă speranţă în ea. La urma urmelor, cum ar putea să spere un copil în magie, dacă n-a cunoscut-o niciodată?

Aşadar, prima vizită a lui Moş Crăciun era cât pe-aci să nu se întâmple. Şi dacă a existat totuşi, a fost datorită unui singur lucru. Mai exact, a unui singur copil. O fetiţă din

Londra care credea cu toată fiinţa ei în magie. Şi care spera şi tot spera zi de zi la un miracol. Ea a fost copilul care a crezut în Moş Crăciun mai înainte de oricine altcineva. Şi ea a fost cea care l-a ajutat pe Moş Crăciun, chiar atunci când renii lui începuseră să se poticnească, fiindcă speranţa ei imensă, pe când stătea întinsă în pat în Ajunul acelui Crăciun, a adus o lumină pe cer. I-a dat lui Moş Crăciun un ţel, o direcţie. Iar el a urmărit raza aceea subţire de speranţă tot drumul până la numărul 99, de pe Strada Haberdashery, din Londra.

Şi odată ce a ajuns, şi odată ce a aşezat un ciorăpel plin de jucării la picioarele patului ei care forfotea de ploşniţe, speranţa a crescut. Magia era acolo, în lume, şi s-a răspândit prin visele tuturor copiilor. Dar Moş Crăciun nu se putea păcăli singur. De n-ar fi fost acel unic copil, fetiţa de opt ani pe nume Amelia Wishurt, care sperase atât de mult ca magia să fie adevărată, Crăciunul n-ar fi avut loc niciodată. Da, desigur, a fost nevoie de elfi, de reni, de atelierele harnice şi de toate celelalte, dar ea a fost singura care-l salvase.

Ea a fost primul copil.

Fetiţa care a salvat Crăciunul.

Iar Moş Crăciun n-avea s-o uite niciodată...

Un an mai târziu

Dragă Moș Crăciun,

Salutare, numele meu e Amelia Wishart. Am nouă ani și locuiesc pe strada Haberdashery, la numărul 99, în Londra. Asta știi, pentru că ai mai fost pe aici. Anul trecut când mi-ai dat cadouri. A fost foarte drăguț din partea ta. Întotdeauna am crezut că lucrurile magice sunt cu putință, chiar dacă vremurile sunt grele, așa că a fost minunat să văd că e adevărat.

ÎȚI MULȚUMESC!

Cum spuneam, locuiesc cu mama mea, Jane, și cu pisoiul meu, Căpitanul Funingine. L-am găsit pe Căpitanul Funingine pe horn. Știi, hornurile rareori sunt drepte de sus până jos. Adesea au și cotituri. L-ai cunoscut? E grozav. Dar uneori fură sardine de la pescărie și se încaieră cu pisoii vagabonzi și cu cred că se crede câine.

Știu că ești ocupat, așa că o să-ți spun, pe scurt, ce mi-ar plăcea de Crăciun. Mi-ar plăcea:

1. O perie nouă de curățat hornurile.
2. Un titirez.
3. O carte de Charles Dickens (autorul meu preferat).
4. Să se facă mama bine.

Numărul 4 e chiar important. E mai important decât numărul 2. Poți să păstrezi titirezul.

Într-adevăr, a fost un lucru magic să mă trezesc cu toate acele cadouri, anul trecut. Mama era coșar, iar acum m-am făcut și eu coșar. Ea nu mai poate urca pe hornuri, acum. Nu mai poate face nimic, decât să zacă în pat și să tușească. Doctorul spune că numai un miracol ar mai vindeca-o. Dar miracolele au nevoie de magie, nu-i așa? Iar tu ești singura persoană despre care știu că poate face magia posibilă. Deci asta e tot ce vreau. Vreau s-o faci din nou bine pe mama, până nu e prea târziu.

Asta e principalul lucru pe care îl cer.

A ta credincioasă,
Amelia.

Pământul se cutremură

Moş Crăciun împături scrisoarea Ameliei şi o puse în buzunar.

Porni la drum, traversând Câmpul Renilor acoperit cu zăpadă, trecând pe lângă lacul îngheţat şi plimbându-şi ochii peste priveliştea tihnită a satului Elfhelm. Pe Strada Principală, se vedeau Primăria de lemn, Prăvălia de Saboţi, Banca de Ciocolată şi cofetăria Budincă de Crăciun, care mai avea o oră până deschidea, apoi Şcoala Dibăciei, Universitatea Meşteşugului Avansat de Construire a Jucăriilor şi, pe Strada Vodol, impunătoarea (după standardele elfilor) clădire de birouri a ziarului *Zăpada Zilei*, cu zidurile sale de turtă dulce armată, strălucind portocaliu în lumina limpede a dimineţii.

În timp ce îşi croia drum cu greu prin nămeţi, îndreptându-se spre apus, către Atelierul de Jucării şi, dincolo de acesta, către Dealurile Împădurite ale spiriduşilor, văzu un elf care purta o tunică şi nişte saboţi maronii venind spre el. Elful purta ochelari şi era un pic miop, aşa că nu-l zărise pe Moş Crăciun.

— Salut, Humdrum! zise Moş Crăciun.

Elful tresări, speriat.

— O, sa-salut, Moş Crăciun! Îmi cer scuze. Nu te-am văzut. Tocmai am ieşit din schimbul de noapte.

Humdrum era unul dintre cei mai harnici muncitori elfi de la Atelierul de Jucării. Un elf ciudăţel şi nervos, dar care lui Moş Crăciun îi plăcea mult. În calitatea sa de Maistru Adjunct Responsabil cu Jucăriile Care se învârt sau Sar, era un membru foarte ocupat al atelierului şi nu se plângea niciodată că muncea şi peste noapte.

— E totul în regulă la atelier? îl întrebă Moş Crăciun.

— O, da. Toate jucăriile care se învârt, se învârt, iar jucăriile care sar, sar. A fost o mică problemă cu nişte mingi de tenis, dar am rezolvat-o noi. Acum sar mai mult ca oricând. Copiii oamenilor o să le adore.

— Splendid! zise Moş Crăciun. Păi, atunci, du-te acasă şi

odihneşte-te. Şi urează-le lui Noosh şi Micului Mim „Crăciun fericit” din partea mea.

— O să le transmit, Moş Crăciun. O să fie foarte încântaţi. Mai ales Mim. Noua lui pasiune este un joc de puzzle cu chipul tău. Jiggle, meşterul de jocuri puzzle, i l-a făcut special.

Moş Crăciun se îmbujoră.

— Ho, ho... Crăciun fericit, Humdrum!

— Crăciun fericit, Moş Crăciun!

Şi, tocmai când îşi luau la revedere, amândoi simţiră ceva. O uşoară clătinare a pământului sub picioarele lor, ca un cutremur mic. Humdrum se gândi că poate i se păruse din cauza oboselii. Moş Crăciun se gândi că poate i se păruse, datorită entuziasmului şi agitaţiei pentru ziua cea mare şi noaptea care-l aşteptau. Prin urmare, niciunul nu comentă.

Atelierul de Jucării

Atelierul de Jucării era cea mai mare clădire din Elfhelm, mai mare chiar şi decât Primăria satului sau birourile ziarului *Zăpada Zilei.* Avea un turn înalt şi o sală principală, ambele acoperite de zăpadă.

Moş Crăciun intră şi văzu că pregătirile erau în toi.

Elfii voioşi, cântând şi râzând, testau pentru ultima oară jucăriile: scoteau capetele păpuşilor, încercau titirezii, se legănau pe căluţii-balansoar, citeau rapid cărţile de copii, culegeau mandarinele din mandarini, strângeau la piept jucăriile de strâns la piept, făceau mingile să sară... Muzica le era asigurată de trupa favorită din Elfhelm, Zurgălăii, care tocmai cântau una dintre melodiile lor preferate, *E atât de aproape Crăciunul (De emoţie, mi-am udat pantalonul).*

Moş Crăciun îşi lăsă sacul jos, la intrarea în sală.

— Bună dimineaţa, Moş Crăciun! strigă una dintre fetele elf, pe nume Dimple, cu un zâmbet fericit şi gropiţe în obraji.

Numele său era lesne de ţinut minte, fiindcă făcea gropiţe în obraji ori de câte ori zâmbea, adică tot timpul. Dimple stătea lângă Bella, scriitoarea de glume, care lucra la ultimul banc al anului şi râdea singură, în timp ce ronţăia dintr-o plăcintă cu fructe confiate.

Dimple îi oferi lui Moş Crăciun nişte bomboane cu mentă şi când el ridică capacul bombonierei, un şarpe de jucărie ţâşni dinăuntru.

— Aaah! exclamă Moş Crăciun.

Dimple se tăvălea pe jos de râs.

— Ho, ho, ho! râse şi Moş Crăciun, încercând să fie şi el amuzat. Câte din astea avem?

— Şaptezeci şi opt de mii şase sute patruzeci şi şapte.

— Foarte bine.

În clipa aceea, îl zăriră Zurgălăii din capătul celălalt al încăperii şi numaidecât schimbară melodia, începând să cânte *Eroul cu Haina Roşie*, cure era un omagiu pentru

Moş Crăciun. Nu era cea mai bună compoziţie a Zurgălăilor, dar toţi elfii începură să cânte cu ei.

Există un om, înveşmântat în roşu-aprins,
Ce *are daruri pentru copiii care dorm, cuminţi.*
Un om înalt, cu părul nins şi barba precum neaua,
Urechile rotunde şi o inimă ca acadeaua.
Pe noi, elfii, ne-a învăţat acest om bun
Că poţi să faci oricare zi ca Ziua de Crăciun.

Cu renii lui lumea străbate, prin nămeţi,
Cadouri multe împărţind la fete şi băieţi.
Iar când speranţele şi visele acestor omuleţi
Ajung aici, plutind uşor, noi ştim
Că trebuie să-i mulţumim...
Ei, cui? Născocitorului de sanie?
Nu!
Ci EROULUI CU HAINA ROŞIE!

Când elfii izbucniră în urale, Moş Crăciun se simţi un pic ruşinat şi, neştiind unde să se uite, se uită pe fereastră. Şi atunci văzu pe cineva alergând prin zăpadă spre atelier. Nimeni altcineva nu-l mai observase, fiindcă nimeni altcineva nu era destul de înalt încât să vadă afară pe fereastră.

Nu era un elf, îşi dădu seama Moş Crăciun. Era chiar şi mai mic. Prea uşor. Prea graţios. Prea cochet. Prea galben. Prea *iute de picior.*

Iar când înţelese exact cine era, îi ieşi în întâmpinare.

— Mă întorc imediat, minunaţii mei prieteni, le spuse elfilor, când muzica se stinse. Iată, sacul fără fund este *aici,* aşa că puteţi începe să puneţi jucăriile în el...

Când Moş Crăciun deschise uşa, mica făptură ajunsese deja în prag, cu mâinile în şolduri, aplecată de mijloc şi cu răsuflarea tăiată.

— Spiriduşa Adevărului! zise el, bucuros s-o vadă.

La urma urmelor, nu se întâmpla prea des ca vreun

spiriduş să vină în Elfhelm.

— Crăciun fericit!

Ochii Spiriduşei Adevărului, care oricum erau foarte mari, acum erau parcă şi mai mari.

— Ba nu, zise ea, uitându-se la Moş Crăciun de la înălţimea genunchilor lui.

— Cum?

— Nu e un Crăciun fericit.

Spiriduşa Adevărului aruncă o privire în Atelierul de Jucării şi, când văzu atâţia elfi, se zbârli un pic, fiindcă nu-i prea putea suferi şi simţea cum începe s-o mănânce pielea.

— Am o haină nouă, zise Moş Crăciun. E chiar mai roşie decât cea de dinainte. Şi ce zici de blăniţa cu care e garnisită? Îţi place?

Spiriduşa Adevărului clătină din cap. Nu voia să fie nepoliticoasă, dar trebuia să-i spună adevărul.

— Nu, nu-mi place deloc. Arăţi ca o tufă gigantică de mur pitic mucegăit. Dar nu asta-i important.

— Atunci, ce-i important? Tu nu vii niciodată în Elfhelm.

— Asta pentru că e plin de elfi.

Unii dintre elfi o descoperiră, acum, pe Spiriduşa Adevărului.

— Crăciun fericit, Spiriduşa Adevărului! chicotiră ei.

— Nătărăi, mormăi spiriduşa.

Moş Crăciun oftă. Ieşi afară, în zăpadă, şi închise uşa în urma lui.

— Ascultă, Spiriduşa Adevărului, mi-ar plăcea mult să mai stăm de vorbă, dar e Ajunul Crăciunului. Trebuie să mă duc să dau o mână de ajutor ca să fie totul gata…

Spiriduşa Adevărului clătină iar din cap.

— Uită de Atelierul de Jucării. Uită de Crăciun. Trebuie să pleci din Elfhelm. Trebuie să fugi în munţi.

— Ce tot *zici,* Spiriduşo?

Şi atunci auzi şi el. Un soi de uruit profund.

Spiriduşa Adevărului înghiţi în sec.

— Ştiam eu că ar fi trebuit să mănânc mai mult la micul dejun, zise Moş Crăciun, bătându-se uşurel cu palma pe burtă.

— Nu de la tine a venit sunetul ăla, ci de aici, dinăuntru, zise Spiriduşa Adevărului, arătând spre pământ.

Moş Crăciun se uită lung la zăpada proaspăt aşternută, albă ca o pagină goală.

— Se întâmplă mai devreme decât am crezut, strigă ea subţirel şi o luă la fugă.

Se uită peste umăr:

— Caută-ţi un adăpost! Şi ascunde-te! Şi presupun că ar trebui să le spui şi elfilor să se ascundă... Şi mai bine vă anulaţi Crăciunul, mai înainte s-o facă ei...

— Ei? Care *ei?*

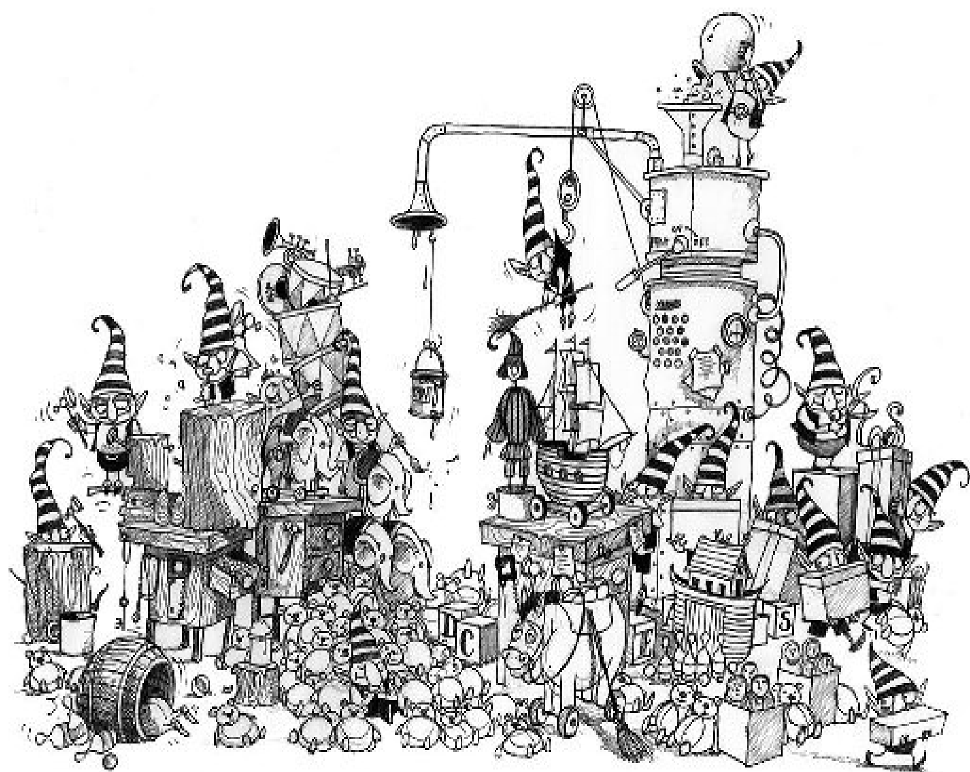
Dar Spiriduşa Adevărului dispăruse. Moş Crăciun chicoti, privind urmele micuţe de saboţi în zăpadă ale spiriduşei care se ducea înapoi, spre dealurile împădurite. Era Crăciunul. De bună seamă că Spiriduşa Adevărului băuse toată noaptea sirop de scorţişoară şi probabil era un pic zăpăcită.

Cu toate acestea, auzi din nou uruitul dinainte.

— Of, burtă, nu fi...

Însă zgomotul era mult mai puternic şi mai profund şi, deodată, nu i se mai păru c-ar semăna cu un ghiorăit. Era un zgomot foarte ciudat. Desigur, nu trebuia să-şi facă griji din pricina asta. Totuşi, când se întoarse înăuntru, închise iute uşa în urma lui, ca să nu mai audă altceva decât zgomotele din Atelierul de Jucării.

Domnul Creeper

La şaptesprezece zile după ce Amelia Wishart îi trimisese lui Moş Crăciun scrisoarea, fetiţa era acolo unde o găseai cel mai adesea – într-un horn.

Era întuneric în hornuri. Acesta fusese primul lucru neplăcut cu care trebuise să se obişnuiască. Întunericul. Un altul fusese *spaţiul.* Hornurile erau întotdeauna un pic cum prea *înguste*, chiar dacă tu tot un copil erai. Însă cel mai nesuferit lucru din toate, când erai coşar, era funinginea. Praful negru îţi intra peste tot când începeai să cureţi cu peria. În părul tău, în hainele tale, în pielea ta, în ochii şi în gura tu. Te făcea să tuşeşti fără oprire şi să lăcrimezi. Era o slujbă oribilă, dar de care avea nevoie. O slujbă care ar fi putut s-o ajute să câştige destui bani pentru mâncare şi să ia doctorii pentru mama sa.

Şi, oricum, partea bună în curăţatul hornurilor era că te făcea să te bucuri mai mult de lumina zilei. De fapt, te făcea să te bucuri când erai oriunde în altă parte şi nu într-un horn. Te făcea să speri. În întunericul plin de funingine începeai să visezi la toate locurile exotice şi luminoase din lume.

Cu siguranţă, un horn nu era locul în care să te afli în dimineaţa din Ajunul Crăciunului, înghesuită acolo, sprijinită cu genunchii şi coatele de pereţii hornului, înecându-te cu norii de funingine, în timp ce-l cureţi cu peria.

Atunci, auzi ceva.

Un scâncet slab.

Nu de om, ci de altceva.

Un *mieunat.*

— O, nu, zise ea, ştiind precis cine era.

Îşi propti călcâiele în zidăria hornului şi pipăi în jur cu mâna liberă prin întuneric, până dădu peste o blăniţă moale şi caldă, ghemuită pe o poliţă înclinată de la un cot al hornului.

— Căpitane Funingine! Ce ţi-am spus eu ţie? Să nu te

caţeri niciodată în hornuri! Nu sunt pentru pisoi!

Motanul începu să toarcă fericit, când Amelia îl luă în braţe ca să coboare cu el spre lumina din sufrageria de jos. Căpitanul Funingine era complet negru mai puţin un smoc alb din vârful codiţei. Însă, azi, până şi vârful cozii îi era la fel de negru ca, ei bine, funinginea.

Pisoiul se zvârcoli în braţele Ameliei, făcu un salt răsucit până jos şi începu să traverseze, tacticos, covorul de culoarea untului. Foarte *scumpul* covor de culoarea untului. Amelia făcu ochii cât cepele, văzând cu groază la urmele negre de lăbuţe.

— O, nu! Căpitane Funingine! Treci înapoi! Ce faci?!

Amelia se repezi să prindă pisoiul şi, astfel, bineînţeles că şi ea murdări covorul.

— O, nu, zise ea. O, nu! O, nu! O, nu...

Luă iute o cârpă umedă din bucătăria unde o slujnică acră, cu mâini noduroase, curăţa morcovi.

— Îmi pare rău, zise Amelia. Tocmai am făcut un pic de mizerie.

Slujnica ţâţâi şi se încruntă, de parcă era ea însăşi o pisică furioasă.

— Domnul Creeper n-o să se bucure când o să vină de la azilul de săraci!

Amelia se întoarse în sufragerie şi se strădui să cureţe funinginea, dar nu reuşi decât să facă urmele negre să pară şi mai mari.

— Trebuie să curăţăm bine înainte ca domnul Creeper să se întoarcă, îi spuse ea pisoiului. Dintre toate casele, tocmai în asta ţi-ai găsit sa faci aşa ceva, Căpitane!

Motanul spunea „îmi pare rău” din ochi.

— N-are nimic, n-aveai de unde să ştii, dar pariez că domnul Creeper o să fie mânios.

În timp ce freca mai departe covorul, îşi dădu seama că era ceva ciudat cu sufrageria aceea. Era Ajunul Crăciunului şi, totuşi, nu vedeai niciun ornament. Nicio felicitare de Crăciun. Nicio crenguţă de brad sau de vâsc. Nicio aromă de plăcinte cu fructe confiate. Ceea ce, într-o casă atât de bogată ca asta, era chiar neobişnuit.

Apoi Amelia auzi nişte paşi apăsaţi pe hol. Când uşa sufrageriei se deschise, întoarse capul şi... iată-l pe domnul Creeper!

Amelia se uită în sus la stăpânul casei. Era un om foarte înalt, cu un corp deşirat şi o faţă prelungă şi ascuţită. Şi un nas lung şi coroiat. Şi un baston lung, care, împreună cu mantia lui neagră şi jobenul negru, îl făcea să semene cu un corb ce se hotărâse – într-o nefericită zi de marţi, în timp ce mânca o râmă – să se preschimbe în om.

Domnul Creeper se holbă la Amelia, la motan şi la urmele de funingine întinse peste tot pe podea.

— Îmi pare rău, se scuză Amelia. Doar că pisoiul meu s-a luat după mine şi s-a furişat pe horn, în sus.

— Ai idee cât costă covorul ăsta?

— Nu, domnule. Dar îl curăţ. Uitaţi-vă, se ia.

Căpitanul Funingine îşi arcui spinarea, gata să se năpustească asupra lui şi şuieră la domnul Creeper. Căpitanul Funingine plăcea aproape pe toată lumea, dar pe omul acesta deşirat *chiar* nu putea să-l sufere.

— Bestie mârşavă.

— Nu încearcă decât să vă ureze Crăciun fericit, zise Amelia, forţându-se să zâmbească.

— *Crăciun,* rosti domnul Creeper cu gura făcută pungă, ca şi când cuvântul ar fi avut un gust oribil. Crăciunul e fericit doar dacă eşti un prost. Sau un copil. Iar tu, evident, eşti şi una, şi alta.

Amelia ştia cine era domnul Creeper. Era proprietarul Azilului de Săraci Creeper, unul dintre cele mai mari din toată Londra. Ştia ce este un azil. Un azil de săraci era un loc înfiorător. Un azil de săraci era un loc în care nimeni nu voia să fie, dar uneori acolo *sfârşea,* dacă ajungea prea sărac ori prea bolnav sau dacă îşi pierdea casa ori părinţii. Era un loc în care trebuia să trudeşti toată ziua, şi să mănânci mâncare oribilă, şi abia dacă apucai să dormi, şi erai pedepsit tot timpul.

— Ce mai pereche de animale mici şi jegoase sunteţi! zise domnul Creeper.

Căpitanul Funingine era zbârlit tot şi arăta ca o minge

de furie pufoasă.

— Nu-i place să fie jignit, domnule.

Nici lui Creeper de bună seamă nu-i plăcea să-i vorbească astfel un copil. Mai ales unul sărac, îmbrăcat în zdrenţe murdare de funingine, al cărui pisoi făcuse mizerie pe podeaua lui.

— Ridică-te în picioare, fetiţo.

Amelia se ridică.

— Câţi ani ai?

— Zece, domnule.

Domnul Creeper o apucă pe Amelia de ureche.

— Eşti o mincinoasă.

Se aplecă şi se uită la ea de parcă ar fi inspectat un strop de noroi de pe pantof. Amelia îi văzu nasul strâmb şi se întrebă oare cum şi-l rupsese. Pe ascuns, îşi dori să fi fost şi ea de faţă când se întâmplase.

— Am vorbit cu mama ta. Ai nouă ani. O mincinoasă şi o hoaţă.

Simţea că o să-i smulgă urechea de tot.

— Vă rog, domnule, mă doare, domnule!

— Aş fi putut să-mi caut un alt coşar, când mama ta s-a îmbolnăvit, zise domnul Creeper, dându-i drumul Ameliei şi ştergându-se pe mâini. Dar, nu, am zis să-i dau fetei ăsteia o şansă. Ce mare greşeală. În azilul meu, acolo ar trebui să fii! Acum, cât despre bani...

— Vă costă trei penny, domnule. Dar cum am făcut un pic de mizerie, puteţi să-mi daţi numai jumătate.

— Nu.

— Ce anume nu, domnule?

— Ai înţeles pe dos. Tu eşti cea care trebuie să-mi plăteşti mie.

— De ce, domnule?

— Pentru că mi-ai stricat covorul.

Amelia se uită la covor. Probabil costa mai mult decât ar fi putut aduna un coşar în zece ani de muncă. Se simţi întristată şi mânioasă. Avea nevoie de cei trei penny de la domnul Creeper ca să cumpere nişte budincă de Crăciun pentru ea şi mama ei să aibă mâine. Nu-şi puteau permite

o gâscă sau un curcan, dar puteau să-şi ia măcar o budincă de Crăciun. Adică, ar fi putut să-şi ia.

— Câţi bani ai în buzunar?

— Niciunul, domnule.

— Mincinoaso! Pot vedea forma unei monede. Dă-o încoace!

Amelia vârî mâna în buzunar şi scoase singura monedă pe care o avea. Se uită la faţa reginei Victoria de pe jumătatea de penny maroniu.

Domnul Creeper clătină din cap. Şi se uită la ea de parcă într-adevăr era un corb şi ea era o râmă. O prinse iar de ureche şi i-o răsuci.

— Mama ta a fost foarte îngăduitoare cu tine, aşa-i? Întotdeauna mi s-a părut o femeie slabă. Vreau să zic, tatăl tău evident că asta a crezut. N-a rămas aici pentru niciuna dintre voi, este?

Amelia se înroşi la faţă. Nu-l văzuse niciodată pe tatăl ei, decât într-o schiţă în cărbune, făcută de mama ci. Era îmbrăcat într-o uniformă de soldat şi zâmbea. William Wishart arăta ca un erou şi asta era de ajuns pentru ea. Fusese soldat în Armata Britanică şi se dusese la război într-o ţară foarte călduroasă, pe nume Burma. Murise acolo, în anul în care se născuse Amelia. Ea şi-l închipuise puternic, nobil şi viteaz, adică exact opusul lui Creeper.

— Mama ta n-a fost o mamă bună, continuă Creeper. Uită-te la tine, cu pantalonii ăştia zdrenţăroşi! Cu greu ţi-ai da seama că nu eşti băiat. Mama ta nu te-a învăţat să fii o fată, aşa-i? Cel puţin, probabil, n-o să mai facă prea mult umbră pământului...

La asta, până şi Căpitanului Funingine păru să-i sară

ţandăra şi cu un salt brusc, îl atacă pe Creeper, înfigând ghearele în pantalonii lui negri şi sfâşiind materialul. Domnul Creeper dădu motanul la o parte cu bastonul, iar Amelia văzu roşu înaintea ochilor. Împinse peria de curăţat funingine în faţa nesuferită a lui Creeper şi îi dădu un şut în fluierul piciorului. Apoi îi mai dădu un şut. Şi încă unul.

Domnul Creeper tuşi, înecat cu funingine.

— TU!

Amelia nu mai era speriată. Se gândi la mama ei, care zăcea bolnavă în pat.

— Tu să nu vorbeşti de mama mea!

Îi azvârli moneda la picioare şi ieşi valvârtej din cameră.

— Ne mai vedem noi! strigă el.

Ba nu ne mai vedem, gândi Amelia şi speră din tot sufletul să fie adevărat, în timp ce Căpitanul Funingine porni fuguţa pe lângă ea, lăsând urme de funingine până la ieşire.

Afară, Amelia o luă spre est, pe străzile întunecate şi murdare, către casa ei de pe Strada Haberdashery. Casele devenită mai mici, mai prăpădite şi mai înghesuite. O mică biserică zumzăia, înăuntru cântându-se imnul O, *veniţi toţi credincioşii.* În drumul ei, trecu pe lângă oameni care pregăteau tarabele pentru un târg de Crăciun, pe lângă fete ce jucau şotronul, pe lângă slujnice cu gâşte de la măcelar, pe lângă o femeie care ducea în braţe o plăcintă de Crăciun şi pe lângă un bărbat care se trezea, după ce dormise pe o bancă.

O vânzătoare de castane îi strigă:

— Crăciun fericit, drăguţă!

Amelia zâmbi şi încercă să se simtă veselă şi cu poftă de Crăciun, dar îi venea greu. Mult mai greu decât anul trecut.

— E Ajunul Crăciunului, drăguţă, zise vânzătoarea de castane. O să vină Moş Crăciun la noapte.

Ei, da, gândindu-se la Moş Crăciun, Amelia zâmbi. Îşi ridică peria de coşar şi strigă:

— Crăciun fericit!

Micul Mim

Micul Mim era un elf.

După cum puteţi ghici din numele lui, Micul Mim era, cum ar veni, *mic,* chiar şi pentru un elf. Şi de vârstă era mic. Mai mic decât voi. Mult mai mic. De numai trei ani, mai exact. Avea un păr negru ce lucea ca apa unui lac în lumina lunii şi mirosea puţin a turtă dulce. Mergea la grădiniţa care, acum, făcea parte din Şcoala de Condus Sănii, şi locuia într-o căsuţă de la capătul Străzii celor Şapte Curbe, în mijlocul satului Elfhelm.

Însă, azi, nu era zi de şcoală.

Era Ajunul Crăciunului. Cea mai plină de emoţii zi din an. Iar anul acesta era cel mai plin de emoţii Ajun de Crăciun dintre toate. Cel puţin, pentru Micul Mim. Pentru că astăzi urma să viziteze Atelierul de Jucării, împreună cu restul copiilor de elfi. Vedeţi voi, odată ce sacul lui Moş Crăciun avea să fie umplut cu toate cadourile pentru copiii oamenilor, li se dădea voie şi copiilor elfilor să-şi aleagă ce jucării ar fi dorit. Iar Micul Mim nu mai fusese niciodată la Atelierul de Jucării.

— E Ajunul Crăciunului! striga el, ţopăind în patul părinţilor lui.

Patul părinţilor lui, ca majoritatea paturilor de elfi, era elastic ca o trambulină, aşa că, atunci când sări în el, se înălţă atât de sus, încât dădu cu capul de tavan şi rupse o ghirlandă de hârtie făcută din inele roşii şi verzi, care împodobea dormitorul, deopotrivă cu celelalte ornamente de Crăciun.

— Micule Mim, e prea devreme, suspină mama lui, Noosh, de sub părul ei negru, ciufulit, şi îşi acoperi capul cu o pernă.

— Mămica ta are dreptate, zise tatăl lui, Humdrum.

Humdrum îşi puse ochelarii şi se uită nervos la ceas.

— E abia Foarte Devreme Totuşi şi un sfert!

Foarte Devreme Totuşi era, pentru Humdrum, ora cel mai puţin plăcută din zi, mai ales astăzi, după ce fusese la

muncă toată noaptea. I se părea că abia se culcase. Ceea ce era adevărat. Îi plăcea să fie Maistru Adjunct Responsabil cu Jucăriile Care se Învârt sau Sar, pentru care era plătit rezonabil cu o sută cincizeci de monede de ciocolată pe săptămână şi care era, într-adevăr, o slujbă foarte plăcută. Dar îi plăcea, de asemenea, şi să doarmă. Iar, acum, fiul lui era cel care se învârtea şi sărea foarte entuziasmat.

— Iubesc Crăciunul! Mă face să mă simt sclipitor! făcea Micul Mim.

— Cu toţii iubim Crăciunul, Micule Mim. Hai, încearcă să te culci la loc, zise Noosh de sub pernă.

Perna era brodată cu cuvintele „Să fie Mereu Crăciunul în Visele Tale”. Şi Noosh era obosită, căci şi pentru ea aceasta era perioada cea mai plină de treburi a anului. Stătuse până târziu să vorbească cu renii.

— Cum uşa, mami? Haide! E aproape Crăciunul. N-ar trebui să dormim deloc în preajma Crăciunului, ca să-l facem, astfel, să dureze mai mult... Haide! Hai să facem un elf de zăpadă.

Noosh nu putu să nu-i zâmbească fiului ei.

— Facem un elf de zăpadă în fiecare dimineaţă.

Humdrum adormise la loc şi sforăia. Noosh oftă, pentru că ştia că nu mai poate adormi la loc acum. Aşa că îşi dădu la o parte perna de pe cap şi se ridică să-i pregătească Micului Mim micul dejun.

— Ce-au mai spus renii? întrebă Micul Mim, în timp ce-şi mânca gemul şi turta dulce, aşezat pe un scăunel de lemn, în micuţa bucătărie.

Se uita la un portret de-al lui Moş Crăciun pictat de o artistă locală, Mama Miro. Era unul dintre cele şapte portrete ale lui pe care le aveau şi, cu toate că ştiau că Moş Crăciun era foarte stingherit ori de câte ori intra în casa unui elf şi dădea cu ochii de portretul său, lor li se părea liniştitor să aibă în preajmă faţa aceea umană, ciudată şi bărboasă.

— Renii n-au zis prea multe. Au fost foarte tăcuţi. Comet părea îngrijorat, ceea ce a fost neobişnuit. Şi Blitzen se

purta cam ciudat.

Mama Noosh era Corespondenta-Şefă la Reni a ziarului *Zăpada Zilei.* Îndatorirea ei era să scrie articole despre reni. Problema era că renii nu prea se pricepeau să dea interviuri. Tot ce puteai scoate de la ei era câte un mormăit sau un oftat. Rareori apărea vreun scandal, cel puţin dacă nu contai pe Blitzen c-o să scape vreo balegă pe gazonul lui Moş Vodol. (Moş Vodol era şeful lui Noosh. Şi îi interzisese să scrie despre episodul ăla.) În plus, articolele referitoare la reni nu ajungeau niciodată pe prima pagină, deşi Cupid şi Dancer stârneau un pic de interes prin faptul că se tot îndrăgosteau şi dezdrăgosteau. Nici anualele Concursuri ale Şcolii de Condus Sănii cu Reni şi Cursa de Sănii nu se publicaseră decât în pagina a patra, deşi asta era de ajuns. Oricine ştia că elful care l-ar fi ales pe Dasher ar fi câştigat, căci el era cel mai rapid dintre reni, de departe. Domeniul lui Noosh era, oficial, cel mai plictisitor din tot ziarul *Zăpada Zilei.* Ea şi-ar fi dorit un rol mai plin de acţiune. Cum ar fi Corespondent la Turtă dulce sau la Jucării. Însă postul pe care şi l-ar fi dorit cel mai tare era acela de Corespondent la Troli. Îşi dorea cu disperare să fie Corespondent la Troli. Era cel mai periculos dintre toate posturile, pentru că trolii erau mari şi înspăimântători şi aveau o lungă istorie de mâncat elfi. Însă era, de asemenea, şi cel mai important post şi incomparabil mai interesant. În fiecare zi, Noosh îşi dorea ca şeful să-i ofere ei postul ăla, dar el n-o făcea niciodată. Moş Vodol era un şef foarte ursuz. La drept vorbind, era cel mai ursuz elf din Elfhelm. Şi nu putea suferi Crăciunul.

— Cum adică? se minună Micul Mim, pe când mama lui adăugă zece linguri de zahăr în sucul lui din fructe de mur pitic. De ce se purta Blitzen ciudat?

— Îşi ţinea capul în jos. Se tot uita în pământ. Şi nu căuta de mâncare. Părea foarte îngrijorat. Toţi păreau la fel. Anul trecut, toţi au fost veseli. Oricum, mi-a aruncat o privire şi a scos un sunet.

Micul Mim râse, socotind că era foarte amuzant. Dar Micul Mim găsea totul amuzant.

— Un sunet din fund?

— Nu. Un sunet din bot. Cam aşa...

Noosh imită sunetul. Îşi ţuguie buzele şi scoase un sunet ca un fel de fornăit, imitând un ren îngrijorat. Micul Mim nu mai râse auzindu-l, pentru că era un sunet cu adevărat tulburător.

Micul Mim îşi termină de mâncat turta dulce şi, cât timp mama lui se duse în baie să stea sub stropitoare, el se apucă să se joace cu un puzzle. Puzzle-ul era un alt portret de-al lui Moş Crăciun. Avea cinci mii de piese şi, de obicei, îi lua Micului Mim o jumătate de oră, un timp destul de lung pentru un elf. Însă atunci, tocmai când potrivea piesele hainei roşii a lui Moş Crăciun, se întâmplă ceva. Piesele de puzzle dispărură, înghiţite de întuneric. Acum era o gaură unde ar fi trebuit să fie gura lui Moş Crăciun. Şi gaura continua să crească, în timp ce piesele de puzzle cădeau mai departe prin podea.

— Mami! Podeaua îl mănâncă pe Moş Crăciun! strigă Micul Mim.

Dar Noosh nu-l putea auzi. Era la duş şi fredona cântecul ei preferat al formaţiei Zurgălăii, şi anume *Renul dincolo de munte.*

Micul Mim împinse puzzle-ul deoparte şi văzu o crăpătură întunecată în dalele podelei, care devenea din ce în ce mai largă. Tocmai atunci apăru şi mama lui, în tunica ei verde de zi, ştergându-şi părul cu un prosop care avea pe el imaginea lui Blitzen, renul favorit al lui Moş Crăciun.

— Ce e asta? o întrebă Micul Mim.

Noosh nu înţelese.

— Despre ce vorbeşti?

— Asta din podea. Mi-a mâncat puzzle-ul.

Noosh se uită. Era o crăpătură. Chiar acolo, în dalele lucioase, verzi şi albe ale podelei, lângă perete. Şi nu era doar o crăpătură veche. Crăpătura asta se făcea mai mare şi mai mare, până când se întinse de-a lungul întregii lor bucătărioare.

— Dar asta ce e? întrebă iarăşi Micul Mim.

— Ce?

— Sunetul ăsta.

(Elfii au auzul foarte ascuţit, datorită formei ingenioase a urechilor lor, iar copiii elfi au auzul un pic mai bun decât elfii maturi. Din cauza asta, părinţii elfi nu vorbesc niciodată urât despre copiii lor.)

— S-ar putea să fie sforăitul tatălui tău...

Dar nu! Acum îl auzea şi Noosh. Era un sunet foarte gros şi profund, care venea de undeva de dedesubt. Noosh îşi dădu seama într-o clipă ce era sunetul acela şi tot corpul îi încremeni de spaimă.

— Mami?

Noosh se uită la Micul Mim şi spuse un singur cuvânt, scurt.

— Troli.

Humdrum se dă jos din pat

Troli.

Nici după ce-l rosti, lui Noosh nu-i venea să creadă. Însă ştia destul de multe despre troli. Studiase tot ce era de ştiut. Şi ştia că, deşi Valea Trolilor era la mare depărtare, dincolo de dealurile împădurite şi înzăpezite, unde locuiau spiriduşii, ci trăiau mai mult în peşteri, care se întindeau mult sub pământ. Peşterile astea se întindeau până sub Elfhelm.

— Pacea s-a sfârşit... Trebuie să ieşim cu toţii de aici.

Îl luă de mână pe Micul Mim şi-l trase după ea, exact când apărură mai multe crăpături, făcând podeaua bucătăriei să semene cu o uriaşă pânză de păianjen.

Dădură fuga în dormitorul familiei, care – fiindcă aceasta era o căsuţă fără etaj – se afla la o uşă distanţă.

— Humdrum! strigă Noosh. Humdrum!

Alergă spre chiuveta mică din colţul camerei şi luă o bucată de săpun de elfi (la fel ca săpunul obişnuit, numai că mirosea a fructe).

— Taţi, trebuie să te dai jos din pat! Trolii! strigă Micul Mim, zgâlţâindu-l pe tatăl său.

Humdrum continuă să sforăie pentru vreo două secunde, până ce se auzi încă un muget de sub pământ. Iar Micul Mim şi Noosh priviră îngroziţi cum o crăpătură mare începu să apară în podeaua dormitorului. Podeaua se căsca şi se pregătea să înghită patul eu totul. Patul atârna acum într-un echilibru delicat deasupra uriaşei găuri.

— Am avut un vis înfiorător, mormăi Humdrum, punându-şi ochelarii.

Deschise ochii şi văzu – acolo, în viaţa reală – cum soţia şi fiul lui ţipară, când o mână uriaşă de trol, cenuşie şi plină de negi, ieşi din podeaua dormitorului, pipăind drumul spre pat.

De cum văzu mâna aceea gigantică, Noosh ştiu numaidecât ce fel de trol era acesta. Un übertrol. Al doilea ca mărime şi al treilea ca prostie între toate cele şapte

specii de troli.

— Humdrum, dă-te jos din pat imediat! Trebuie să fugi! strigă Noosh.

Dar era prea târziu. Noosh văzu mâna înşfăcându-l pe soţul ei de picior şi trăgându-l în pământ. Humdrum nu era tocmai un elf curajos. Se speria de o mulţime de lucruri. De umbre. De muzica tare. De Lună. De bulgării de zăpadă. Aşadar, asta era prea mult pentru el.

Noosh se repezi şi-l apucă pe Humdrum de braţ, încercând să-l ţină în cameră.

În zadar. Humdrum aluneca în deschizătura din podea, centimetru cu centimetru.

— Ţine-te bine, fursecul meu mic, zise Noosh şi băgă mâna în buzunar şi scoase bucata de săpun.

Dădu cu săpun pe pielea plină de negi a trolului. Pielea începu să fumege şi să ardă, făcându-se roşie.

Trolul răcni de durere, în străfundurile gropii, iar mâna i se desfăcu larg. Humdrum căzu pe podea, liber din nou.

— Repede! Să fugim! strigă Noosh.

Toţi trei o zbughiră din odaie, Humdrum numai în izmene, în timp ce pământul continua să bubuie şi să se sfărâme sub picioarele lor.

Când ajunseră afară, Noosh văzu crăpături în stradă. Pământul tremura ca la un cutremur. Şi ceilalţi elfi ieşeau în fugă din casele lor.

— O, nu! se văită Humdrum, văzând casa vecinilor de alături prăbuşindu-se.

Vaietul crescu mai mult când şi casa lor se prăbuşi. În jurul lor, totul se dărâma şi se zgâlţâia. Humdrum începu să respire foarte repede şi chiar se învineţi puţin la faţă.

— Respiră rar, Humdrum, îi zise Noosh. Închide ochii şi gândește-te la turtă dulce. Aşa cum te-a învăţat doctorul Drabble.

Case întregi dispăreau în pământ. Noosh zări pe cineva pe care-l ştia de la *Zăpada Zilei.* Un elf chel, cu urechi mari, ieşind în fugă din cea mai arătoasă casă de pe stradă.

Acesta era Moş Bottom. Corespondentul la Troli. Se

presupunea că era cel mai mare expert în troli din Elfhelm. Iar acum alerga, cu mâinile pe sus şi strigând:

— Trolii! Trolii! Trolii!

Şi împingea pe toată lumea la o parte din calea lui.

Până şi în panica ei, Noosh gândi: *Chiar ar fi trebuie să ocup eu funcţia asta.*

— Unde să fugim? întrebă Humdrum, complet împietrit.

Noosh nu putu să-i dea decât un singur răspuns:

— La Moş Crăciun!

Oala de noapte

— Aşadar, cum a fost la domnul Creeper? întrebă mama Ameliei din pat, între accesele de tuse, în timp ce Amelia se ocupa de oala de noapte.

Oala de noapte era un vas mic, alb, rotund, pe care îl foloseau în loc de toaletă. Amelia luă oala, deschise fereastra şi aruncă lichidul galben în stradă.

— Hei! Ai grijă! strigă un om de jos.

— Hopa! Scuze! zise Amelia.

Apoi se întoarse la mama ei şi minţi.

— Totul a mers bine la domnul Creeper.

Nu voia s-o supere spunându-i adevărul.

— Mă bucur că ţi-a plăcut de el, zise mama ei, slab, chinuindu-se să respire.

— N-aş zice chiar că mi-a plăcut, mamă.

— Ai cumpărat budincă de Crăciun?

Amelia nu răspunse.

— Oricum, nu cred c-o să fiu în stare să mănânc mâine.

Mama ei se chinuia, în mod vizibil, dar era hotărâtă să vorbească.

— Are un azil de săraci... Domnul Creeper, adică.

— Îm-hm.

— Ascultă, Amelia, şopti ea. Eu n-o să mai fiu mult pe lumea asta...

Pe Amelia o podidiră lacrimile şi încercă să clipească, să le ţină în frâu, ca mama ei să nu le observe.

— Mamă, nu mai vorbi aşa.

— Ăsta-i adevărul.

— Dar, mamă...

— Lasă-mă să termin. Când o să mor, vreau să fie cineva care să aibă grijă de tine. Nu vreau să ajungi pe stradă. Şi chiar dacă o să continui să cureţi coşurile, n-o să fii în stare să locuieşti aici, aşa că am vorbit cu domnul Creeper...

Amelia simţi că încremeneşte de groază şi asta n-avea nicio legătură cu ploşniţele pe care le vedea mişunând prin

aşternuturile patului.

— Nu mai spune nimic, mamă. O să te faci bine.

Mama ei tuşi din nou. O tuse lungă, lungă.

— O să fii mai în siguranţă acolo.

Amelia puse oala de noapte înapoi, sub patul mamei sale. Se uită fix la una dintre ploşniţele de pe aşternut, care mergea în cerc, până când Căpitanul Funingine dădu o dată cu laba şi o omorî pe loc. Se uită la motan. Motanul se uită la ea. Înspăimântat de conversaţie, ochii sticloşi ai Căpitanului Funingine se făcuseră mari. Amelia se îndoia că pisicile erau acceptate în azilurile de săraci. Şi chiar dacă ar fi fost, nu voia să sfârşească acolo – nici Căpitanul Funingine, nici ea. Mai ales că, mai devreme, Căpitanul Funingine păruse că nu-l poate suferi pe domnul Creeper.

— Ei, haide, mamă, mâine e Crăciunul. O să se întâmple ceva magic, ai să vezi. Trebuie doar să crezi... Crăciunul este momentul în care se pot întâmpla miracole. Aşteaptă, doar, îţi promit eu...

Şi Amelia zâmbi, gândindu-se la scrisoarea pe care i-o trimisese lui Moş Crăciun. Încercase din răsputeri să creadă că se putea întâmpla un miracol şi că – până şi într-o lume plină de oameni ca domnul Creeper – magia era totuşi cu putinţă.

Mâna mamei (un capitol foarte scurt, dar foarte trist)

O oră mai târziu, Amelia îngenunche şi o luă de mână pe mama ei. Aceasta se simţea cu fiecare minut mai rău. Amelia nu se putu opri să se gândească la vremurile de odinioară – mai fericite – când o ţinuse de mână pe mama ei. Când se plimbau pe malul râului. Când mergeau la iarmaroc. Sau atunci când era ea mică şi mama ei o ţinea de mână, după ce visase urât. Îşi aminti degetele mamei sale mângâind-o în cerc pe palmă, în timp ce îi cânta *Nani, nani, puişor…* cu voce scăzută, ca s-o ajute să adoarmă.

Mama ei nu mai vorbea mult acum, pentru că fiecare cuvânt părea s-o stoarcă de puteri. Dar Amelia înţelese, după sprâncenele încruntate ale mamei sale, că avea ceva să-i spună.

Mama ei clătină din cap.

— Amelia, iubita mea, mă tem că ăsta e sfârşitul.

Respira anevoie. Era albă la faţă ca laptele.

— Dar nu tuşeşti.

Mama ei abia putu să schiţeze un zâmbet. Amelia îşi dădu seama că făcea mari eforturi ca să vorbească.

— Într-o zi, viaţa o să devină mai bună pentru tine, îi spuse ea fiicei sale, cum i-o mai spusese de multe ori în ultima vreme. Viaţa e ca un horn de sobă – uneori trebuie să treci prin întuneric ca să vezi lumina.

Apoi, mama ei mai surâse o dată, slab, şi închise ochii, iar Amelia simţi că mâna pe care i-o ţinea devine mai grea.

— Mamă, nu poţi să mori! N-o să te las! Muritul este absolut interzis. Mă auzi?

Jane Wishart închise ochii.

— Să fii cuminte.

Şi acesta a fost ultimul lucru pe care mama Ameliei i l-a mai spus vreodată. Nu se mai auzea niciun sunet, în afară de tic-tacul ceasului de pe hol şi sunetul tristeţii şiroind în lacrimile Ameliei.

Barometrul speranţei

Moş Crăciun străbătu grăbit atelierul. Elfii forfoteau în jurul lui.

— Acela e sacul fără fund? îl întrebă un elf mic, arătând spre sacul din mâna lui.

— Da, ăsta este, Rollo.

— Nu arată foarte mare.

— Nu, nu e aşa de mare. Dar e *infinit.* Poţi vârî o lume întreagă înăuntru…

Şi atunci pământul începu să se cutremure. Elfii se uitară unul la altul cu ochii mai mari ca de obicei. Căluţii de jucărie căzură cu zgomot pe jos. Cărucioarele de jucărie alunecară înainte şi înapoi pe dalele de piatră. Rollo căzu sub sutele de mingi care se rostogoliră pe podea şi ateriză drept în fund – din fericire, mare şi pufos ca o pernă. Apoi, totul se linişti.

— Ce a fost asta? întrebă Rollo.

— Mi-e frică, zise Dimple.

Bella începu să plângă.

Moş Crăciun se întoarse spre adunare.

— Doar un mic cutremur, dragii mei. Nimic să ne îngrijoreze. Până şi pământul devine nerăbdător în preajma Crăciunului! Vedeţi-vă de treabă, ca de obicei. Ne aşteaptă o zi mare – şi o noapte la fel.

Apoi, Moş Crăciun îşi aruncă sacul fără fund pe umăr şi urcă pe hornul sobei la etaj, unde se afla cartierul general al Atelierului de Jucării.

În clipa în care Moş Crăciun ieşi din horn şi păşi în cartierul general al Atelierului de Jucării, îl văzu pe bătrânul şi înţeleptul elf, Moş Topo, stând în mijlocul odăii şi mângâindu-şi mustăţile lungi şi albe.

— Toate bune, Moş Topo? întrebă Moş Crăciun.

— Nu prea, Moş Crăciun. N-ai simţit pământul cutremurându-se adineauri? Am crezut că tot turnul o să se prăbuşească.

— Ei bine, am simţit o zdruncinătură mică. Dar o să fie bine. Probabil a fost de la prea multă magie din aer.

— Hmm, mă îndoiesc, zise Moş Topo. Ia, uită-te la Barometrul Speranţei. Ar fi trebuit să dea pe dinafară de lumină.

Îi făcu semn spre Barometrul Speranţei, un vas de sticlă mic şi rotund, fixat în vârful unui stâlp din mijlocul încăperii.

Barometrul Speranţei strălucea, de regulă, într-o ameţitoare împletitură de lumini multicolore, care se mişcau încetişor. Verde, violet, albastru. Luminile acestea fuseseră culese de Moş Crăciun din Aurora Boreală, de pe cerul de deasupra Finlandei. În Ajunul Crăciunului, strălucirea lor ar fi trebuit să fie aproape orbitoare, de vreme ce erau alimentate de magia ce creştea din speranţa şi din bunătatea inimilor elfilor, a oamenilor şi a tuturor fiinţelor.

Dar când Moş Crăciun îşi ridică privirea spre Barometrul Speranţei, văzu doar o licărire slabă, verde, pâlpâind ca o flacără vlăguită.

— O, sunt sigur că nu trebuie să ne facem griji, zise Moş Crăciun. Încă luminează puţin. O să se înviorеze pe parcursul zilei. Haide, Moş Topo, înveseleşte-te! Încă mai sunt de venit grămezi de scrisori!

Chiar în momentul acela, Mama Sparkle, de la camera scrisorilor, de obicei zâmbitoare, veni în fuga mare la cartierul general, cu răsuflarea tăiată:

— Ceva nu e bine! Nicio scrisoare nu ajunge la noi. Tocmai am primit veste de la prinzătorul de scrisori. Scrisorile nu reuşesc să treacă peste munte.

Moş Crăciun zâmbi.

— O, aşa, deci. Scrisorile nu ajung până la noi şi e o mică pană de putere la Barometrul Speranţei. Asta n-o să oprească însă Cră...

Un zgomot îndepărtat, dar puternic îl întrerupse. Un soi de vuiet şi un trosnet de ceva zdrobit. Moş Crăciun se duse la fereastra cea mare. În depărtare, putu vedea dezastrul de pe Strada celor Şapte Curbe.

Case întregi se prăbuşeau sau dispăreau în pământ. Elfii fugeau îngroziţi pe strada care se crăpa. Moş Crăciun rămase fără grai şi, cât ai clipi, Mama Sparkle şi Moş Topo veniră lângă el.

Moş Topo îşi scoase telescopul din buzunarul de sus. Văzu o familie fugind în mijlocul haosului. Şi unul dintre ei era doar în izmene.

— O, nu! Noosh, Humdrum, Micul Mim.

Noosh era stră-stră-stră-stră-stră strănepoata lui Moş Topo, pe care el o iubea cel mai mult pe lumea asta.

Nu doar Strada celor Şapte Curbe era sub asediu. Şi clădirile de pe Strada Principală se prăbuşeau. Lucrătorii de la Banca de Ciocolată fugiră să scape cu viaţă cu o clipă înainte ca banca să fie înghiţită de pământ.

Moş Crăciun mai putu vedea şi altceva. Chiar în locul unde fusese înainte Banca de Ciocolată văzu ceva ridicându-se din grămada de cărămizi şi praf. Întâi, o încâlceală uriaşă care arăta ca o claie de păr negru răsări din pământ. Apoi, încet, o frunte plină de negi. O frunte care nu putea aparţine decât unui trol.

Moş Crăciun văzu o piatră zburând prin aer, venind de dincolo de dealuri. Se îndrepta – *vai, nu!* – drept către Atelierul de Jucării. Nimeri în fereastra mare şi-o făcu ţăndări. Moş Crăciun o împinse pe Mama Sparkle deoparte şi ateriză peste ea în clipa în care piatra se rostogoli pe podea. Ce-i drept, Moş Crăciun era mult mai mare şi mai greu decât un elf, astfel încât o turti pe Muma Sparkle, dar a fost mai bine aşa, decât să fi fost strivită de piatră. Moşul se ridică în picioare şi se duse la panoul de control, se uită la butoane şi îl apăsă pe cel roşu, pe care scria cu litere micuţe-micuţe, „Pentru Urgenţe FOARTE serioase!!!”

Clopotul de deasupra capului său, cel din vârful turnului, începu să bată cu superviteză.

DINGDONGDINGDONGDINGDONGDINGDONGDING...

Şi atunci Moş Crăciun observă că Barometrul Speranţei căzuse pe podea şi se făcuse praf. Ultima flăcăruie de lumină magică se ridică spre el şi dispăru în aer, chiar înaintea ochilor săi.

WORK
is
PLAY
The
Sleigh
Belles

Spiriduşa Poveste Zburătoare

Aşadar, asta se întâmpla cu Elfhelm în Ajunul Crăciunului. Pământul se cutremura. Capetele trolilor se ridicau din adâncuri şi dărâmau totul la suprafaţă.

Pietre şi bolovani vâjâiau prin aer. Casele se prăbuşeau. Budincile de Crăciun zburau cât colo din cafeneaua Budinca de Crăciun. Monedele de ciocolată se risipeau pe jos. Elfii alergau cu copiii în braţe. Zurgălăii îşi ţineau instrumentele deasupra capetelor, ca să se apere de ploaia de pietre.

— Elfi! strigă puternic Moş Crăciun. Fuga la Câmpul Renilor! Toată lumea! Direcţia Câmpul Renilor!

Lângă Moş Crăciun, Moş Topo îi îmbrăţişa pe Noosh şi pe Micul Mim.

— O, nu! exclamă Humdrum, când pământul începu să se zgâlţâie din nou sub picioarele lor.

Noosh îi acoperi ochii fiului ei. Apoi, toată clădirea Atelierului de Jucării se prăbuşi la pământ.

Moş Crăciun văzu ceva ridicându-se din ruine. Unu, apoi doi, ba nu, de fapt, *trei* troli. Nu erau din neamul uriaşilor übertroli. Ci erau din neamul untertrolilor, numai de trei ori mai mari decât Moş Crăciun şi de nouă ori mai mari decât un elf obişnuit. Bine, teoretic, erau patru, pentru că unul dintre ei avea două capete. Un altul avea un singur ochi. Al treilea arăta aproape normal pentru un trol, mai puţin un singur dinte, îngălbenit, care-i ieşea în afară pe la marginea gurii. Dar fiecare dintre ei avea pielea aspră, dinţi putrezi şi nişte haine mizerabile, făcute din piei de capră.

Trolul cu un ochi, care ţinea un pietroi ridicat sus în aer, a scos un muget adânc, ca de tunet. Se uita la clădirea rămasă încă nedistrusă în Elfhelm. Clădirea cu cinci etaje a birourilor *Zăpada Zilei.* Se pregăti să arunce pietroiul.

— Ascultaţi, trolilor, noi nu vă vrem răul, începu Moş Crăciun.

Trolul cu două capete îl apucă de braţ pe trolul cu un

ochi.

— Nu, Thud, zise trolul cu două capete.

Thud ridică din umeri şi lăsă braţul jos.

— Mulţumesc, zise Moş Crăciun. Noi vrem doar un Crăciun paşnic. Nu avem niciun interes în Valea Trolilor. Vă rog...

În clipa aceea, Moş Crăciun auzi ceva fâlfâind deasupra capului. Îşi ridică privirile şi văzu o creatură care semăna cu Spiriduşa Adevărului, numai că aceasta avea aripi şi era mult mai mică. Patru aripi, în total. Două perechi de câte două. Erau nişte aripi uşoare şi puteai vedea prin ele. Luceau ca sticla, iar soarele se reflecta în ele.

— O Spiriduşă Poveste Zburătoare! zise Noosh, care cunoştea spiriduşii aproape la fel de bine cum îi cunoştea pe troli.

Spiriduşă dădea roată peste sat şi chicotea văzând toată distrugerea pe care o produseseră trolii. Se lăsă mai jos, aproape de capul lui Thud. Moş Crăciun văzu asta şi i se păru ciudat. Apoi spiriduşa dispăru, săgetând iute cerul, îndreptându-se spre pădurile de pe costişele înzăpezite ale teritoriului spiriduşilor.

— Nu Crăciun anul ăsta! zise Thud sec. Nu Crăciun!

— Care-i problema ta cu Crăciunul? se minună Moş Crăciun, probabil – cam nesăbuit, căci Thud încă mai ţinea piatra în mână. Eu credeam că trolilor le place Crăciunul.

Thud nu răspunse. În schimb, privi în depărtare, undeva spre toţi elfii de pe Câmpul Renilor. Apoi scoase un mârâit gros şi aruncă piatra sus, sus, sus în aer. Toată lumea se uită la piatra care continua să urce.

— O, nu, zise Moş Topo la urechea lui Moş Crăciun.

Dar Moş Crăciun putea vedea unde se îndrepta piatra. Nu către elfi, nu către reni, nu către *Zăpada Zilei*, ci către câmpul unde era parcată sania lui. Piatra ateriză cu o bufnitură care se putu auzi de la mai mult de un kilometru depărtare.

Thud şi ceilalţi troli tropăiră pe loc ca nebunii, de parcă făceau un soi de dans sălbatic de-al trolilor.

— E un semnal, zise Noosh.

Ea citise despre semnalele trolilor prin tropăit în *Trolopedia Completă,* pe când se pregătea să devină jurnalistă.

De sub pământ izbucni un alt muget asurzitor de troli.

— Daţi-vă la o parte toată lumea! îi preveni Noosh, ştiind ce însemna zgomotul acela.

Atunci – *trosc!* – un pumn gigantic rupse scoarţa pământului. Numai pumnul acela cenuşiu era cât un zdrahon de untertrol.

Humdrum era acum ghemuit la pământ, făcându-şi exerciţiile de respiraţie, în timp ce Micul Mim îi zicea:

— E totul în regulă, tati.

— Urgula, Conducătoarea Supremă a Trolilor, şopti Noosh.

Pumnul dispăru înapoi în pământ, lăsând în urmă o groapă mare. Apoi, cei trei troli de la suprafaţă săriră, unul după altul, în groapa aceea. Tot pământul se cutremura când aterizau în peştera de undeva, de jos.

Moş Crăciun se uită în jur la toţi elfii îngrijoraţi, şi la clădirile nimicite, şi la Atelierul de Jucării prăbuşit şi mai aşteptă câteva momente. Totul era nemişcat. Trolii îi lăsaseră în pace.

— S-au dus, zise el.

Şi auzi murmurul subţirel al Micului Mim care se uita la ce mai rămăsese din satul Elfhelm.

— *Totul* s-a dus.

Moş Crăciun privi cum o minge săltăreaţă căzu dintre dărâmături şi se rostogoli până la picioarele lui.

Nu chiar totul.

O bătaie în uşă

Dar să ne întoarcem în Londra. Un om înalt, bine îmbrăcat, aproape scheletic, se oprise la numărul 99 de pe Strada Haberdashery. Purtând o mantie lungă şi neagră şi un joben, avea într-o mână o Biblie şi în cealaltă un baston negru, lucios. Ochii îi erau cenuşii precum ceaţa londoneză ce se târa pe strada din spatele lui.

Amelia încercă să închidă uşa, dar Creeper se mişcă mai iute.

Faţa lui era foarte aproape de a ei. Amelia îl văzu mai bine ca oricând. Ochii lui aveau pungi grele dedesubt. Nasul lui accidentat era îndoit ca un genunchi. Obrajii îi erau atât de supţi, încât părea de-adevăratelea numai piele şi os.

— Niciodată să nu-i închizi uşa unui gentleman. Am venit aici să te ajut.

Căpitanul Funingine era la gleznele Ameliei. Îşi zbârli coada în semn de avertisment.

— Nu-mi place de tine, şuieră motanul. Ştiu cine eşti şi nu-mi place de tine niciun pic. Şi mă bucur că ţi-am distrus covorul.

— Îmi parc rău pentru mama ta, zise domnul Creeper, fără să pară deloc că ar regreta sau că ar fi trist.

— De unde ai aflat? zise Amelia, lăsându-şi ochii în jos la pantalonii lui.

Nu erau cei pe care-i sfâşiase Căpitanul Funingine mai devreme.

— Veştile ajung la mine.

— Păi, mulţumesc, domnule. Crăciun fericit, domnule!

— Deci n-ai de gând să-ţi ceri iertare? Pentru că mi-ai vârât peria de curăţat hornurile în nas? Pentru că ai refuzat să-mi plăteşti ce-mi datorai? Pentru că ai fost o mică sălbăticiune violentă?

Amelia încercă să închidă uşa, dar Creeper o apucă strâns de braţ.

— Pleacă şi lasă-mă în pace, ciupercă puturoasă!

— Ai auzit-o, mieună Căpitanul Funingine. Zâmbetul lui Creeper se schimonosi ca o frunză uscată sub nasul lui rupt.

— Nu. O, nu! Din nefericire, asta nu-i cu putinţă. Tu vii cu mine. Vezi tu, am o singură pasiune în viaţă. Şi aceasta este să corectez greşelile. Iar mama ta vrea ca eu să te corectez pe tine. Ea mi-a spus-o. Semeni prea mult cu tatăl tău.

Amelia ştia că mama ei nu ar fi vorbit astfel despre tatăl ei.

— Asta e menirea mea. La azil, o să te învăţăm ce înseamnă disciplina. Eşti una de-a noastră acum. E timpul să vii cu mine!

Degetele i se înfipseră în braţul ei.

Ba nu, nu e timpul, gândi Amelia.

Privi în jos, la Căpitanul Funingine, cerşind din ochi ajutor. Motanul se uită fix la ea, apoi plecă fuguţa în camera de zi.

Bun plan, Căpitane Funingine, gândi Amelia.

Amelia îşi smuci braţul din strânsoarea lui Creeper şi fugi cât de repede putu în micuţa şi întunecoasa cameră de zi.

Nu existau decât două căi de ieşire. Fereastra veche şi putredă sau micul şemineu. Căpitanul Funingine era deja în faţa şemineului.

— Deştept pisoi.

În niciun caz domnul Creeper n-ar fi încăput pe horn.

— Treci înapoi aici! zise Creeper, cu faţa lungă, încruntată şi furioasă, intrând în cameră. Neisprăvită mică!

— Niciodată! i-o trânti Amelia, iar Căpitanul Funingine şuieră acelaşi lucru.

Fata îl luă de jos pe Căpitanul Funingine.

— Gata, Căpitane, să mergem.

Se ghemui în şemineu şi dispăru în întunericul coşului de fum.

Amelia îşi puse pisoiul pe umăr.

— Stai cuminte şi fără gheare! zise ea, începând să urce

pe horn, sprijinindu-se în coate şi apăsând cu picioarele în cărămizile pline de funingine. Hornul era foarte îngust, chiar şi după standardele hornurilor, iar zidăria era foarte sfărâmicioasă, greu să te ţii de ea. Simţi mâna lui Creeper apucând-o de un picior. Pentru un bărbat atât de sfrijit avea o strânsoare foarte puternică. Începu s-o tragă înapoi, iar ea simţi o durere ascuţită când coatele i se juliră de pereţii hornului. Cu inima bătându-i nebuneşte, Amelia îl îndepărtă lovindu-l cu celălalt picior, trei lovituri zdravene, şi îşi pierdu o gheată în încăierarea asta.

— Treci înapoi aici, diavol de copil!

Dar Amelia continuă să urce în beznă. Era foarte strâmt şi se făcea şi mai strâmt aproape de vârf. Căpitanul Funingine ieşi cel dintâi prin gura hornului. Apoi, Amelia se zbătu să-şi facă şi ea loc. Amelia şi Căpitanul Funingine ajunseră la lumină.

Ningea acum. Amelia clipi văzând albeaţa de deasupra acoperişului. Căpitanul Funingine o luă la fugă, lăsând mici urme de lăbuţe.

— Aha, iată-te! se auzi o voce din strada de dedesubt.

Zăpada făcea acoperişul lunecos. Chiar dacă nu era o pisică şi chiar dacă nu avea decât o gheată, Amelia izbuti să fugă pe creasta acoperişului fără să cadă. Era un acoperiş lung. Însă, în cele din urmă, se sfârşi, iar ea fu nevoită să sară pe acoperişul următor din şirul de case.

— După tine! zise Amelia.

Căpitanul Funingine sări cu mare uşurinţă. Apoi sări şi Amelia. Şi reuşi. Dar nu la fel de uşor.

Un grup de colindători se opriră din cântat *Noapte de vis* şi se uitară în sus la ea. Cu răsuflarea tăiată, fata privi în lungul străzii şi-l văzu pe domnul Creeper mergând repede în bastonul lui. Amelia îşi iubea mama şi ştia că se gândise că făcuse ce era mai bine pentru ea, dar mama ei nu înţelesese cât de groaznic era Creeper. În mintea Ameliei era un vârtej de frică şi panică şi tristeţe sfâşietoare.

— Aaa!

Îşi pierdu echilibrul şi aluneca pe partea cealaltă a

acoperişului înclinat.

Se prinse de ceva. Ceva dur, ud şi alunecos. Nu ştia ce anume. Şi apoi nu se mai putu ţine, căzu şi ateriză pe spate. Privind în jur, îşi dădu seama că era în grădina cuiva. Căpitanul Funingine alergă după ea, sări şi ateriză pe burta ei.

— E în regulă, îi spuse el pe limba pisicească. Poţi face asta.

Iar Amelia îl înţelese pentru prima oară în viaţa ei.

Amelia şi Căpitanul Funingine se ridicară şi o luară la fugă prin grădină, apoi prin gangul din spatele caselor. Ieşiră în Strada India şi auziră, de departe, colindătorii cântând *Bunul Rege Venceslau.* Amelia se uită înapoi şi nu văzu nici urmă de domnul Creeper. Alerga repede, spre necunoscutul tărâm al viitorului ei.

Moş Vodol şi cuvintele sale lungi

Moş Crăciun stătea lângă sania lui sfărâmată, când cel mai vechi tovarăş ren al lui, Blitzen, veni şi îl împunse cu botul.

— E în regulă, Blitzen.

Elfii stăteau acum cu toţii în zăpadă, mâncând prune zaharisite pentru urgenţă, ca alinare, şi aşteptând ca Moş Crăciun să spună ceva.

Aşa că le vorbi.

— Ei, bine, zise el zâmbind. Acesta a fost un Ajun de Crăciun foarte neobişnuit. Dar ar fi putut fi mai rău. Hai să încercăm să vedem partea bună a lucrurilor.

— Partea bună? zise încruntat un elf într-o tunică neagră, cu o barbă lungă, neagră şi sprâncene stufoase. Nu există nicio parte bună. E o catastrofă. O calamitate de proporţii epice. Un cataclism. O nimicire. O... o... cacapoplexie!

Moş Crăciun suspină. Puteai fi sigur că Moş Vodol ar fi încercat să-i facă pe toţi să se simtă şi mai nenorociţi şi, în acelaşi timp, să se dea mare cu nişte cuvinte foarte lungi. Moş Vodol era elful care cunoştea cele mai multe cuvinte. Ştia toate cele şaptezeci şi şase de milioane de cuvinte elfe şi, uneori, mai inventa unele, doar ca să zăpăcească oamenii şi să pară foarte deştept. Cacapoplexie nu era un cuvânt adevărat, Moş Crăciun putea băga mâna-n foc.

Noosh observă urmele lui Moş Vodol din zăpadă. Venise din vest, dinspre dealuri, ceea ce era ciudat, căci de obicei era la ziarul *Zăpada Zilei* în Ajun de Crăciun.

Moş Crăciun se sili să zâmbească.

— Ei, haide, Moş Vodol. Întotdeauna e şi o parte bună. Uite, trolii au plecat. Suntem cu toţii teferi. Bineînţeles că va trebui să aflăm de ce s-a întâmplat una ca asta. Şi vom afla. Vom afla. Însă nu azi. E drept, au fost şi câteva vătămări, dar îi avem pe incredibilii elfi ai sănătăţii care să se ocupe de aceştia. Doctor Drabble e pe poziţii. De asemenea, avem renii. Unele clădiri mai sunt încă în

picioare. Adică, *Zăpada Zilei* e în picioare. Elfii pot dormi acolo cât reconstruim sau pot sta la mine acasă. În patul meu pot încăpea vreo unsprezece elfi, pe puţin. Iar eu pot dormi pe plasa elastică. Dar trebuie să ne amintim că e Ajunul Crăciunului şi că avem treabă.

Un murmur trecu prin mulţime. Până şi Blitzen părea neîncrezător şi făcu pipi doar ca să arate cât de neîncrezător era.

— Crăciun? Crăciun! îl mustră Moş Vodol. Cred că glumeşti. Nu mai poate fi Crăciunul acum.

— Uraaa! zise Micul Mim, care nu prea înţelesese ce se vorbea, dar îi plăcea să audă cuvântul. Crăciunul! Tati, e Crăciunul!

Humdrum dădu din cap, închise ochii şi încercă să se calmeze gândindu-se la turtă dulce.

Atunci Moş Vodol făcu un pas înainte şi spuse, cu voce scăzută:

— E imposibil.

Elfii se agitară şi părinţii le acoperiră cu palmele urechile celor mici.

— Moş Vodol, te rog, nu vorbi urât. Sunt copii de faţă, zise Moş Crăciun, apoi se întoarse să se adreseze mulţimii. Înţeleg că pare... dificil. Dar mie mi-a spus cândva un elf foarte înţelept că nu există aşa ceva ca imp... cuvântul acela. Şi că fiecare copil de om din lume se bizuie pe noi în noaptea asta. Trebuie să le aducem magia!

— Mă tem că Moş Vodol are dreptate, zise Moş Topo.

Elfii părură derutaţi de tot.

— Nu există jucării!

— Nu există sanie!

Moş Crăciun dădu din cap.

— Da, există câteva probleme.

Se uită la sania lui sfărâmată.

— Sania ar avea nevoie de nişte reparaţii. Dar avem renii. Şi pe mine însumi. Şi sacul fără fund. Şi o să fie o întreagă lume plină de speranţă. Toţi copiii de om din lume vor fi bucuroşi şi entuziasmaţi astăzi. Puţin mai încolo, când o să vă uitaţi la cer, o să vedeţi speranţa plutind în

aer. Aurora Boreală va străluci mai puternic ca niciodată.

— Nu c-aş vrea eu să vă dezumflu, zise Mama Breer, meştera de curele, dar aşa ar fi stat lucrurile dacă nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Moş Crăciun pipăi hârtia din buzunar. Era scrisoarea pe care o primise de la Amelia Wishart. Amelia fusese primul copil căruia îi dăruise vreodată un cadou. Se uită la Moş Topo, care întinse braţul şi puse o mână pe spatele lui. Sau încercă. Fiindcă n-a putut ajunge decât până la fundul lui Moş Crăciun, ceea ce a fost un pic stingheritor.

— Ei, haide, elfilor! reluă Moş Crăciun. Voi sunteţi elfi. Trebuie măcar să încercăm. Oamenii au nevoie de noi. Acum, mai sunt întrebări?

Micul Mim ridică mânuţa.

— Da, Micule Mim, îl pofti Moş Crăciun, vorbeşte tare.

— Ai putea să dansezi spickle? întrebă Micul Mim.

Câţiva elfi râseră. Era drăguţ să te gândeşti la dansul spickle într-o zi altminteri atât de nefericită.

— Să dansez spickle? Ăăă, păi...

— Nu te-am văzut niciodată dansând spickle, continuă micul elf.

— Micule Mim, şopti Noosh, nu cred că e momentul pentru o asemenea întrebare.

— Micule Mim, eu nu sunt un elf Uită-te la mine! Uite cât de înalt sunt! Uite ce burtă mare am! Vreau să zic, da, am fost un mare amator de dans, dar tot cred că dansul spickle e cel mai bine să fie lăsat în seama elfilor.

Micul Mim păru dezamăgit. Zâmbetul îi pieri. Până şi urechile ascuţite părură că i se blegesc puţin.

— Dansul spickle e pentru oricine, ciripi Micul Mim. Asta-i *ideea* la dansul spickle.

Moş Crăciun se gândi intens. Dacă exista vreo şansă ca să înveselească elfii, atunci, mă rog, de ce nu?

Şi atunci, în aplauze politicoase, trase adânc aer în piept şi începu să se mişte.

Şi se dovedi că Moş Crăciun chiar era un bun dansator de spickle.

— Bun, zise el cu răsuflarea tăiată, odată ce sfârşi. Acum

încercăm să salvăm Crăciunul?

— Eu o să încerc, se auzi o voce subţirică din primele rânduri.

— O, mulţumesc, Micule Mim. Altcineva?

Noosh ridică mâna. Şi Moş Topo. Şi încă câţiva. Dar Moş Crăciun nu-i văzuse niciodată pe elfi atât de abătuţi.

— Bine! Super! Minunat!

Îl bătu uşurel cu palma pe Blitzen ca să-l liniştească şi privi spre munţi gândindu-se la lumea oamenilor de dincolo, sperând că o să fie bine.

Fuga

Amelia fugise şi tot fugise.

O pornise spre vest, fără să se gândească, lăsându-l pe Căpitanul Funingine s-o conducă prin întunericul nopţii. Îi urmărise smocul alb din vârful cozii la fel cum urmăresc cuvintele un semn de exclamare.

După o vreme, îşi dădu seama că i-ar fi fost mai uşor să alerge fără ghete decât cu o singură gheată, aşa că şi-o scosese şi pe cea rămasă şi-o lăsase pe trotuar.

Plângea în timp ce fugea, trecând pe lângă toate casele confortabile, cu draperiile trase şi cu familiile fericite în Ajunul Crăciunului dormind înăuntru. Se gândea la toţi copiii care aveau să se trezească a doua zi şi aveau să se bucure de soldăţeii jucărie sau de păpuşile cu cap de porţelan găsite în şosetele lor. Ea habar n-avea ce să facă şi unde să se ducă.

Bătrâna care vindea castane coapte îşi împingea căruciorul de-a lungul străzii. Avea o figură tare plăcută.

— Iertare, bună doamnă! o întâmpină Amelia.

— Sal'tare din nou, fată frumoasă, răspunse ea, dezvelind o gură plină de dinţi maronii. N-ar trebui ca tu şi pisoiul tău să vă duceţi acas'?

Amelia se simţea deznădăjduită, îngheţată de frig şi nespus de tristă. Îl strânse în braţe pe Căpitanul Funingine.

— Ăăă, păi, nu avem unde să ne ducem.

Vânzătoarea de castane se opri din împins căruciorul şi se uită direct la Amelia.

— Nu aveţi casă?

Vânzătoarea strănută.

— O, vai de mine! se îngrijoră ea.

— Nu. N-avem una în care să fim în siguranţă dacă ne întoarcem.

Amelia se uită în jur şi adăugă:

— Şi domnul Creeper mă urmăreşte.

— N-ai cum să vrei acolo. Un azil de săraci nu e un loc

potrivit pentru o fată frumoasă de vârsta ta. Nu azilul lui, în orice caz.

Bătrâna strănută din nou.

— Am putea veni, eu şi pisoiul meu, la dumneata acasă? întrebă Amelia.

Bătrâna îşi lăsă privirea în pământ.

— Mă tem că nu, draga mea… Pisicile, vezi tu, eu nu mă pot apropia de ele. Pisicile îmi provoacă neplăceri. De-aia strănut acuma. Stai să mă gândesc… să mă gândesc… Cel mai bine pentru voi ar fi să vă duceţi la bătrâna Madam Broadheart, de lângă Saint Paul. Are o inimă bună. Să-i spui că v-a trimis Bessie Smith. Asta sunt eu, Bessie Smith. Madam Broadheart are grijă de fete ca tine… Să vinzi chibrituri poate că nu e cea mai plăcută slujbă, dar mai bine să fii o fetiţă cu chibrituri decât să ajungi încuiată în Azilul lui Creeper, asta e clar.

— Îţi mulţumesc, zise Amelia, îndepărtându-se.

— Uite, ia nişte castane, drăguţă! Un mic dar de Crăciun, strigă bătrâna în urma ei.

Dar nu mai era timp. Amelia văzu o umbră lungă întinzându-se pe stradă, de după cel mai apropiat colţ. O umbră ca unui bărbat înalt şi slab cu un baston. Şi ea ştiu imediat cine era.

— Trebuie să plec, zise ea, luând-o iarăşi la fugă.

— Atunci, mult noroc, fată frumoasă!

STONE & SON

Ofiţerul Pry

Amelia, chiar dacă o dureau foarte tare picioarele după ce alergase desculţă prin fleşcăiala de zăpadă şi noroi de pe străzi, continuă să fugă, ferindu-se de oamenii beţi de Crăciun şi de conţinuturile calde ale oalelor de noapte azvârlite în stradă. Ajunse la Catedrala Saint Paul, o clădire uriaşă, cu o cupolă spectaculoasă, arătând ca o ceapă care visa să fie mult mai bună şi mai mare decât o ceapă. Erau mulţi oameni în jur, ieşiţi de la slujba de după miezul nopţii. Dar ea nu putea zări pe nimeni care să arate cum îşi imaginase ea că ar trebui să arate bătrâna Madam Broadheart.

Tot căscând gura dădu de-a dreptul peste un poliţist îmbrăcat în albastru. Pe când era foarte mică nu existau poliţişti pe stradă. Cu siguranţă, nu unii în uniforme elegante. Dar acum păreau să fie pretutindeni. Cel de care se ciocnise Amelia avea o mustaţă foarte mare şi stufoasă. Ai fi zis că mustaţa se hotărâse să-şi lase să crească o faţă, nu invers.

— Iertare, domnule! zise Amelia.

— Sal’tare, fetiţo, zise el. Ia zi, unde te duci?

— O caut pe Madam B...

Dar înainte să apuce să termine de zis o voce cunoscută o întrerupse.

— E în regulă, ofiţer Pry. Fata e cu mine.

Amelia se întoarse şi icni când văzu faţa încruntată a lui Creeper la lumina unui felinar de stradă.

Înainte să aibă timp să fugă, una dintre mâinile lui osoase o apucase de braţ.

— O, ’seara, domnule Creeper, să trăiţi, îl salută ofiţerul Pry, scoţându-şi pălăria.

Domnul Creeper zâmbi, cu zâmbetul lui de frunză uscată.

— Problema e că Amelia Wishart e foarte neascultătoare. E la fel de obraznică precum pisoiul ăla oribil din braţele ei. Are nevoie de disciplină serioasă. E

nou-venită la noi, la azil. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta s-o duc înapoi, acolo unde îi e locul.

— Desigur, zise Ofiţerul Pry, apucând-o pe Amelia de celălalt braţ. Înţeleg ce vreţi să spuneţi. E neascultătoare. O să vă ajut s-o duceţi înapoi la azil.

— Locul meu nu e la azil!

Dar în zadar. Amelia era o fetiţă fără ghete, fără părinţi şi fără speranţă.

Charles Dickens

Domnul Creeper se uita la Căpitanul Funingine. Căpitanul Funingine se zbârli şi şuieră la el.

— Şi va trebui să ne descotorosim de animalul ăla mizerabil!

Inima Ameliei bătea înnebunită de spaimă. Căpitanul Funingine era tot ce avea. Era cel mai bun prieten al ei. Oricât de grea fusese viaţa, Căpitanul Funingine fusese lângă ea, gata s-o lingă pe faţă sau să-şi frece căpşorul de bărbia ei. Şi era un pisoi căruia îi plăceau oamenii – toţi, mai puţin unul.

Un om venea spre ei din direcţie opusă. Omul era slăbuţ şi foarte elegant îmbrăcat, purtând o redingotă violet-aprins, un joben şi nişte mănuşi de iarnă elegante. Avea o faţă ascuţită, dar blândă, iar ochii îi sclipeau de inteligenţă. Amelia îşi putea da seama nu numai că era un om bogat, care cu siguranţă avea un şemineu drăguţ, dar probabil era şi genul de om căruia i-ar fi plăcut un pisoi. Într-adevăr, avea ceva pisicesc în el.

Necunoscutul se opri drept în faţa ofiţerului Pry.

— Care e problema aici? întrebă el, cu o voce la fel de plăcută ca o budincă de Crăciun.

— Copila aceasta este neascultătoare. E de la azilul lu’ domnu’ Creeper, explică ofiţerul Pry.

Atunci, omul se uită tăios la Creeper.

— Niciun copil nu ar trebui să fie într-un azil, mai ales de Crăciun.

— Ei, aş! zise Creeper. Prostii.

— Aş putea să aflu cine sunteţi? se interesă ofiţerul Pry, măsurându-l pe necunoscut din cap până-n picioare.

— Sunt Charles Dickens, scriitorul. Aţi auzit cu siguranţă de mine.

Charles Dickens! Dacă s-ar fi întâmplat în altă zi, Amelia ar fi fost foarte entuziasmată. Charles Dickens era scriitorul ei preferat. Moş Crăciun îi dăruise cartea *Aventurile lui Oliver Twist*, iar ei îi plăcuse foarte mult.

Domnul Creeper ridică din umeri şi rânji batjocoritor.

— N-am auzit de dumneata.

Charles Dickens se aplecă până ce faţa lui ajunse la nivelul feţei Ameliei. Un smoc mic de barbă neagră, abia crescut, în vârful bărbiei.

— Unde sunt părinţii tăi, fată dragă?

— Au murit, zise Amelia.

Şi o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Charles Dickens i-o şterse, blând.

Amelia se simţi stingherită.

— Mă iertaţi, domnule Dickens.

Charles Dickens zâmbi îngrijorat.

— Nu trebuie să ne fie niciodată ruşine de lacrimile noastre.

Atunci Creeper scoase un ţâţâit nerăbdător. Iar ţâţâitul acesta fu urmat de ofiţerul Pry care spuse:

— Acum, sunteţi atât de bun să vă daţi la o parte din calea noastră, domnule Dickens?

Amelia era atât de îngrozitor de tristă, încât nu mai putea să vorbească. Dar ştia că era ultima ei şansă să-l salveze pe Căpitanul Funingine.

— Vă rog, domnule. Vă plac pisicile? Ştiţi, ele nu au voie în locul unde mă duc eu...

Ei bine, Charles Dickens *iubea* pisicile. Într-adevăr, chiar în dimineaţa aceea scrisese cuvintele „Ce dar mai mare există decât dragostea unei pisici” în carneţelul său de însemnări, gândindu-se că, într-o zi, avea să folosească rândul acesta într-unul din romanele lui. El avea acasă un motan pe nume Bob. Şi era sigur că lui Bob i-ar fi plăcut un prieten.

— Îmi plac pisicile, dar nu mi se pare corect să-l iau pe motanul acesta de la tine.

Amelia trebuia să vorbească repede, căci începuse să fie din nou dusă pe sus pe stradă. Charles Dickens mergea pe lângă ei, iar ea îi spuse:

— Ei, bine, o să fie tot al meu. Dumneavoastră doar o să aveţi grijă de el. O să trec să-l iau înapoi, când o să scap.

— N-o să scapi niciodată, mârâi domnul Creeper, târând-

o pe Amelia pe o stradă mai lăturalnică.

Strada era întortocheată şi cufundată în întuneric. Chiar la capătul ei se înălţa o clădire de piatră, masivă, înspăimântătoare. Era cenuşie – cenuşie ca pietrele de mormânt –, iar felinarele de stradă cu gaz aruncau o lumină pâlpâitoare, fantomatică. Amelia avu o bănuială că aceea era azilul.

Mustaţa ofiţerului Pry zvâcni.

— Domnule, îi spuse el scriitorului, dacă nu ne lăsaţi în pace, va trebui să vă arestez pentru tulburarea ordinii publice.

Charles Dickens se uită la bietul pisoi care tremura şi la biata fetiţă care tremura ţinându-l în braţe. Când Amelia se apropie de azil, îl lăsă jos pe Căpitanul Funingine.

— Du-te, du-te la domnul Dickens, zise Amelia.

Creeper bătu din picior ca să gonească pisoiul. Căpitanul Funingine doar se uită fix la cizma lui, fără să-i fie deloc frică.

— Du-te! repetă Amelia. Domnul Dickens o să aibă grijă de tine.

Şi atunci Charles Dickens luă animăluţul în braţe.

— Într-adevăr, o să am grijă de tine.

Se simţea foarte rău să ia pisoiul de la fată, mai ales de Crăciun, dar asta făcu pentru că pur şi simplu ştia că era mai bine pentru pisoi să aibă o casă, decât să trăiască pe străzi.

— Iar când o să ieşi de la azil, poţi veni să-l iei înapoi. O să stea cu mine pe Strada Doughty, la numărul 48, în Bloomsburg.

— Îi place peştele! mai zise Amelia, disperată, în timp ce era târâtă tot mai aproape de azil.

— Atunci o să capete cele mai bune sardine în fiecare zi, negreşit.

— Şi îl cheamă Funingine. Şi e căpitan.

Charles Dickens dădu din cap.

— O, da, aşa e. Căpitanul Funingine. Foarte bine!

Pisoiul se uita trist după Amelia.

— O să-mi fie dor de tine, mieună el.

Şi Amelia se uita tristă după pisoi. Iar Charles Dickens rămase pe loc în stradă, uitându-se cum fetiţa orfană, zdrenţăroasă, murdară toată de funingine şi cu picioarele goale era dusă să-şi petreacă sărbătoarea de Crăciun în azilul de săraci. Apoi luă pisoiul acasă, trecând pe lângă un bărbat care ieşise dintr-o tavernă de alături.

— Crăciun fericit! zise omul.

— Da, îngăimă Charles Dickens, care nu avu putere să-i ureze şi el „Crăciun fericit".

— Nu e asta cea mai bună perioadă a anului? continuă omul.

Pisoiul scoase un singur mieunat de dezaprobare din braţele lui Charles Dickens, în timp ce el dădu din cap:

— Da. Şi cea mai rea, totodată.

Cerul întunecat

Nu au mai găsit prea multe lucruri la Atelierul de Jucării. Cinci titirezi, cinci mingi săltăreţe, zece pachete de cărţi de joc, douăzeci şi una de păpuşi şi un mandarin pitic strivit.

Cerul era întunecat, dar Moş Crăciun continua să cânte, încercând să le păstreze celorlalţi moralul ridicat.

— Clopoţei, clopoţei, veseli sună iar, o zăpadă ca-n poveşti...

Însă numai Micul Mim îi ţinea isonul.

La un moment dat, Kip se apropie să-i vorbească. În Elfhelm, Kip era expertul în sănii şi condusese Centrul de Sănii de pe Strada Principală, strada distrusă de troli.

Kip era un elf tăcut. Subţire şi înalt, dar un pic cocoşat, arăta ca un semn de întrebare umblător. Trebuia să fii foarte aproape de faţa lui când vorbea. Fusese răpit în copilărie şi Moş Crăciun îl salvase. De atunci exista între ei prietenie foarte strânsă.

Moş Crăciun ieşi dintre dărâmături, ţinând în mână o singură piesă de domino prăfuită pe care tocmai o găsise.

— Hei, salutare, Kip, zise Moş Crăciun. Poţi repara sania?

Kip clătină din cap.

— Nu. E imposibil.

Moş Crăciun tresări.

— De ce toată lumea vorbeşte urât astăzi?

Atunci Kip îi explică *de ce* era imposibil.

— Busola s-a spart, cadrul e sfărâmat, banca a dispărut, hamul renilor e făcut ferfeniţă, convertorul de speranţă şi unitatea de propulsie s-au ars, vitezometrul e stricat, altimetrul e făcut praf, caroseria e complet distrusă, tapiţeria e făcută zdrenţe, tălpile de decolare şi de aterizare s-au desfăcut, iar dispozitivul de rezervă pentru cârmire manuală este, de asemenea, nefuncţional. O, şi ceasul a dispărut.

Moş Crăciun dădu din cap.

— Dar în afară de acestea e în stare bună?

— Nici n-o să poată să decoleze, darămite să zboare în jurul lumii.

Moş Crăciun îşi plecă ochii la piesa de domino fără puncte din mâna lui.

— Bine, Kip. Mulţumesc.

În clipa următoare, Moş Crăciun stătea aşezat în zăpadă, întrebându-se ce era de făcut, când Moş Topo se apropie de el, cu o cană de ciocolată caldă. La subsuoară avea un exemplar din *Zăpada Zilei.*

— Ia să-l văd şi eu, ceru Moş Crăciun.

Codindu-se, bătrânul elf îi întinse ziarul. „TEROAREA TROLILOR SUSPENDĂ CRĂCIUNUL”

— Moş Vodol se pricepe să ţină moralul oamenilor ridicat, nu-i aşa?

Moş Topo zâmbi.

— Nenorocirile fac ziarele să se vândă. Dar ascultă, mă tem că în situaţia de faţă are dreptate, ar trebui să uiţi de Crăciun.

— Şi cum rămâne cu toţi copiii?

— Păi, cei mai mulţi o să-şi aducă aminte cum era odinioară. Înainte de anul trecut. O să fie exact ca atunci. Şi doar anul ăsta. O să ne întoarcem, la anul.

— Şi dacă nu? întrebă Moş Crăciun.

Moş Topo nu avu niciun răspuns. El, care, de obicei, avea un răspuns pentru orice.

Renul căzător

Moş Crăciun se duse la renii săi, păşind cu grijă peste crăpăturile din pământ.

Îşi putea da seama că renii erau încă într-o stare de şoc.

— E în regulă, dragii mei! Ştiu că am avut cu toţii o surpriză neplăcută, dar trebuie să ne străduim să ne vedem de treabă, ca de obicei. Sunteţi de partea mea?

Niciunul dintre reni nu-l putu privi în ochi. Blitzen rumega nişte zăpadă. Dancer şi Cupid se mângâiau unul pe altul cu boturile. Vixen îl muşcă de ureche pe Cornet, pentru că-i amuşinase fundul. Dasher mergea nervos în cerc. Iar Prancer se prefăcea că este interesat de propriile copite.

— Ce-i drept, nu avem sanie şi nici pe departe câte cadouri ne-ar trebui, dar mi-ar plăcea să încerc să înveselesc cât mai mulţi copii de om cu putinţă. O să am nevoie de numai unul dintre voi. Doar ca să mă ducă în spinare. O să fie o noapte grea, deci am nevoie de cineva care crede că putem face asta.

Renii se uitară unii la alţii, apoi la Moş Crăciun. Ochii lui Prancer spuneau, „Cred că glumeşti”.

Dar atunci, spre bucuria lui Moş Crăciun, Blitzen făcu un pas înainte.

— Eşti un prieten adevărat, Blitzen, îi şopti el la ureche, încercând să se urce în spinarea renului.

Nu mai călărise un ren de ani buni şi îşi pierduse îndemânarea, prin urmare, căzu cu capul înainte în zăpadă, pe partea cealaltă a renului. Cornet scoase un chicotit de ren. Dar Moş Crăciun izbuti la a doua încercare.

— Aşa. Uşurel, zise el.

Se uită pe cer, căutând vreun semn de Auroră Boreală. Ca să se ridice destul pe cer, avea nevoie să se afunde în Aurora Boreală – înconjurat de toate acele particule de magie şi de speranţă care umpleau văzduhul de Crăciun. Magia avea să se întâmple. Timpul avea să se oprească.

Era noaptea de Crăciun, aşadar cerul ar fi trebuit să fie plin de lumini verzi, albastre şi roz, însă nu se vedea nimic. Nimic în afară de întuneric, luna şi stelele. Cerul era încă doar un cer ca oricare altul.

Îşi scoase ceasul din buzunar. Continua să ticăie. Mai erau zece minute până la Aproape Ora de Culcare.

Nu există imposibil...

— Haide, Blitzen, putem face asta! Hai să mergem să găsim Aurora Boreală!

Blitzen porni în galop. Galopă şi galopă şi tot galopă. Era cel mai puternic şi al doilea cel mai rapid (după Dasher) dintre toţi renii. Gonea pe pământ, sărind peste crăpăturile mai mari şi peste dărâmăturile lăsate de troli.

Atunci, Moş Crăciun se aplecă şi se ţinu de coarnele renului.

— Bravo, Blitzen, ridică-te în zbor! *Acum*! Hai, poţi s-o faci! Zboară, zboară, zboară! Blitzen încerca, nu era nicio îndoială. Dar încercatul şi zburatul sunt două lucruri diferite. Până şi Moş Crăciun începu să se îngrijoreze, când se apropiară de lacul îngheţat de la marginea Câmpului Renului.

— Hai, Blitzen!

Şi Blitzen reuşi. Tropotul copitelor sale din zăpadă nu se mai auzi când începu să galopeze prin aer, din ce în ce mai sus.

— Ura, Blitzen! Am reuşit!

Moş Crăciun privi în jos, în dreapta, spre sud, şi în urma sa văzu ruina care era acum saltul Elfhelm.

Parcă un copil furios construise un orăşel de jucării şi apoi îl doborâse, într-un acces de mânie. Moş Crăciun observă *Zăpada Zilei*, singura clădire rămasă complet neatinsă. *Trebuie să fi fost datorită tuturor materialelor scumpe de construcţie pe care le-a folosit Moş Vodol*, se gândi Moş Crăciun. *Toată acea turtă dulce armată.*

Atunci simţi că Blitzen începe să coboare.

— Blitzen, ce se întâmplă? Ar fi trebuit să urcăm şi mai mult!

Dar cădeau din cer şi încă foarte rapid. Se prăbuşiră pe

Lacul de Argint, unde Blitzen, nefiind mare patinator, alunecă nebuneşte, azvârlind din copite în toate direcţiile şi învârtindu-se în cerc.

Moş Crăciun ameţi zdravăn până când se izbiră de o bancă de la malul lacului şi fu aruncat din spinarea renului în aer, unde făcu o tumbă înainte de a ateriza pe spate, cu o bufnitură, în zăpadă. Moş Crăciun rămase câteva clipe acolo, nemişcat, uitându-se la cer, încercând din răsputeri să vadă magia care nu se zărea nicăieri şi pipăind buzunarul cu scrisoarea de la Amelia, căreia nu avea să-i mai poată răspunde vreodată.

Săpunul

Azilul de săraci era o clădire foarte mare, sinistră, făcută din piatră închisă la culoare. Stătea singură pe marginea străzii, ca şi când celorlalte clădiri le-ar fi fost frică să se apropie de ea. Avea o poartă mare, neagră, de metal şi o uşă de intrare vopsită într-un verde închis, mohorât. Sub norii negri arăta ca o închisoare uriaşă.

— Îţi mulţumesc, ofiţer Pry! De aici mă descurc singur, zise Creeper.

Îi întinse nişte bani ofiţerului Pry.

— O, vă mulţumesc, domnule! Vă mulţumesc.

Ofiţerul Pry se uită la Amelia.

— Acum să faci ce-ţi spune domnul Creeper.

— Nu-s de aici! strigă Amelia spre poliţist, când poarta se închise, odată cu speranţa, în urma ei.

Domnul Creeper o târî în azil.

— Nimeni nu e de aici, zise el, scărpinându-şi nasul rupt. Tocmai asta-i ideea.

O femeie le ieşi în întâmpinare. Îmbrăcată într-o rochie de bumbac bleumarin, apretată, era scundă, slabă şi avea o bărbie lată. Arăta de parcă ar fi supt o lămâie. Nasul ei adulmecă spre Amelia cu dezgust.

— O nou-venită, doamnă Sharpe.

— Cine-i creatura asta mizerabilă?

— Vorbeşte! o înghionti cu bastonul Creeper pe Amelia.

— Mă cheamă Amelia.

— Amelia? se miră doamna Sharpe. Sună ca „ameliorat”. Asta înseamnă „să faci ceva să fie mai bun”, ceea ce e foarte uşor când începi cu cineva ca tine.

Apoi râse, scurt şi gros, un râs care o străpunse pe Amelia ca o fantomă a fericirii pierdute.

Oricât de rău arăta azilul pe dinafară, nimic nu se putea compara cu felul în care arăta pe dinăuntru. Era un loc numai unghiuri ascuţite şi muchii tăioase. Un loc numai de coridoare, dormitoare şi ateliere. Pereţii erau toţi vopsiţi într-un soi de maroniu închis, cea mai tristă culoare pe

care o văzuse vreodată Amelia şi care o deprima numai uitându-se la ea. Un bătrân neputincios, cu o faţă tristă, picta peretele cu exact aceeaşi vopsea. Amelia se uită la găleata cu vopsea şi văzu eticheta: „Vopsea Cafenie Posomorâtă”.

Nu exista absolut nimic în toată clădirea care să sugereze că era Ajunul Crăciunului.

— Aici munca nu se sfârşeşte niciodată, zise domnul Creeper, părând înveselit de această constatare. Am s-o las cu dumneata, doamnă Sharpe.

Apoi, întorcându-se spre Amelia, adăugă:

— Trebuie să mă duc acasă. O să vină coşarul. Unul *cu mult* mai bun decât ultimul pe care l-am avut. O creatură mică şi prost-crescută.

Şi, cu acestea, plecă, iar Amelia rămase cu doamna Sharpe.

— Bine, atunci, încuviinţă doamna Sharpe. E timpul pentru o baie.

Ajunseră la o uşă de lemn, cu vopseaua scorojită căzând de pe ea ca râia. Doamna Sharpe o deschise şi în faţa ochilor le apăru o încăpere mare, rece, cu o cadă în mijloc şi o hartă de petice igrasioase pe pereţi.

Doamna Sharpe avu grijă ca Amelia să aibă parte de cea mai rece baie din viaţa ei, pe care nici măcar lacrimile nu i-o puteau încălzi. Apoi, doamna Sharpe îi dădu ceva ce semăna cu un sac.

— Ce-i ăsta? întrebă Amelia.

Doamna Sharpe clătină din cap.

— Nu se pun întrebări în azil.

Între timp, Amelia descoperi că maldărul de material din mâna ei nu era un sac. Erau haine.

Îmbrăcă urâta uniformă lălâie.

— Îmi dă mâncărimi.

Doamna Sharpe dădu din cap, mânuind cu brutalitate un pieptene ca să-i descurce părul Ameliei.

— Încetează! strigă Amelia. Ia mâinile de pe mine, tu…

Amelia nu gândea ce spunea. Era foarte obosită, slăbită şi tristă, avusese cea mai proastă zi din viaţa ei, iar

cuvintele îi scăpară pur şi simplu pe gură, în timp ce era smucită de păr.

— ...monstru ce eşti!

Doamna Sharpe se înfurie. Apucă bucata de săpun de pe marginea căzii şi zbieră:

— Deschide gura!

— Nu! zise Amelia.

— Copilă ticăloasă! Deschide gura sau o să fii închisă în pivniţă!

Amelia deschise gura şi nesuferita doamnă Sharpe îi frecă limba Ameliei cu săpunul. Amelia închise ochii şi se simţi îngreţoşată la oribilul gust de săpun ud îndesat în gura ei. Dar era hotărâtă să nu arate nimic, aşadar îşi găsi alinare adresându-i în minte doamnei Sharpe toate numele de ocară la care se putea gândi:

Monstrule!

Vrăjitoareo!

Neroado!

Escroaco!

Nepriceputo!

Pocito!

Apoi, după ce doamna Sharpe încetă să-i mai spele gura, o târî pe un culoar lung şi îi arătă Ameliei unde avea să doarmă. Un dormitor sinistru, alături de alte treisprezece suflete. Patul ei era din lemn tare, cu o saltea foarte subţire.

— Ai patru ore de somn pe noapte. Aşadar, profită cât poţi.

— Când pot să plec? întrebă Amelia.

Doamna Sharpe păru stupefiată de întrebare.

— Să pleci? *Să pleci?* N-o să pleci, domnişoară. Te afli aici pentru foarte multă vreme.

Uşa se închise. Fata din patul de deasupra sforăia.

O *să mai fiu aici de Crăciunul următor?* se întreba Amelia. *Cum ar putea cineva să supravieţuiască un an în locul ăsta? Sau doi ani. Sau trei.*

Închise ochii şi se gândi la timp. Dacă ar fi putut să se întoarcă în timp, ca să fie din nou cu mama ei! Sau dacă ar

fi putut să înainteze, până la momentul când ar fi putut să părăsească locul acesta.

Se pregătea să-şi pună o dorinţă, dar îşi dădu seama că dorinţele n-aveau niciun rost acum. Cui să i-o fi adresat? Lui Moş Crăciun? Nu. Depindea numai de ea.

— Crăciunul următor n-o să mai fiu aici, şopti Amelia, ca o promisiune pentru ea însăşi.

Şi se strădui cât putu să creadă în ea.

Un an mai târziu...

Noua slujbă a lui Noosh

A durat un an întreg pentru ca Elfhelm să fie reconstruit, dar elfii erau muncitori harnici, iar acum satul arăta mai bine ca niciodată.

Singura care nu avusese nevoie de reparaţii fusese, bineînţeles, clădirea de birouri a *Zăpezii Zilei*, aflată la capătul străzii Vodol, imediat la ieşirea de pe nou pavata Stradă Principală. Erau acum o mulţime de alte clădiri noi în jurul ei. Magazinele şi casele fuseseră construite cu adaos de materiale trolimpenetrabile (cărămizi făcute din săpun, suspensii din plasă elastică) şi toate arătau strălucitoare şi noi, mai ales Banca de Ciocolată aurie, şi totuşi niciuna nu era la fel de impresionantă ca vechiul edificiu al *Zăpezii Zilei.* Acesta era construit din cele mai scumpe materiale pe care ciocolata le putea cumpăra (turtă dulce armată, lemn de spiriduş, marţipan întărit, gheaţă pură de la Polul Nord pentru ferestre).

Noosh stătea, emoţionată, în biroul impresionant al lui Moş Vodol de la ultimul etaj. Moş Vodol nu mai era conducătorul Consiliului Elfilor. Funcţia aceea, fireşte, îi aparţinea lui Moş Crăciun. Dar Moş Vodol tot era cel mai bogat elf din Elfhelm şi câştiga şapte sute de monede de ciocolată pe minut. Şi lui nici măcar nu-i plăcea *gustul* ciocolatei. Aşa că era singurul elf din Elfhelm care nu-şi pierdea banii mâncându-i.

— Noosh, zise Moş Vodol, stând într-un jilţ de două ori mai mare ca el, în timp ce Mama Miro, cea mai faimoasă artistă din Elfhelm, îi făcea portretul.

Portretul urma să fie un dar de Crăciun pentru el însuşi, care avea să-şi ia locul între celelalte şaptesprezece alte portrete ale lui de pe pereţi.

— Îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi.

— Pentru nimic.

— Spune-mi, Noosh, eşti mulţumită să stai la taclale cu renii?

Noosh se gândi. Nu era chiar mulţumită să fie

Corespondentă la Reni, iar Moş Vodol ştia prea bine.

— Da. Sunt unele momente grozave, zise ea. Uneori. Bănuiesc. Nu chiar. Nu. Urăsc asta.

Privi cu nervozitate în jur şi-i observă dulapul cu sertare în care îşi arhiva el cuvintele lungi.

— Aşadar, dacă ţi-aş spune că vreau să devii Corespondentă la Troli, ce-ai zice?

Noosh încercă să se gândească la ce să-i răspundă. Şi apoi zise:

— Bottom!

Roşi puţin.

— Adică, vreau să spun, cum rămâne cu Moş Bottom?

— Ei bine, Moş Bottom a fost să-l vadă pe doctor Drabble şi are trolofobie. Când închide ochii vede troli. Nu se poate apropia de ei. Nici nu mai poate ieşi din casă. Nu poate scrie despre ei acum. Asta-i o mare problemă când eşti Corespondent la Troli. Înţelegi?

Noosh înţelese.

— Deci, ştii în ce zi suntem, nu-i aşa?

Noosh dădu din cap.

— Ajunul Crăciunului.

Moş Vodol păru că se întunecă puţin. Avea o problemă cu Crăciunul, îşi dădu seama Noosh.

— Nu asta e important. Aceasta este prima aniversare a Zilei Atacului Trolilor. Acea îngrozitoare calamitate. Iar Moş Bottom a avut un an – un an întreg! – şi încă n-a descoperit adevărul. Acesta este cel mai important subiect de la începutul subiectelor jurnalistice. E uriaş. Gargantuesc, monumental, colosal.

Zâmbi când spuse asta, pentru că îi făcea plăcere să spună cuvinte lungi.

— Şi ar putea deveni al tău...

Noosh tot nu ştia ce să zică. Dar observă ceva pe fereastră. Ceva care se dădea târcoale în zbor. Un băieţel înaripat cu patru aripi, mic, frumos şi îmbrăcat în hăinuţe de argint. Un Spiriduş Poveste Zburătoare. Îşi aminti de toţi ceilalţi pe care-i mai văzuse, începând din ziua atacului trolilor. Păreau să fie pretutindeni, zilele astea, dintr-un

motiv neştiut. Creatura bătu la geam.

Morocănosul elf cu barbă neagră îl observă şi miji ochii, apoi clătină din cap. Spiriduşul păru nedumerit şi îşi luă trist zborul.

— Ciudate creaturi.

— Au puteri speciale, zise Noosh. Te pot hipnotiza numai cu vorbele lor.

— Ei bine, n-am de unde să ştiu eu asta, zise Moş Vodol grăbit. Aşadar, Noosh, ce zici?

— Nu ştiu, răspunse Noosh. Sunt multe lucruri la care trebuie să mă gândesc în legătură cu asta.

Moş Vodol zâmbi.

— N-o să fie periculos. Chiar şi anul trecut ei au avut grijă să nu fie ucis niciun elf. Ia-ţi câteva bucăţi de săpun, dacă vrei să fii în siguranţă. O să fii bine.

Apoi îi ceru Mamei Miro să întoarcă portretul cu faţa la el. Arăta exact ca el.

— Nu seamănă deloc cu mine, zise el. Seamănă cu mine, Noosh?

— Ăăă...

— Exact. Nu seamănă deloc cu mine.

Apoi îi făcu semn eu mâna Mamei Miro să plece şi se concentră din nou pe troli.

— Au fost nişte zgomote, zise el.

Vestea era nouă pentru Noosh.

— Serios?

— Da. Sub pământ. Noaptea trecută. Şi noaptea de dinainte. S-ar putea să pregătească alt atac. Avem nevoie de cineva care să afle ce se petrece. Să se ducă să-i ia un interviu Conducătoarei Supreme a Trolilor.

Noosh simţi că inima îi bate cu putere de spaimă.

— Urgulei?

— Da. Nu avem niciun motiv să ne temem de ea. Într-adevăr, e mare. Cea mai mare creatură existentă. Dar au mai fost interviuri cu ea la *Zăpada Zilei* şi înainte.

— Nu de ani buni.

— Timpul nu schimbă lucrurile atât de mult. Ce zici, Noosh? Asta este marea ta oportunitate.

Noosh se simţi tulburată. Se gândi la Micul Mim şi se gândi şi la Humdrum. Gândul la ei îi veni ca o pocnitoare în minte.

— Dar, dar e Crăciunul.

Moş Vodol râse. Rareori râdea, dar şi când o făcea, nu se mai oprea. Noosh se uită la ceas. Trecuseră zece minute de ora Nu Mai E Atât de Devreme.

— Dar familia mea ar vrea să fiu acasă pentru mâine...

— O să te întorci până dimineaţă. Şi dacă obţii o exclusivitate cu trolii, tu şi familia ta vă veţi scălda în monede de ciocolată pentru tot restul vieţii voastre. Asta ţi-ai dorit dintotdeauna, nu? Şi, de altfel, o să fii de ajutor salvând satul Elfhelm. Ultimul lucru pe care ni l-am dori ar fi să se repete figura de anul trecut...

Astfel, Noosh se întoarse acasă la ea, care era exact în acelaşi loc ca vechea ei casă şi arăta exact ca cealaltă, inclusiv cele şapte portrete ale lui Moş Crăciun atârnate pe pereţi. Micul Mim sărea, ca de obicei, în patul elastic ca o trambulină. Humdrum îşi mânca grăbit prunele zaharisite, căci întârziase puţin la atelier, în cea mai importantă zi a anului. Ca întotdeauna, se îngrijora pentru aproape tot ce era de îngrijorat.

— Nu pot să întârzii... sunt atât de multe de făcut... atâtea mingi de făcut să sară şi atâţia titirezi de învârtit... atât de multe trebuie verificate... Şi dacă se întorc trolii?

Noosh păli. Ştia că ar fi trebuit să-i spună soţului ei despre excursia ei în Valea Trolilor, dar cum ar fi putut? Humdrum ar fi murit din cauza panicii. Aşadar, nu zise nimic, în afară de un grăbit la revedere, când el ieşi pe uşă.

Micul Mim făcu un salt uriaş şi sări de pe patul elastic ca o trambulină, aterizând în braţele mamei sale.

— E aproape Crăciunul! zise el şi îi dădu un sărut pe ureche.

Ea îşi aminti de entuziasmul Micului Mim anul trecut, chiar înainte să atace trolii. Ştia că aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple niciodată.

— Da, e Ajunul Crăciunului. Adică asta înseamnă că în

după-amiaza asta tu şi ceilalţi copii elfi vă puteţi duce la Atelierul de Jucării şi să vă alegeţi nişte jucării.

— Uraa! strigă Micul Mim.

— Dar, mai întâi, trebuie să te pregăteşti. O să te duci la petrecerea de Crăciun de la Şcoala de Condus Sănii. Toţi copiii de la grădiniţă sunt invitaţi. Zurgălăii chiar o să cânte...

Micului Mim, ca şi mamei lui, îi plăceau foarte mult Zurgălăii. Era formaţia lui favorită şi hitul ei numărul unu, *Renii zboară peste munţi,* era fără îndoială cântecul lui preferat. Însă Noosh se întreba de ce apăruse o încruntătură pe feţişoara lui.

— Nu vin şi trolii, nu-i aşa?

— Nu, ei nu vin, zise Noosh.

Dar apoi se gândi. Şi când se uită la ochii mari, larg deschişi ai fiului ei, ştiu că nu-l putea minţi.

— Mi s-a cerut să mă duc în Valea Trolilor, Micule Mim. Pentru un articol.

Ochii Micului Mim se făcură şi mai mari.

— Pleci într-o aventură înfricoşătoare!

— Nu chiar. E doar o călătorie de o zi. O aventură mai mică. Trebuie să găsesc nişte informaţii. E chiar dincolo de dealurile împădurite. O să mă întorc foarte repede, îţi promit. Dar, deocamdată, e secretul nostru, bine? Bine, micul meu mur pitic?

Îl îmbrăţişă strâns pe fiul ei şi îi simţi mirosul curat şi dulce al părului. N-ar fi putut iubi pe nimeni mai mult.

— O să fie bine, zise ea. E doar ceva ce mami şi-a dorit de mult să facă.

Iar Micul Mim se uită în sus, la mămica lui, şi se gândi că i-ar fi plăcut şi lui o aventură, dar poate că nu una în care să fie trolii aceia oribili care făcuseră ravagii Crăciunul trecut şi care îi dăduseră tatălui său atâtea coşmaruri.

Nu-i plăcea ideea că mama lui avea să se ducă singură în Valea Trolilor. Aşa că se hotărî să facă un plan al lui şi să-l păstreze ca micul lui secret.

DICTIONARY

Spiriduşa Adevărului

Noosh îl ţinu de mână pe Micul Mim în timp ce merseră prin zăpadă la grădiniţă. Tot satul Elfhelm forfotea agitat.

Elfii treceau pe lângă ei cu boccele de haine noi făcute de mână sau ţinând în mâini cât de multe monede de ciocolată puteau duce. Cu toţii se îndreptau spre Câmpul Renilor unde Moş Crăciun avea să-şi deschidă sacul lui fără fund, ca să pună în el darurile pentru copiii oamenilor. Noosh se simţi tristă că avea să piardă Ajunul Crăciunului, dar dacă – aşa cum bănuia Moş Vodol – trolii chiar plănuiseră un alt atac, atunci se cuvenea ca Elfhelm să ştie despre asta.

Noosh îl lăsă pe Micul Mim la poarta grădiniţei şi, după ce-l sărută scurt pe frunte, se grăbi să se îndepărteze, trecând pe lângă magazinul de turtă dulce şi gândindu-se la Micul Mim căruia îi plăcea să muşte capetele elfilor de turtă dulce. Abia atunci îi trecu prin minte un gând înspăimântător.

Gândul era: *Şi dacă n-o să-l mai văd niciodată?*

Noosh părăsi Strada Principală şi o apucă pe Strada Liniştită, coti la stânga pe Strada Foarte Liniştită, apoi la dreapta, pe Calea Secretă spre Dealurile Împădurite. Mai fusese la Dealurile Împădurite de multe ori în viaţa ei. Când era mică, Moş Topo o luase la observat de spiriduşi. Ea prinsese un Spiriduş Poveste Zburătoare într-un borcan de gem şi fusese vrăjită de aripile lui. Când Moş Topo văzuse bietul spiriduş închis în borcan se supărase foarte tare. Îl eliberase pe spiriduş şi îi dăduse un nou cuvânt. Cuvântul era „miscelaneu” şi Spiriduşului Poveste Zburătoare îi plăcuse foarte mult. Spiriduşii Poveste Zburătoare se hrănesc cu cuvinte la fel cum unele creaturi se hrănesc cu miere şi sunt întotdeauna la vânătoare de cuvinte noi, cuvinte exotice, cu care să-şi condimenteze poveştile.

Zăpada era mai groasă aici pe Dealurile împădurite, decât era în Elfhelm, şi drumul era numai un urcuş, aşa că

Noosh obosi repede. Abia îşi târa picioarele prin zăpadă şi se împiedica de conurile de brad. Se simţea un pic vinovată că nu-i spusese lui Humdrum, dar el s-ar fi îngrijorat şi i-ar fi cerut să nu plece. Humdrum era aşa cum trebuie ca soţ, dar era un alarmist. Se îngrijora pentru orice. Nu numai din cauza trolilor. Se îngrijora să nu-şi spargă dinţii în vreun ciubuc de acadea. Se îngrijora că soarele o să uite să răsară. Se îngrijora că, într-o zi, toate mingile din atelier vor înceta să mai sară şi titirezii vor înceta să se mai învârtă. Şi cel mai tare se îngrijora că trolii aveau să se întoarcă. Totuşi, ea nu-şi putea opri sentimentul acela de vinovăţie din stomac, care semăna un pic cu golul pe care-l simţi când cazi. Văzu, printre acele pinilor, undeva în sus, o colibă mică şi galbenă, cu o uşiţă de lemn. Era o colibă de spiriduş, cât jumătate din casa unui elf.

Coliba era foarte intens colorată, precum cel mai galben caşcaval, şi avea un acoperiş foarte ascuţit, de parcă era o săgeată arătând spre cer. Avea o singură ferestruică şi o singură uşă mică.

Pe uşă, era un mic semn.

„ATENŢIE! SPUN ADEVĂRUL.”

Deci aici locuieşte Spiriduşa Adevărului, gândi Noosh. Şi îşi aminti că lui Moş Crăciun îi plăcea Spiriduşa Adevărului, aşa că nu putea fi prea înfricoşătoare. Noosh bătu la uşă.

În prag apăru o creatură mică, delicată, cu ochii cât farfurioarele de dulceaţă şi urechi ascuţite, şi cu un simţ îndrăzneţ al modei (galben, galben, galben). Ea îi zâmbi larg, cu un zâmbet uşor pus pe rele, dar foarte fericit.

— Tu eşti Spiriduşa Adevărului, zise Noosh.

Spiriduşa Adevărului se uită în sus, la elfă.

— Da, eu sunt. Mulţumesc că mi-ai spus. Pa!

Spiriduşa Adevărului îi închise uşa în nas lui Noosh.

Noosh rămase unde era şi vorbi tare, spre uşa de lemn.

— Scuze. Vreau doar să-ţi pun nişte întrebări. Sunt o prietenă a lui Moş Crăciun. Încerc să aflu dacă o să mai fie vreun atac al trolilor. Şi ştiu că eşti o spiriduşă, nu un trol,

dar spiriduşii tind să aibă mai multe informaţii decât elfii despre astfel de chestiuni, aşa că mă întrebam dacă tu...

Uşa se deschise. Spiriduşa Adevărului apăru în prag. Ochii ei uriaşi se uitau în sus la ea.

— Vasăzică, eşti o prietenă de-a omului mare?

— Da, zise Noosh, cu mândria cuiva care deţinea şapte portrete de-ale lui Moş Crăciun.

— Intră, zise Spiriduşa Adevărului. Dar lasă-ţi saboţii afară.

Noosh îşi scoase saboţii şi îi lăsă în zăpadă, la uşă, apoi intră.

Şi pe dinăuntru era la fel de galben şi mirosea a scorţişoară. Noosh se aşeză pe un scaun.

— Ţi-aş oferi nişte chec cu scorţişoară, dar îl vreau eu pe tot, îi spuse Spiriduşa Adevărului.

— E în regulă, zise Noosh, ridicând vocea ca să-şi acopere chiorăielile stomacului în timp ce-şi scoase carneţelul. Ai ceva împotrivă dacă o să notez câte ceva pentru articol?

— Nu. Dar să nu mă citezi. Îmi place „aerul meu de mister”. Lucrez la el de ani în şir.

Spiriduşa Adevărului se uita cu atenţie la Noosh,

— Voi, elfii, arătaţi ciudat, îi zise ea. Cu degetele voastre groase, feţele late şi picioarele ca buturugile de copaci. Vreau să spun, nu arătaţi la fel de ciudat ca Moş Crăciun, cu urechile alea bizare, rotunde ale lui, dar nici departe nu sunteţi. Cum te numeşti?

— Noosh.

— Noroc. Deci, cum te numeşti?

— Noosh.

Spiriduşa Adevărului se încruntă.

— Noroc... Eşti genul de elf care strănută mult. Nu vreau muci de elf pe covorul meu.

— Nu, nu strănut. Numele meu este Noosh. Aşa mă cheamă.

— O. O. Îmi cer scuze. Trebuie să fie groaznic să ai un nume atât de stupid. Numele meu e Spiriduşa Adevărului. Mult mai simplu.

Noosh făcu un mare efort să zâmbească şi să nu pară supărată. Observă un şoricel mic, cafeniu, în colţul camerei.

— Ai un şoarece?

Spiriduşa Adevărului încuviinţă. O lămuri că se numea Maarta şi era stră-stră-stră-stră-stră-strănepoata unui şoarece pe care Moş Crăciun îl cunoscuse foarte bine pe vremuri, când el era doar un copil obişnuit pe nume Nikolas. Şoarecele fusese singurul prieten al lui Moş Crăciun şi-l însoţise până în Nordul Îndepărtat şi aici, în Elfhelm. Stră-stră-stră-stră-stră-străneapoata lui Miika semăna foarte mult cu el. Acum ronţăia nişte chec cu scorţişoară.

— Bună, Maarta, zise Noosh.

Şoricica o ignoră.

— De regulă îi plac elfii, îi explică Spiriduşa Adevărului. Aşa că tu trebuie să fii de vină.

Noosh îşi impuse să nu se simtă jignită.

— Ştii ceva despre motivul pentru care trolii ne-au atacat anul trecut?

Spiriduşa Adevărului se uită pe ferestruică, peste pini, pe deal în sus, către Valea Trolilor. Dintr-odată, păru un pic îngrijorată. Încercă să mintă.

— N...

Mai încercă o dată.

— Nnn...

Apoi încercă încă o dată să spună nu.

— Nnnnnnnn... Da, ştiu!

Şi Spiriduşa Adevărului îşi plesni gura cu palma, ştiind că spusese prea mult.

— Bine, păi, de ce? De ce au fose supăraţi?

Spiriduşa Adevărului se încruntă şi încercă, disperată, să nu mai vorbească.

— Au fost spălaţi pe creier.

— Spălaţi pe creier? De cine?

— De spiriduşi. Unii spiriduşi. Înţelegi că există mai multe tipuri diferite de spiriduşi, da?

— Da, încuviinţă Noosh. Ştiu că sunt câteva tipuri

diferite, dar nu le ştiu pe toate.

Spiriduşa Adevărului îi explică în amănunt, sperând că asta va pune capăt întrebărilor jurnalistei.

În afară de Spiriduşa Adevărului, mai era o Spiriduşă a Fricii, care locuia singură, într-o căsuţă din copac. Îi era frică de înălţime, aşa că nu cobora niciodată din căsuţa din copac. (Şi nimeni nu ştia de ce, dacă îi era atât de frică de înălţime, alesese să locuiască tocmai într-o căsuţă din copac.)

Apoi, mai erau Spiriduşii Poveste Zburătoare – bineînţeles, Noosh ştia despre aceştia. Ştia că, aşa cum îi spunea şi Spiriduşa Adevărului, nu locuiau nicăieri anume şi că aveau aripi (spre deosebire de majoritatea spiriduşilor) şi zburau în jurul teritoriului spiriduşilor, prin Valea Trolilor şi, uneori, chiar şi în jurul satului Elfhelm, spunând poveşti. Erau cei mai mici dintre toţi spiriduşii.

— O, şi mai există Spiriduşul Minciunii, cu care n-am reuşit niciodată să mă înţeleg. Dar sunt drăguţă cu el pentru că îmi face cele mai frumoase complimente.

Însă, chiar dacă mai erau şi alţi spiriduşi, Moş Crăciun nu era prieten bun decât cu Spiriduşa Adevărului, pentru că o Spiriduşă a Adevărului este singurul tip de spiriduş în care poţi avea încredere.

— Aşadar, ce ştii despre cele întâmplate la ultimul Ajun de Crăciun?

— Chiar n-ar trebui să vorbesc. Am spus destul... izbucni ea, aproape în lacrimi.

— Spune-mi ce ştii, o îndemnă Noosh, cu ochii aţintiţi stăruitor asupra feţei delicate a spiriduşei.

Spiriduşa Adevărului oftă. Acum era epuizată după toate aceste încercări zadarnice de a minţi. Pur şi simplu nu putea.

— A fost mâna Spiriduşilor Poveste Zburătoare.

— Ce? Cum?

— Păi, trolii sunt proşti. Sunt mari şi fioroşi, dar nu ştiu să *gândească.* Iar spiriduşii sunt fix pe dos. Suntem mici şi puşi pe rele şi gândim tot timpul. De pildă, eu am avut trei mii patru sute şi optzeci şi două de gânduri de când am

început fraza asta. Iar Spiriduşii Poveste Zburătoare sunt cei mai mari gânditori dintre toţi. De aceea au aripi. Au atât de multe gânduri şi imaginaţie încât le vine să zboare ca să scape de ele şi de aceea au sfârşit prin *a zbura de-adevăratelea.* Şi pot intra în minţile celorlalţi. Pot să... Am putea vorbi despre altceva acum? Am putea vorbi despre Maarta? Uite ce drăguţă e. Uită-te la ea. Cum mănâncă ea firimiturile...

Dar Noosh avea şi alte întrebări.

— Ce legătură au toate astea cu ce s-a întâmplat la ultimul Ajun de Crăciun?

Spiriduşa Adevărului îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, problema cu Spiriduşii Poveste Zburătoare este că ei trăncănesc mult. Între ei... Şi eu i-am auzit vorbind. Şi le-a intrat în cap că ar fi o idee proastă să aibă loc Crăciunul.

— De ce? se miră Noosh, luând de zor notiţe în carneţel. Ce au ei împotriva Crăciunului?

Spiriduşa Adevărului zâmbi. Întrebarea asta îi plăcea. Pentru că putea să spună, fără să mintă:

— Nu ştiu...

— Se poate să-i fi instigat cineva la asta?

— Nu ştiu, ciripi vioaie spiriduşa. Ascultă, Hapciu, trebuie să mă duc la treburile mele... trebuie să văd nişte oameni... trebuie să dau cu nişte pocnitori...

— Numele meu nu e Hapciu. E Noosh.

— Mă rog.

Noosh se uită la ceas. Limba mare se apropiase de ora Nopţii.

— Şi anul ăsta? S-au raportat în Elfhelm nişte zgomote sub pământ. Crezi că ar trebui să fim îngrijoraţi?

— Eu n-am auzit nimic, zise Spiriduşa Adevărului, atât de frustrată acum, încât se ridică şi veni la Noosh, ciupind-o tare de nas.

Chiar dacă spiriduşii au degete micuţe, strâng cu putere.

— Au! Ce faci? protestă Noosh, cu ochii înotând în lacrimi de durere.

— Scuze. Numai că dintotdeauna mi-am dorit să trag de nas un elf. Nu ştiu de ce. Vrei să dai cu o pocnitoare?

— Ăăă, nu, dar îţi mulţumesc frumos, Spiriduşa Adevărului, zise Noosh. O să mă duc în Valea Trolilor şi o să încerc să mă întâlnesc cu un Spiriduş Poveste Zburătoare ca să obţin mai multe date reale.

— Spiriduşii Poveste Zburătoare n-o să-ţi dea date reale. Sunt alergici la date reale. Iar din partea trolilor n-o să ai parte probabil decât de o moarte oribilă.

Acum Noosh era cea care nu mai dorea continuarea conversaţiei şi simţea nevoia urgentă de a ieşi din casa asta prea mică.

— Ei bine, mulţumesc, Spiriduşa Adevărului! M-am lămurit în multe privinţe. Pe curând!

Spiriduşa Adevărului râse, cu râsul ei chiţăit şi ascuţit.

— Mă îndoiesc! i-o tăie ea. La unde te duci tu…

Iar Noosh zâmbi politicos, îşi luă la revedere de la Spiriduşa Adevărului şi de la şoricica ei, se aplecă să iasă pe uşă şi înapoi pe dealurile acoperite de zăpadă, spre vest, către Valea Trolilor.

O femeie pe nume Mary

— Nu există Crăciun în acest azil, îi spuse doamna Sharpe Ameliei. Şi nici stat de vorbă. Nu există decât muncă de dimineaţa până seara. Uite! Uită-te la fetele astea! Ele nu vorbesc niciodată. Aşa o să fii şi tu într-o săptămână. Tăcerea e cucernicie.

— Niciodată, zise Amelia.

— O, las’ că vezi tu. L-am asigurat pe domnul Creeper că o să ai parte de un timp foarte neplăcut aici. Pentru binele sufletului tău.

Asta fusese anul trecut. Şi Amelia era încă la azil, trei sute şaizeci şi cinci de zile mai târziu. Fuseseră cele mai lungi şi mai nefericite zile din viaţa ei. Viaţa de dinainte i se părea un vis îndepărtat acum. Parcă era viaţa altcuiva. Una pe care o citise în vreo poveste, pe undeva. Ameliei îi era dor de mama ei şi de Căpitanul Funingine şi trebuia să-şi implore, în tăcere, ochii să nu verse vreo lacrimă.

Lucrase pentru doamna Sharpe la spălătorie. Spălătoria era plină de femei şi de fete cu feţe lipsite de expresie, care arătau de parcă li se scursese toată viaţa din ele. Împătureau rufele sau le spălau în chiuvete, sau le storceau cu un calandru.

Nu exista muncă uşoară în spălătorie, dar stoarcerea la calandru era considerată de toată lumea ca fiind cea mai grea.

Un calandru este o maşinărie care stoarce şi netezeşte hainele ude. Pui rufele ude între doi cilindri de lemn şi apoi dai de o manivelă de fier ca să împingi rufele printre cilindri.

Era atât de greu să dai la manivelă, încât pe Amelia o durea tot corpul, iar doamna Sharpe stătea adesea în spatele ei, dându-i porunci răstite. Amelia nu ştia dacă doamna Sharpe era într-adevăr o cotoroanţă sau dacă era doar îngrozită de domnul Creeper.

— Haide, mocăito! Nu avem tot secolul la dispoziţie, o certa doamna Sharpe.

Şi apoi domnul Creeper intra în încăpere cu mâinile la spate, mai degrabă ca un împărat care-şi inspecta soldaţii decât ca un om inspectând un maldăr de rufe stoarse.

— Nu-i destul de bine, spunea el. Vreau să văd o îmbunătăţire semnificativă după masa de prânz.

Însă, oricât de mult trudea Amelia, întorcând manivela cât de repede putea, nu era *niciodată* destul pentru domnul Creeper, iar dacă maldărul de haine nu era îndeajuns de mare, nu mai primea cina şi o ţinea la muncă până la miezul nopţii.

În azilul de săraci, singurătatea era la ea acasă, iar Amelia nu avea niciun prieten. De fapt, nimeni nu avea vreun prieten în Azilul de Săraci al lui Creeper. Frica – acesta era obstacolul. Toată lumea era speriată. Dar frica era fără rost. Ameliei nu îi mai era frică. În schimb, era mânioasă.

Simţea cum mânia i se ridică în piept, precum căldura printr-un horn.

Îşi dăduse seama că lumea aceasta şi toate lucrurile din ea aparţineau bărbaţilor. Mai puţin regina Victoria. Singura cale să fii femeie pe lumea asta, gândea Amelia mânioasă, era să ai o coroană pe cap. Pentru că într-adevăr lumea era condusă de bărbaţi. Bărbaţi cruzi, fără judecată, cărora nu le păsa niciodată de dorinţele şi speranţele unei fete de zece ani ca ea. Bărbaţi ca ofiţerul Pry. Bărbaţi ca domnul Creeper. Bărbaţi care credeau că fac bine, dar care, de fapt, făceau rău. Şi, da, chiar şi Moş Crăciun. Da, mai ales *el.* Moş Crăciun îi făcuse pe copii să creadă în magie, când de fapt o mare parte din viaţă era lipsită de magie. Ce putea fi mai crud decât să le dai oamenilor speranţă într-o lume fără speranţă? Aşadar, lui Moş Crăciun nu-i păsa. Nu se arătase decât într-un Crăciun. Nu. Nimănui nu-i păsa.

Nimănui nu-i păsa că ei îi era atât de foame, încât ar fi putut să leşine. Dar când era în sala de mese, cu toate fetele şi femeile bătrâne (băieţii mâncau separat), doar uitându-se la zeama cenuşie care le era servită de ajutoarele bucătăresei, dintr-odată nu-i mai era atât de

foame.

Fusese o fată, Emily, cu care şuşotea uneori în dormitor, dar ea părăsise azilul când împlinise şaisprezece ani, la numai două săptămâni după ce sosise Amelia.

— Întotdeauna să-ţi iei zeama de la Mary, ajutoarea de bucătăreasă, cea rotofeie, cu un coc în vârful capului, îi şoptise Emily în a doua noapte a Ameliei. Iar în ziua următoare Amelia le văzuse pe ajutoarele bucătăresei în şir, aplecate deasupra oalelor, punând cu polonicul lichidul cenuşiu în castronaşele vechi de tablă pe care fetele şi femeile le întindeau spre ele. O ochise pe Mary imediat. Era singura care zâmbea. Avea o faţă rotundă şi era mereu îmbujorată. Arăta ca un măr transformat în om.

Şi atunci Amelia se apropiase de Mary şi îi întinsese castronaşul.

— Sal'tare, draga mea! Eşti nouă aici, nu-i aşa?

Amelia dădu din cap. Femeia a putut să vadă tristeţea de pe faţa Ameliei.

— Să ai grijă de tine, bine?

— Mulţumesc, murmură Amelia şi se aşezase înapoi la masă ca să descopere că, da, zeama era *un pic* mai puţin dezgustătoare cu zahăr în ea.

Şi tot căuta să-i vadă faţa lui Mary, pentru că era bună, prietenoasă, şi-i făcea micuţa scânteie de speranţă din suflet să lumineze ca o stea singuratică într-o galaxie foarte, foarte întunecată.

Pe parcursul anului, Mary îi mai şoptea câte ceva despre viaţa ei, îndulcind monotonia azilului de săraci cu povestea ei. Ea se afla la azil de când se deschisese. Domnul Creeper avusese nevoie de cinci sute de oameni la azil ca să obţină aprobarea de funcţionare, aşa că bătuse toate străzile Londrei şi o găsise pe Mary dormind pe o bancă, lângă Tower Bridge, înconjurată de porumbei. Îi făgăduise un loc cald şi mâncare şi o viaţă bună, ceea ce nu se întâmplase. Dar şi când se ivise o ocazie pentru Mary de a părăsi azilul, ea n-o făcuse. Hotărâse să rămână, pentru că, după cum zicea ea:

— Dacă asta era o şansă să vă fac pe voi, sărmanele

micuţe, un strop mai puţin amărâte, atunci m-am gândit că o să rămân aici ca să vă îndulcesc zeama.

Însă chiar şi cu aceste mici mângâieri nu trecea o singură secundă din zi fără ca Amelia să nu viseze la un singur lucru:

Evadarea.

Visa să părăsească locul acesta oribil, să-l vadă din nou pe Căpitanul Funingine şi să fugă departe de oraş, la ţară. Sau oriunde în altă parte decât la Azilul de Săraci al lui Creeper. Şi-n fiecare minut al fiecărei zile, ea pândea, ca o pisică urmărind o vrabie, momentul potrivit ca să dea lovitura.

De patru ori ura pentru Moş Crăciun!

Moş Crăciun stătea lângă sacul fără fund în faţa tuturor elfilor în Atelierul de Jucării, pentru ultima oară în anul acela. Mulţi elfi stăteau la mese. Unii ţineau în mână ultimele jucării pe care le confecţionaseră anul acela, gata să le lase să cadă în sac.

— Ei bine, elfi, ar trebui să fiţi mândri de voi înşivă, zise Moş Crăciun, ţinând un ochi pe ceasul de pe peretele din spate al încăperii.

Toţi aplaudară şi ovaţionară. Bobbette, specialista baloanelor de săpun, suflă baloane de săpun. Windy, cioplitorul de fluiere, suflă într-un fluier. Dimple, confecţionerul jucăriilor poznaşe, se aşeză pe o pernă ţiuitoare. Bella, scriitoarea de bancuri, râse. Iar Clementine, cea cu părul portocaliu, crescătoarea de mandarini pitici, leşină de entuziasm.

— Ho, ho, ho! râse Moş Crăciun.

— Tu ne-ai făcut şi mai mândri, zise Humdrum, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas.

Lui Humdrum nu-i plăcea să vorbească în public din principiu, dar se lăsase furat de moment. Faţa lui era acum roşie ca hainele lui Moş Crăciun. Încercă disperat să se gândească la ceva amuzant sau înţelept sau profund de spus, dar nu se pricepea la cuvinte, mai ales la cuvinte pe care să le rosteşti în faţa unui public, aşa că zise doar:

— De trei ori ura pentru M-M-M-Moş Crăciun!

Elfii strigară de patru ori ura, pentru că în aritmetica elfă întotdeauna trebuia să adaugi una, să fie cu noroc.

— Totul merge conform planului, zise Moş Crăciun. Şi fără nici măcar un uruit de sub pământ.

Când Moş Crăciun rosti acestea, un clopot făcu ding-dong.

Moş Topo, care stătea lângă Moş Crăciun, se duse să răspundă la uşă. Erau copiii elfi de la grădiniţă, însoţiţi de

educatoarea lor, Mama Loka.

Moş Crăciun râse, fiindcă întâlnirile cu copiii îl înveseleau întotdeauna.

— Ho, ho, ho! Salutare, copii! Intraţi, intraţi! Sunt o mulţime de jucării rămase din care să vă puteţi alege! Copiii, îmbrăcaţi în tunicile lor multicolore şi cu feţele luminoase, umplură încăperea tropăind cu saboţii lor micuţi pe podea. Însă Humdrum începu să intre în panică. Moş Topo îi văzu faţa şi îşi dădu seama care era problema. Moş Topo şopti la urechea Mamei Loka:

— Unde-i Micul Mim?

Mama Loka zâmbi.

— Chiar aici.

— Splendid, zise Moş Topo, văzând o sută şaptezeci şi doi de copii elfi, dintre care niciunul nu era Micul Mim.

Atunci, Mama Loka tresări, dându-şi seama că Micul Mim chiar *nu* era acolo.

Humdrum intră în panică.

Moş Topo se uită la ceasul lui. Trecuseră cinci minute peste ora Destul de Târziu, Ziua. Humdrum ieşise deja pe uşă, alergând acasă să verifice dacă fiul lui era acolo.

Moş Crăciun văzuse toată agitaţia aceasta, dar nu auzise despre ce era vorba.

— S-a întâmplat ceva, Moş Topo?

— Nu, nu, zise Moş Topo. Nu, nu, nu. Nicio problemă. E Destul de Târziu, Ziua, aşadar e timpul să-ţi iei sacul fără fund şi să mergi la Câmpul Renilor.

Moş Topo se forţă să zâmbească, încercând să nu lase îngrijorarea să se risipească prin aer.

— Haide, o lume întreagă aşteaptă!

Sania nouă

Exista un pachet uriaş, postat în mijlocul Câmpului Renului. Kip şi Bibi stăteau lângă el. Bibi cea cu părul violet era Şefa Împachetării Cadourilor de la atelier, iar ultima sa însărcinare din an fusese să împacheteze acest cadou pentru Moş Crăciun. Bibi, cu o fundă în păr şi cu centura făcută dintr-o panglică, arăta ea însăşi ca un cadou împachetat şi îi zâmbea bucuroasă lui Moş Crăciun.

Iată o hârtie de împachetat foarte frumoasă, gândi Moş Crăciun, în timp ce străbătea pajiştea acoperită cu zăpadă. Steluţe argintii strălucitoare pe un fundal lucios, cu o fundă roşie. Până şi renii păreau impresionaţi.

O mare mulţime de elfi nerăbdători se adunase în jur. Toţi purtau tunicile lor favorite. Cele mai multe dintre aceste tunici erau verde-intens sau roşii. A lui Moş Vodol era neagră. A lui Kip era cenuşie, având brodate în faţă cuvintele: „NU MÂNCA NICIODATĂ ZĂPADĂ GALBENĂ”.

— Ei bine, nu mă aşteptam la un cadou, zise Moş Crăciun râzând şi îl desfăcu repede, cu mişcări largi, aruncând hârtia cât colo, în timp ce mulţimea îl aplauda.

Şi iat-o!

O sanie nouă.

— Arată uimitor! exclamă Moş Crăciun, pentru că aşa arăta.

Roşie, strălucitoare, cu tălpici zvelte, argintii, şi interiorul de lemn lustruit, era de două ori mai mare decât sania de dinainte şi avea şi mai multe dispozitive şi cadrane la pupitrul de comandă.

Moş Crăciun se urcă în ea şi se aşeză pe luxoasa banchetă de piele.

— Foarte frumoasă, într-adevăr!

Kip enumeră, cu vocea lui scăzută, somnoroasă:

— Aici e busola, acesta e altimetrul care îţi arată la ce înălţime eşti, acela din spate e unitatea de propulsie...

Moş Crăciun arătă spre un obiect ciudat, cu marginile rotunjite, conectat cu un fir la restul saniei.

— Acela este telefonul, zise Kip. Te lasă să vorbeşti la cartierul general al Atelierului de Jucării când eşti în văzduh. Tocmai l-am inventat.

— Telefonul?

— Da. Bine, iniţial l-am numit Tel-Elf-Home, dar toată lumea îi spunea greşit, aşa că acum este un telefon. Ce părere ai?

(Acuma, cititorule, ştiu la ce te gândeşti. Te gândeşti, dar hei, stai puţin, suntem în 1841 şi telefonul nu avea să fie inventat decât în 1849 de către un tânăr italian pe nume Antonio Meucci, iar un proiect similar avea să fie mai târziu patentat de Alexander Bell. Nu-i aşa? Ei bine, ceea ce n-ai auzit tu niciodată a fost că amândoi, şi Antonio, şi Alexander, de fapt, *au primit* telefoanele în dar de Crăciun, de la Moş Crăciun, chiar în anul de după acesta despre care povestim, şi că primul-primul telefon a fost cel inventat de acest elf singuratic, cu tunica lui cenuşie.)

— Un telefon! exclamă Moş Crăciun. Ce lucru minunat!

Şi apoi văzu cel mai uimitor lucru dintre toate, chiar deasupra panoului de comandă. Era o semisferă de sticlă, ieşită în afară dintr-un cadru de lemn. Iar înăuntru erau mici nori luminoşi, verzi, violet şi roz, care se învârteau încet în mici vârtejuri şi se întrepătrundeau, ca nişte frumoase fantome în dans.

— Wow! se bucură Moş Crăciun. Un Barometru al Speranţei încorporat. Bravo, Kip! Bravo, pe cuvânt. Îţi mulţumesc foarte mult pentru cadoul meu de Crăciun!

Se gândi că această sanie nouă ar fi putut fi un subiect grozav de Crăciun pentru *Zăpada Zilei*, aşa că se uită în jur după Noosh, care de obicei era pe Câmpul Renilor la ora asta. Cercetă mulţimea din jurul renilor, dar nu, nu era acolo. Nu se vedea pe nicăieri, printre toate feţele acelea zâmbitoare.

Până şi Moş Vodol zâmbea.

— Moş Vodol, ai văzut-o pe Noosh?

Moş Vodol se scărpină în barbă, cu nervozitate.

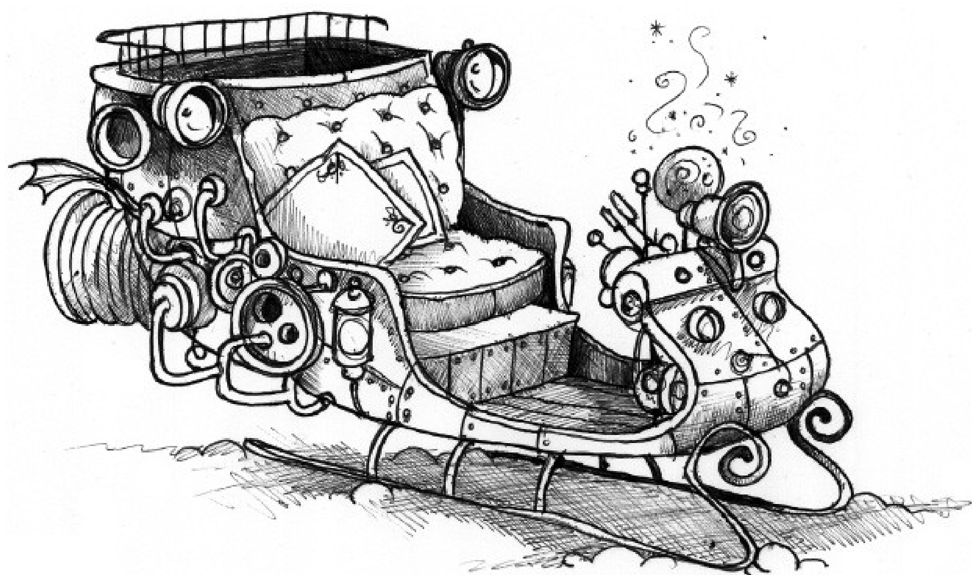
— I-am dat liber azi.

— O, zise Moş Crăciun şi avu presentimentul că era ceva în neregulă sau, cel puţin*, nu tocmai în regulă.*

Dar apoi se uită la sania strălucitoare, la cei opt reni ai săi şi la mulţimea fericită şi îşi recăpătă buna dispoziţie. Trase adânc aer în piept şi se adresă mulţimii:

— ACEST CRĂCIUN O SĂ COMPENSEZE PENTRU ANUL TRECUT. O SĂ FIE CEL MAI UIMITOR DIN TOATE TIMPURILE!

Iar mulţimea părea să fie de acord.

Muşcătura

Pe când Amelia împingea manivela calandrului în după-amiaza aceea în spălătoria întunecoasă, îşi aminti de Crăciunul trecut. Când murise mama ei.

Când Moş Crăciun nu mai sosise. Şi când toată speranţa pierise din lume. Se gândi la miorlăitul deznădăjduit de adio al Căpitanului Funingine. Toate aceste gânduri i se învârteau în minte continuu, ca manivela pe care o întorcea ea.

Gândurile i-au fost întrerupte de râcâitul scaunului de podea când doamna Sharpe se ridică şi trânti uşa, ieşind din încăpere.

Celelalte fete aveau grijă să umple uriaşa cadă cu apă fierbinte. Aceasta era ocazia Ameliei. Se furişă afară, prin aburii groşi din spălătorie. Pe culoar putu auzi voci şi paşi. Alergă spre cea dintâi încăpere goală pe care o putu găsi şi închise încetişor uşa în urma ei. Se uită la ferestre. Erau foarte sus, astfel încât trebui să se suie pe un scaun ca să deschidă încuietoarea ruginită a ferestrei, apoi îşi folosi toate puterile ca să încerce să deschidă fereastra grea. Nu se gândise mult. Ştia că ăsta nu era un plan propriu-zis. Hornul căminului principal al azilului de săraci ar fi fost o idee mai bună, însă n-avea nicio cale de a ajunge acolo fără să fie observată. Braţele o dureau atât de tare, erau atât de obosite şi de vlăguite de puteri de la întorsul manivelei calandrului, încât oricât împingea şi împingea, fereastra nu se clintea.

O, şi apoi:

— CE-ŢI ÎNCHIPUI CĂ FACI?

Domnul Creeper. Izbi cu bastonul în podea şi veni grăbit spre ea.

— Ia mâna de pe mine, ticălos ordinar! strigă Amelia.

Mâna lungă şi osoasă a lui Creeper era chiar acolo, în faţa ochilor ei, când încerca să deschidă fereastra. Aşa că a făcut ceva.

Ceva nesăbuit.

Ceva prostesc.

Ceva, era sigură, cu care Căpitanul Funingine ar fi fost de acord.

L-a *muşcat.*

Exact. Amelia l-a muşcat de mână pe domnul Creeper, înfigându-şi dinţii în pielea lui cât de tare a putut. Şi deşi braţele ei nu mai aveau putere în ele, se dovedi că dinţii ei aveau.

— AAAAAAAAAAAAAAAA! se văită Creeper. ANIMALULE! SĂ IA CINEVA COPILA ASTA MONSTRUOASĂ DE PE MINE!!!

Şi, în câteva momente, doamna Sharpe o smulgea de lângă Creeper, care acum se holba la urma muşcăturii roşu-stacojiu de pe pielea lui.

— Ei bine, îi zise el Ameliei, în timp ce fata se zbătea să scape din mâinile doamnei Sharpe. Douăsprezece luni şi tot un animal sălbatic e! În continuare aceeaşi fată care mi-a dat un şut şi anul trecut! La fel ca şi neghiobul de taică-tău!

— Ce ştii tu despre tatăl meu?

— L-am cunoscut pe când eram băiat. Am crescut pe aceeaşi stradă. Era un golan violent... A crezut că a face *ast*a – arătă spre nasul lui rupt şi coroiat – e totuna cu a călca pe coada unei pisici.

Amelia zâmbi. Ea ştia că tatăl ei fusese un erou.

— Eşti la fel de neghioabă ca el. Du-o jos! În beci! Şi închide-o în celula răzvrătiţilor! Şi ACOLO SĂ RĂMÂNĂ!

Astfel, Amelia fu târâtă în jos pe scări de doamna Sharpe şi încuiată într-o cameră goală, fără nimic altceva decât un pat tare şi o oală de noapte, şi cu o fereastră mică şi zăbrelit. Fata se aşeză pe podeaua rece de piatră şi îşi lăsă lacrimile să curgă şiroaie, simţind cum îşi pierde şi ultimul strop de speranţă din corp.

Copila care, odinioară, era plină de speranţă, acum rămăsese complet golită. Şi, astfel, exact în acelaşi timp, pe cerul de la sud de Elfhelm, Aurora Boreală îşi mai pierdu ceva din strălucire.

O aterizare forţată

Moş Crăciun se înălţă cu sania lui prin aerul îngheţat al nopţii şi deja – comparativ cu anul trecut – lucrul acesta era un miracol. Presupunea că totul mergea conform planului, pentru că nu fusese niciun atac din partea trolilor. Zâmbi, uitându-se la lumea de dedesubt şi la fundurile renilor din faţa lui. Dar, trebuia să recunoască, Barometrul Speranţei din sanie nu lumina atât de tare cât i-ar fi plăcut lui.

— Poţi vedea luminile, Blitzen? Dar tu, Donner? Le vede vreunul dintre voi?

Blitzen dădu din cap, fără să se uite în jur.

Da, iată-le! Perdele vălurite de verde-pal şi violet se răspândiră în văzduh.

— Drept spre ele, renilor! îi îndemnă Moş Crăciun pe reni. Drept în lumină... ESTE ATÂT DE PALPITANT!

Şi tot corpul lui tremura de magie voioasă în timp ce călătorea prin Aurora Boreală, nevăzând nimic decât luminescenţa verde şi violet (luminescenţă era al treilea cuvânt preferat al lui, după *magie* şi *ciocolată).* Se simţea atât de binedispus şi de fericit, atât de plin de încredere, încât putea face orice, chiar şi să oprească timpul în loc.

Ştia, totuşi, că dacă voia să facă *asta*, trebuia să se grăbească. Cu luminile Aurorei Boreale pretutindeni în jurul lui, se uită la ceasul din sanie. Trecuseră doar câteva secunde după Începutul Nopţii. Apăsă micul buton din mijlocul ceasului. Butonul pe care scria „STOP”.

Şi Moş Crăciun urmări cum secundarul se opreşte şi nu mai înaintează.

— Şi să *stai* aşa, îi spuse el.

Ninsoarea rămăsese suspendată în aer. Trecură pe lângă o pasăre mare, alb cu negru, complet nemişcată, sus, în înaltul cerului, cu aripile larg deschise. O gâscă polară încremenită în timp. După ce Moş Crăciun împărţea toate cadourile, gâsca aceasta, alături de restul lumii, va continua să se mişte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Păsările aveau să zboare mai departe. Fulgii de nea aveau să cadă din nou. Copiii aveau să se trezească şi să-şi vadă cadourile în ciorăpei. Speranţa avea să fie redată.

Atunci rosti numele primului copil. Primul copil pe care îl vizitase el vreodată.

— Amelia Wishart, zise, amintindu-şi numele fetei de acum două Crăciunuri.

Fata care îi trimisese o scrisoare. Scrisoare care plutise prin aer, în decembrie anul trecut, şi aterizase pe versantul sudic al Marelui Munte. După spusele lui Pip, prinzătorul de scrisori care fusese de serviciu, nicio altă scrisoare nu ajunsese peste munte. De atunci, scrisoarea aceea stătuse mereu la el în buzunar.

Şi acul busolei se mişcă spre sud-vest, arătându-i direcţia în care trebuia să cârmească. Prin urmare, trase de hăţuri cu mâna dreaptă, în timp ce unitatea de propulsie se aprinse cu o lumină roşie, intensă. Vitezometrul indică „FOARTE REPEDE, ÎNTR-ADEVĂR”, altimetrul afişă „ÎN NORI”, iar Moş Crăciun şi renii străbătură iute ca gândul cei trei mii de kilometri până în Londra.

— Ho, ho, ho! râse Moş Crăciun în barbă, cu bucurie sinceră, când zbură peste Finlanda, Suedia şi Danemarca.

Trecând peste casele pe care avea să le viziteze mai târziu, în noaptea aceea, sau, mai bine spus, în acelaşi timp din noapte. Era hotărât să înceapă din Londra, cu Amelia, ca să-i poarte noroc. Şi, în plus, ea îi trimisese scrisoarea aceea – o scrisoare foarte importantă. Iar el trebuia să încerce să-i ofere acestei fete cel mai fericit Crăciun dintre toate. În timp ce zbura, se hotărî să le vorbească renilor. Le vorbea adesea. El era, la urma urmelor, autorul uneia dintre cel mai bine vândute cărţi din Elfhelm, *Tălmaciul Renilor.*

— Să vă spun nişte bancuri?

Renii galopară mai repede, de parcă ar fi putut fugi de bancuri. Moş Crăciun nu pricepu aluzia.

— Bine… Care e cel mai tare cadou din lume? Vreo idee? Nu? O tobă spartă. Pentru că nu poţi s-o baţi! V-aţi prins?

O tobă spartă! Ho, ho, ho!

Privi în jos. Erau acum deasupra apei.

— Salutare, mare! strigă el în jos.

Apoi chicoti, gândindu-se la alt banc.

— Marea n-a răspuns. Doar a făcut cu valul… V-aţi prins? Adică a făcut valuri. Adică a făcut cu mâna… din cauza valurilor… E atât de amuzant, nu-i aşa?

Renii nu răspunseră.

— Mai vreţi unul? Mai ştiu. L-aţi auzit pe acela despre spiriduşul al cărui cap rămâne înţepenit într-un…

Moş Crăciun se opri. Totul era nemişcat, aşa cum trebuia să fie. Sania încă mai zbura. Renii încă mai galopau prin văzduh. El încă se mai simţea bucuros.

Dar.

Dar, dar, dar, *dar.*

Ceva se întâmpla cu Barometrul Speranţei. Bătu în el cu un deget. Apoi îi dădu un ghiont. Dar nu era nicio îndoială – luminile se *stingeau.*

— Vai de mine, zise Moş Crăciun. Nu din nou. Afişajul altimetrului coborâse mai jos de „SUB NORI”. Moş Crăciun le strigă renilor:

— Mai sus! Nu am ajuns încă în Londra!

Renii făcură toate eforturile, dar nu păreau în stare să se ridice mai sus.

— Blitzen? Te străduieşti? Blitzen, dacă ţi se pare că e greu, ridică-ţi capul.

Blitzen şi-l ridică.

Moş Crăciun luă obiectul acela numit telefon şi zise:

— Alo?

O voce îngrijorată îi răspunse:

— Alo?

Era Moş Topo.

— O, salutare, Moş Topo! Voiam doar să verific că nu s-a întâmplat nimic rău în Elfhelm.

Moş Topo îşi drese glasul, la celălalt capăt al firului.

— Rău? Nu. Nu. Totul este chiar foarte bine. De ce întrebi?

— Am o mică problemă cu renii. Se pare că nu suntem în

stare să zburăm destul de sus. Iar Barometrul Speranţei arată un pic cam, ăăă, fără speranţă.

Moş Crăciun ştia că dacă nivelurile speranţei erau scăzute, asta însemna una din două: necazuri în lumea oamenilor sau necazuri acasă, în Elfhelm. Sau ambele.

Moş Topo tuşi, nesigur:

— Totul este în regulă, Moş Crăciun. Poţi să-ţi vezi de drum.

Şi Moş Crăciun zări luminile slabe ale Londrei, înainte.

— Prea bine, Moş Topo, zise Moş Crăciun, în timp ce sania coborî mai mult.

Iar Moş Topo mai zise:

— Ai grijă pe acolo.

Moş Crăciun privi pe lângă sanie, în jos. Uitase cât de mare era Londra – toate clădirile acelea luminate de lună şi bisericile care păreau că se înşiră la nesfârşit, cu râul Tamisa şerpuind pe mijloc. Simţi un gol în stomac, apoi un fior şi îi văzu pe reni încordându-se din nou.

— Nu suntem încă pe Strada Haberdashery!

Îl văzu pe Blitzen întorcând capul, aruncându-i o privire disperată.

— O, dragii mei reni! Haideţi! O să izbutiţi! Rămâneţi în aer!

Se uită la altimetru. Indica „ÎNGRIJORĂTOR DE JOS, DAR AR TREBUI SĂ FIŢI BINE”. Apoi, câteva secunde mai târziu: „NU, DE FAPT E PREA JOS. AR FI MAI BINE SĂ INTRI ÎN PANICĂ”.

Moş Crăciun se uită după un loc potrivit de aterizare. Trebuia să fie undeva pe aproape. Şi trebuia să fie plat şi destul de larg şi de retras. De preferat, un acoperiş. Dar ce acoperiş ar fi fost destul de mare?

Şi atunci îl văzu.

Cea mai mare casă din toate.

Avea o sută de ferestre, toate înalte şi ordonate, ca nişte soldaţi în poziţie de drepţi. De fapt, acum, dacă tot am pomenit de asta, chiar *erau* nişte soldaţi postaţi în dreptul porţilor, purtând nişte căciuli înalte, din blană neagră de urs. O casă atât de mare! Era mai mare decât Atelierul de

Jucării. Era mai mare decât orice clădire din Finlanda. Era perfectă.

— Prea bine, renilor, strigă el, o să aterizăm! Donner, Blitzen, vedeţi acoperişul acela? Acolo ne îndreptăm. Voi, ceilalţi, nu încetiniţi până ce nu ajungem acolo!

Dar ei *încetineau.* Şi sania se clătina. Şi atunci el observă ceva. Soldaţii cu căciuli înalte nu mai stăteau în poziţie de drepţi acum. Îşi îndreptară armele spre sanie.

Bum!

Răsună o detunătură. Şi un glonţ şuieră pe lângă ei.

Bum!

O altă detunătură.

Glonţul găuri o latură a saniei.

— Nu, nu, nu!

Asta era o veste rea din două motive. În primul rând că lui Moş Crăciun nu-i plăcea ideea că el sau renii lui ar putea fi împuşcaţi. Şi, în al doilea rând, dacă soldaţii se mişcau şi trăgeau cu armele, asta însemna că timpul începuse din nou să curgă.

Şi, da – iată! – întreaga Londră era în mişcare. Cu trăsuri şi cai şi cu oamenii care se duceau la slujba de noapte de la biserică.

Se uită la ceasul din sanie. Era doar Începutul Nopţii, dar putea vedea că secundarul ticăia acum înainte. Apăsă cu putere butonul de „STOP”, dar nu se întâmplă nimic. Observă că Barometrul Speranţei era acum doar o sticluţă goală.

— A, murmură el, când sania plonjă cu repeziciune prin aer.

Văzu acoperişul pe care îl ţintiseră. Era prea înalt acum. Nu aveau cum să ajungă pe el. Le trebuia mai multă magie.

— Clopoţei, clopoţei, veseli sună iar! cântă el.

Bum!

Şi glonţul trecu prin sacul lui Moş Crăciun, iar monedele de ciocolată căzură într-o ploaie aurie.

— O zăpadă ca-n poveşti am primit în...

Moş Crăciun închise ochii şi se pregăti de ciocnire.

Trosc!

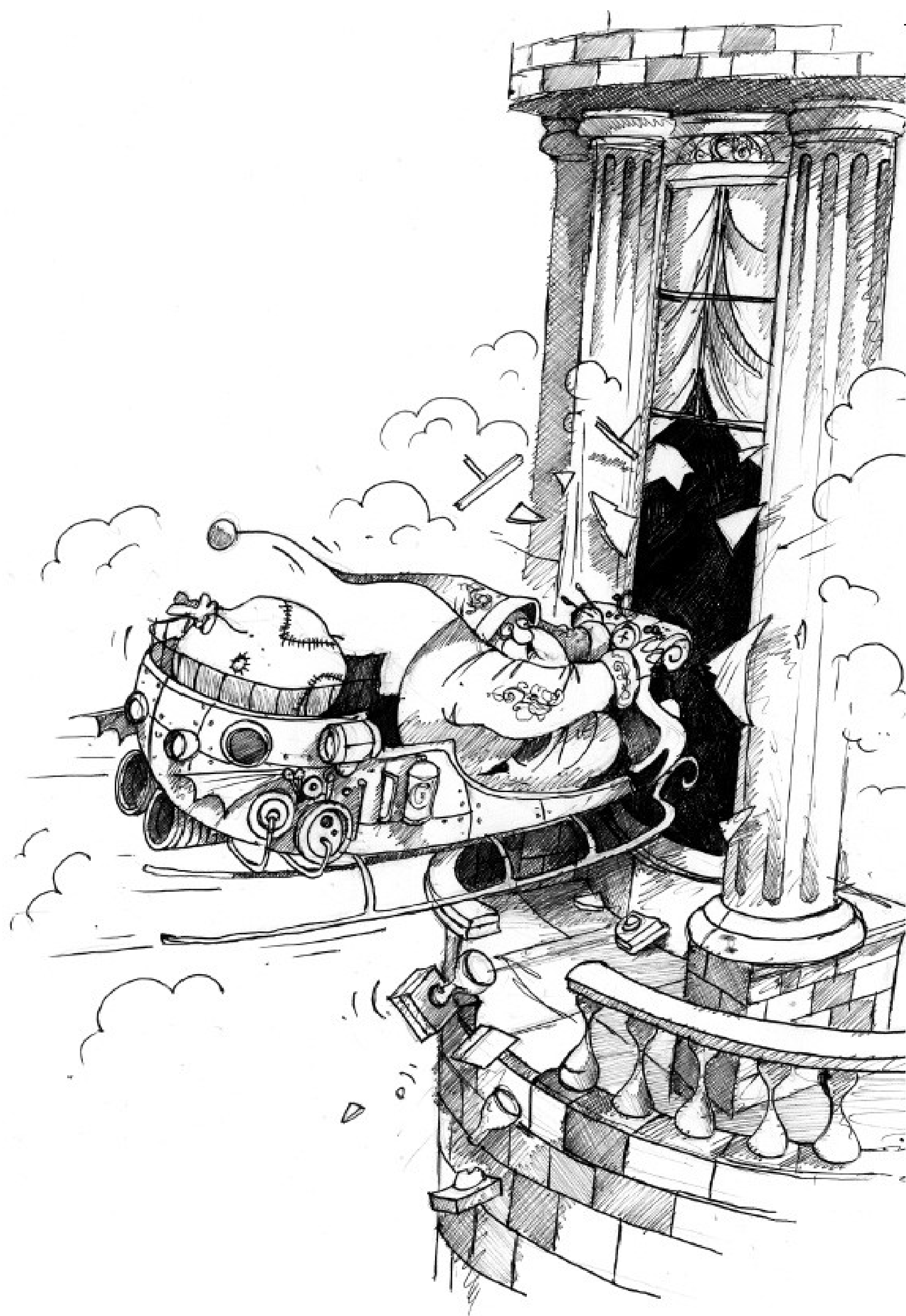
Numai că, în loc să se ciocnească de zidul de piatră, copitele renilor intrară într-o Fereastră mare. Lemnul şi sticla se sfărâmară şi se făcură ţăndări înaintea lor.

— O, cheleş-beleş, se înfurie Moş Crăciun, folosind cea mai urâtă înjurătură a spiriduşilor pe care o ştia, în timp ce intra în viteză pe fereastră, în urma renilor.

Buf!

Renii alunecară pe podeaua camerei lungi, apoi îşi încurcară copitele într-un covor pufos, cu model, după care se proptiră toţi grămadă într-o masă. Moş Crăciun fu aruncat din sanie. Se izbi de perete. Apoi o vază gigantică de pe masă începu să se clatine, să se legene, să se bălăngănească. Şi, în cele din urmă, căzu. Nimeri drept în creştetul capului lui Moş Crăciun şi se sparse într-o mie de bucăţi.

Se auzi un strigăt puternic. Şi nu de la Moş Crăciun.

Un oaspete regal

Albert! strigă vocea.

Era o tânără. Purta o cămaşă de noapte lungă şi albă şi stătea ridicată în capul oaselor într-un pat foarte mare cu baldachin, într-o cameră cu cel mai pufos şi mai moale covor pe care călcase vreodată Moş Crăciun (şi el călcase pe o *mulţime* de covoare). Femeia citea ceva care semăna puţin cu o revistă. Moş Crăciun era mai puţin interesat de ce anume citea tânăra, ci, din contră, de ce anume purta pe cap.

O *coroană.*

De aur, incrustată cu nestemate şi strălucitoare.

Şi o purta chiar şi când stătea *în pat.*

Regina Victoria.

Regina Angliei. Cea mai puternică femeie de pe pământ. Iar el tocmai dăduse buzna, spărgând totul în cale în dormitorul ei.

— ALBEEEEEEERRRTTT!

Avea o voce foarte puternică pentru o femeie atât de mărunţică.

— Cheamă gărzile! Şi ia-ţi puşca! Avem un intrus! Un francez mare şi gras, cu barbă, care tocmai s-a prăvălit în dormitorul regal cu ajutorul unor cai-diavoli zburători. Iar unul este CHIAR foarte agitat!

— De fapt, sunt reni. Şi eu nu sunt, ăă, francez. Daţi-mi voie să vă explic.

Un bărbat înalt şi slab, cu o faţă de copil şi cu o mustaţă pufoasă care părea făcută din vată, îşi făcu apariţia. Intră în cameră îmbrăcat în pijamale în dungi şi cu o puşcă în mâini. Îndreptă puşca spre Moş Crăciun.

— E în regulă, mieluşico. L-am p-p-p-prins.

— Zboară-i creierii, Albert! Fii bărbat măcar odată!

Moş Crăciun observă că mâinile lui Albert tremurau. La fel şi puşca.

— Ascultaţi, reluă Moş Crăciun. Îmi pare foarte rău pentru toate acestea. Şi o să curăţăm toată mizeria.

— O, te rog, nu-ţi face griji pentru mizerie, zise Albert. Avem servitori.

Regina Victoria se uită mânioasă la Albert.

— Albert! Ce faci? De ce eşti atât de, atât de... *regal* în situaţia asta?

— Păi, *sunt* regal, dulceaţă.

— Dar el e un intrus. Foarte posibil francez.

— De fapt, finlandez, cu influenţe elfice, dar acestea au venit pe parcurs, adăugă Moş Crăciun, dornic să ajute.

Regina Victoria îl fulgeră din ochi pe soţul ei, cu obrajii roşii de furie.

— În timp ce tu atârnai jucărioarele în copacul ăla caraghios pe care l-ai comandat din Norvegia, bestia asta păroasă a venit în zbor cu diavolii săi de cai şi a încercat să mă răpească!

Moş Crăciun se supără auzind acestea. Tatăl lui poate că fusese un răpitor, dar el cu siguranţă nu era.

— Nu am încercat să vă răpesc.

Exact când rosti acestea, Blitzen decise că fix acum avea nevoie la toaletă. Chiar acolo, pe covorul cel gros. O grămadă mare, aburindă de balegă maronie de ren.

— O, nu! se văicări regina. Unul dintre caii-diavoli a făcut o puturoşenie pe covorul regal!

Moş Crăciun oftă, aruncându-i o privire lui Blitzen.

— Îmi pare foarte rău pentru asta.

— Împuşcă-l, Albert! Împuşcă-l pe păros. Şi apoi împuşcă-i bestiile de cai-diavoli!

Puşca tremura în mâinile lui Albert.

— Bine. Bine. Am s-o fac. Pot s-o fac, nu-i aşa?

— Bineînţeles că poţi s-o faci, dovlecel, zise regina, ceva mai îmblânzită. Haide, dulcele meu prinţ german. Împuşcă-l în burdihanul ăla! De fapt, nu, că s-ar putea să ricoşeze. Ţinteşte-i faţa.

— Mi se pare greşit, ştii, s-o fac chiar aici.

Regina Victoria păru din nou mânioasă.

— Ei, atunci, am s-o chem pe baroana Lehzen... BAROANĂ! BAROAAAANĂĂĂ!

Prinţul Albert dădu ochii peste cap.

— Nu dragonul de casă!

Apoi, o doamnă în vârstă, foarte corpolentă, cu umeri largi şi braţe groase, cu fire de păr în barbă şi cu o rochie lungă şi neagră, intră în dormitorul regal. Arăta de parcă ar fi înghiţit o viespe.

— Ge ze-ntâmplă, Înăldzimea Voazdră? întrebă ea, cu accent german.

— Avem un intrus şi trebuie împuşcat. Albert! Dă-i baroanei puşca imediat.

Dar baroana nu avea nevoie de puşcă. Se duse la Moş Crăciun şi-l apucă strâns de nas. Apoi răsuci. Apoi împinse. Moş Crăciun nu mai cunoscuse niciodată o astfel de durere. Se ţinu de nas şi căzu pe spate, pe podea.

Baroana se întoarse spre regină.

— Gu mulţi ani în urmă, înainte ză fiu guvernanda voazdră, obişnuiam ză barticib la îngăierări de stradă. Între gelelalte fete wrestleri eram gunosgută ga Teroarea din Hannovra.

Moş Crăciun se uită, cu groază, cum femeia se apleacă şi-l ridică de la podea, apucându-l de tunică şi de pantaloni. Începu să-l legene într-un cerc larg. Albert îşi puse mâna la ochi.

— Zdrobeşte-l, baroneasă! o îndemnă regina Victoria, aplaudând încântată. Aruncă-l pe fereastră!

Iar renii priviră îngroziţi cum baroneasa Lehzen se învârti ca un titirez, din ce în ce mai repede, până când, cu un răcnet din rărunchi, îi dădu drumul. Moş Crăciun se înălţă prin aer pentru a doua oară în seara aceea şi zbură pe aceeaşi fereastră pe care intrase câteva minute mai devreme.

— *Auf Wiedersehen*, porc francez răpitor! strigă ea, cu un mic grohăit amuzat în glas.

Dasher vine în ajutor!

Moş Crăciun zbură prin aer şi începu să cadă la fel de repede ca o budincă de prune. Dar, stai, ce era străfulgerarea aceea ca o umbră ce săgeta spre el? Era Dasher! Cel mai rapid dintre toţi renii. Plonjă şi făcu o voltă sub Moş Crăciun exact înainte ca acesta să atingă pământul.

Bum!

Soldaţii trăgeau din nou, aşa că Dasher îl duse pe Moş Crăciun înapoi în dormitorul regal. Când ajunseră, Moş Crăciun văzu că regina Victoria ţinea acum puşca şi ţintea drept spre el.

— Cum fac asta? întrebă ea.

Moş Crăciun se holba la puşcă.

— Ce anume?

— Caii-diavoli zburători. Cum zboară?

Lui Moş Crăciun nu-i plăcea că ea le spunea renilor cai-diavoli, pentru că renii erau nişte fiinţe sensibile, mai ales Prancer, şi nu le plăcea să fie insultaţi.

— Sunt reni. N-au nimic de-a face nici cu caii, nici cu diavolii. Sunt nişte fiinţe foarte speciale. Şi zboară datorită magiei. Există magie în aer pentru că e Crăciunul. Însă e nevoie de şi mai multă. De aceea ne-am prăbuşit şi am nimerit pe fereastra dumneavoastră. Au fost nişte defecţiuni de zbor...

— Deci, tu cine naiba *eşti?*

— Sunt Moş Crăciun!

— Moş Crăciun? Adică cine? N-am auzit niciodată de tine.

— Eu da, prunişoară, zise Albert tensionat, de parcă fiecare cuvânt pe care l-ar fi rostit ar fi fost de porţelan. Am auzit de el de la Henrik. Îl mai ştii? Prietenul meu norvegian. Cel de la care am luat pomul. El este omul care a făcut înconjurul lumii în Ajunul Crăciunului şi le-a dat cadouri tuturor copiilor în urmă cu doi ani.

— O, da. Am auzit de asta. Ce lucru înfiorător! Să te

furişezi în dormitoarele oamenilor.

Moş Crăciun clătină din cap.

— Eu nu mă furişez deloc. Vedeţi, eu opresc timpul în loc. Mă rog, asta-i ideea. Să foloseşti magia ca să le dai oamenilor speranţă, ceea ce, în schimb, ajută la crearea magiei.

Asta o înfurie pe regină. Şi faţa ei furioasă era una dintre cele mai furioase feţe furioase din istoria omenească.

— Dând o spargere în Palatul Buckingham? Abia ne-am mutat aici. Uită-te la dezastrul pe care l-ai făcut.

Prinţul Albert ridică o mână.

— Ai permisiunea să vorbeşti, zise regina.

— Voiam doar să atrag atenţia că mai avem alte două sute cincizeci şi două de dormitoare, obrăjori catifelaţi.

— Asta n-are nicio legătură. Baroneasă, dă-i o palmă!

Baroneasa îi dădu bietului Prinţ Albert o palmă puternică peste faţă.

— A fost un accident, zise Moş Crăciun, referindu-se la fereastră. Îmi pare foarte rău.

Doi soldaţi de afară sosiră acum în dormitor, un pic fără răsuflare, după ce alergaseră pe scări.

— La dispoziţia dumneavoastră, Maiestate!

Regina dădu din cap spre soldaţi, dar mai avea o întrebare pentru Moş Crăciun.

— Ştii cu cine vorbeşti, nu-i aşa?

— Da. Sunteţi regina Angliei.

— Da, confirmă regina. Practic, regina Regatului Unit al Marii Britanii şi al Irlandei şi conducătoarea Imperiului Britanic, care cuprinde majoritatea teritoriilor. Aşadar, s-ar putea spune cea mai importantă persoană din întreaga lume.

— Să-l ucidem pe intrus? întrebară soldaţii.

— Sunt de părere că ar fi o lipsă de maniere să-l ucizi pe Moş Crăciun, interveni Albert.

— Ia mai taci, Albert, zise regina Victoria.

Şi apoi îi aruncă lui Moş Crăciun o privire lungă şi aspră.

— Cum ştim că *eşti* chiar Moş Crăciun?

— Renii zburau. Cu siguranţă asta e o dovadă de magie.

— Presupun că e un pic ciudat, se gândi regina Victoria. Dar multe lucruri sunt ciudate. De pildă, peştii. Şi buricele. Şi săracii. Ar trebui probabil să nu te împuşcăm, totuşi.

Moş Crăciun era încântat la culme.

— O, vă mulţumesc. Asta chiar e o uşurare.

— Nu. O să pun să fii spânzurat, în schimb.

Moş Crăciun înghiţi în sec. Trebuia să se gândească la ceva. Prin urmare, închise ochii şi se gândi foarte profund. Fu cuprins de un fel de vis. Văzu o fetiţă nefericită de opt ani care semăna foarte tare cu regina Victoria. Ea se afla într-o cameră plăcută, plină de lucruri uimitoare – un căluţ-balansoar, titirezi, servicii de ceai, o sută de păpuşi –, dar era certată aspru de o femeie cu părul strâns într-un coc. O baroneasă Lehzen mai tânără.

— Vreau la mămica, scâncea fata spre guvernanta ei. Unde e mămica?

— Eşti FOARTE NEASCULTĂTOARE, Victoria! răcni baroneasa. Trebuie să te educ să fii o lady! Ai putea fi regină într-o bună zi.

— Dar eu nu vreau să fiu regină!

— Nu mai spune asta, altfel nu mai primeşti niciun cadou de Crăciun.

— Singurul lucru pe care mi-l doresc de Crăciun este să nu fiu regină – niciodată, niciodată, niciodată!

Şi, astfel, Moş Crăciun deschise ochii şi spuse exact ceea ce auzise în minte.

— Singurul lucru pe care vi l-aţi dorit de Crăciun, când eraţi copilă, era să nu fiţi regină – *niciodată, niciodată, niciodată!*

Regina Victoria păru foarte, foarte întristată. Într-adevăr foarte, foarte tristă. Poate chiar mai tristă de atât.

— Cum de ştii asta?

— Pentru că eu sunt Moş Crăciun.

Ea lăsă puşca jos şi bătu o dată din palme, cerându-le gărzilor şi baronesei Lehzen să plece. Când şi ultimul gardian ieşi din încăpere, regina se cufundă în gânduri, în

timp ce Blitzen începu să molfăie draperiile luxoase.

— N-am fost un copil fericit, ştii? Toată lumea se aştepta de la mine să mă port într-un anumit fel pentru că urma să devin regină. E foarte multă presiune, când toată lumea se aşteaptă de la tine să devii cineva important. Înţelegi?

Moş Crăciun cunoştea sentimentul.

— Pe deplin, zise Moş Crăciun. Da, chiar înţeleg.

— Aveam multe jucării, dar nu exista nicio magie.

Moş Crăciun simţi c-ar vrea s-o înveselească, aşa că începu să-i cânte *Clopoţei, clopoţei.*

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Cânt *Clopoţei, clopoţei.*

— De ce?

— Ca să vă înveselesc.

Regina Victoria izbucni în râs. Albert păru îngrijorat.

— Draga mea, unul dintre caii-diavoli mănâncă draperia.

— Nu e cal-diavol, zise regina. E un ren.

Şi apoi îi zâmbi lui Moş Crăciun. Iar Moş Crăciun îi zâmbi şi el, la rândul lui.

Ştampila regală de autorizaţie

Regina Victoria îi ceru scuze lui Moş Crăciun. Îi părea foarte rău.

— Să dăruieşti magie copiilor, ce lucru minunat! zise ea.

— Necazul, se plânse Moş Crăciun, este că magia nu este foarte magică în momentul ăsta.

Arătă spre fereastra spartă şi draperiile care fluturau în vânt ca să-şi întărească spusele.

— Anul trecut n-a fost niciun pic de magie. Crăciunul nu a mai avut loc. Şi Crăciunul *trebuie* să aibă loc anul ăsta... Eu n-am avut nimic când am fost copil, suspină Moş Crăciun. Mă rog, aveam o păpuşă făcută dintr-un nap. Şi o sanie. Dar nu ca aceasta.

Făcu semn spre sania mare şi roşie şi observă o mică pâlpâire de lumină în Barometrul Speranţei.

Regina avea mai multe de spus.

— Mi-ar fi plăcut să cred în magie. Să ştiu că unele lucruri nu pot fi explicate. Să existe un pic de mister. Asta ar fi îmbunătăţit totul. Vezi dumneata, n-a existat vreo magie în viaţa mea, niciodată. Tot ce am făcut eu era plănuit *dinainte*, iar asta poate fi o viaţă la fel de monotonă precum ceaţa Londrei.

Regina Victoria străbătu cu graţie dormitorul în cămaşa ei de noapte, ajungând la o masă mică, de epocă, de culoarea castanului, la care se aşeză şi scrise un bileţel. Şi, odată ce sfârşi de scris, luă o ştampilă de lemn şi o apăsă pe bucata de hârtie. Aceasta lăsă pe hârtie o pată mare, roşie, cu imaginea unei coroane în centru.

— Ştampila Regală de Autorizaţie, zise ea cu mândrie. Poftim! Dacă dai de vreun necaz, arată-le asta. Arată scrisoarea asta oricui şi va şti că a fost scrisă chiar de mine.

Moş Crăciun se uită la scrisoare. Nu era o scrisoare lungă. Spunea doar:

Dragă oricine ai fi, fii amabil cu omul acesta.

Cu stimă, a ta, Regina Victoria.

Moş Crăciun simţi un val de căldură în burtă.

— Mulţumesc. E plăcut să ai prieteni sus-puşi.

Ea schiţă un zâmbet.

— La fel.

— Ce v-ar plăcea de Crăciun? o întrebă el.

Regina Victoria se gândi destul de mult.

— India mi-ar face plăcere.

— India? se miră Moş Crăciun. Cred că India e un pic cam *mare.* Pare un pic… greşit să-i dai cuiva o ţară.

— Ei bine, India va fi a mea într-o bună zi. Te asigur. Dar, între timp, ar merge şi un ceainic.

— Cred că am unul în plus, zise Moş Crăciun.

Se duse la sacul fără fund. Îşi vârî mâna înăuntru şi îşi dori un ceainic potrivit – unul alb, cu un model albastru, drăguţ, de sălcii plângătoare – şi, numaidecât, simţi porţelanul neted şi rece al mânerului unui ceainic în palma lui. Îl scoase afară.

— Da! se bucură regina Victoria. Este exact cel pe care mi-l doream.

Moş Crăciun dădu din cap.

— Mai am o grămadă de cadouri de împărţit, zise el, în timp ce se urca în sanie şi lua frâiele.

— Şi dacă te prăbuşeşti din nou? întrebă regina, arătând sincer un pic îngrijorată.

Moş Crăciun văzu că acum lumina un pic de speranţă în barometru. Poate că această întâlnire cu regina fusese de ajuns ca să fie din nou puţină speranţă în aer. Moş Crăciun apăsă pe butonul de stop al ceasului şi, da, funcţiona din nou.

Oarecum.

Regina Victoria se opri din mers. Deveni la fel de nemişcată precum portretele în ulei de pe pereţi. Însă, apoi, reîncepu să se mişte, foarte încet.

— Bine, dragii mei. Timpul a încetinit, dar nu s-a oprit de tot. Ar fi mai bine s-o pornim la drum şi să sperăm că noi suntem îndeajuns de rapizi, iar ei prea lenţi ca să ne poată

observa pe cer.

Iar renii au pornit, sărind prin fereastra spartă şi luându-şi zborul pe cerul Londrei. Puţin hurducat, dar au reuşit să zboare în siguranţă peste biserici şi case şi peste domul rotund ca o ceapă al Catedralei Saint Paul, trecând pe lângă porumbeii ce băteau din aripi incredibil de încet, până ce au aterizat pe acoperişul de ardezie de la numărul 99 pe Strada Haberdashery.

Pe stradă, dedesubt, un bărbat şi o femeie mergeau braţ la braţ. Aproape că stăteau nemişcaţi. Dar nu chiar. Bărbatul fuma o pipă. Şi-o scoase din gură cu mişcări extrem de lente. Atunci Prancer, care stătea puţin cam nesigur pe acoperiş, alunecă pe o ţiglă, ţigla se desprinse şi apoi începu să alunece, foarte încet, peste celelalte.

Moş Crăciun se aplecă în sanie şi apăsă de mai multe ori butonul de oprire, dar ţigla continuă să se mişte.

— Vai de mine!

Timpul trebuia să se oprească – complet. Nu putea doar *să se poticnească* sau *să-şi încetinească mersul.* Erau 222.892.951 de copii cărora trebuia să le dea cadourile. Ceea ce însemna o mulţime de copii. Aşa că, da, timpul trebuia să se oprească.

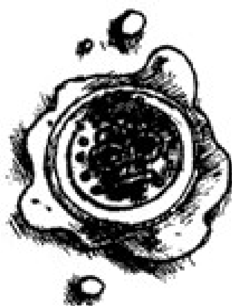
Ceea ce nu ştia el – dar era pe cale să descopere – era că o parte din răspuns se găsea chiar la baza hornului de aici. Hornul deasupra căruia păşi el şi intră, coborând prin simpla putere a gândului. Când trecea prin el, observă, în partea de sus, nişte urme de degete în funingine. După cât de mici erau, clar aparţineau unui copil.

Hmmm, se gândi Moş Crăciun. Şi acel mic *hm* urma să crească într-unul mare, foarte îngrijorător de-a dreptul.

Dragă oricine ai fi,
Fii amabil cu omul acesta.

Cu stimă,

a ta,

Regina
Victoria

Fata cu barbă

Ceva *nu* era în regulă.

Moş Crăciun o putu simţi chiar înainte de a vedea patul.

Apoi văzu patul.

Şi tresări.

Amelia crescuse.

Moş Crăciun ştia că avea zece ani şi ştia că e o mare deosebire între opt ani şi zece ani, dar acum ea ocupa tot patul. Şi avea o burtă cât a lui Moş Crăciun. Şi sforăia ca un porc răguşit.

Privi în jur.

Locul arăta la fel ca în urmă cu doi ani.

Pereţii goi, cu vopseaua scorojită. Apa picura din tavan, din pricina unei spărturi în acoperiş. Şi unde era pisoiul? Nu era niciun semn sau vreun miros de la pisoiul negru care dormea pe patul ei data trecută când fusese el aici.

Şi lângă patul Ameliei era o sticlă.

O sticlă de whisky.

Fetele de zece ani beau whisky în zilele astea?

Apoi văzu ceva pe fereastră. O umbră micuţă căzând iute – în timp real – şi atingând pavajul cu un *trosc!*

Moş Crăciun văzu la lumina lunii cioburile ţiglei sparte pe jos. Perechea pe care o zărise mai devreme nu se mai vedea pe nicăieri. Ningea liniştit.

O scândură a duşumelei scârţâi.

Atunci Amelia se ridică în capul oaselor în pat şi avea o barbă la fel de stufoasă ca a lui Moş Crăciun, şi la fel de mare, de zbârlită şi de neagră ca a lui Moş Vodol. Şi arăta de vreo patruzeci şi nouă de ani.

— Tu nu eşti Amelia.

— Ce cauţi în camera mea?! răcni omul, care avea o voce dogită şi arăta (şi mirosea) ca un pirat.

Bărbatul apucă sticla goală de whisky şi-o aruncă în capul lui Moş Crăciun. Moş Crăciun se feri şi sticla se sparse de perete.

— Vai de mine! făcu Moş Crăciun.

Apoi băgă mâna în sac după ceva ce i-ar fi putut plăcea bărbatului aceluia. Scoase un petic de acoperit un ochi.

— S-ar putea să-ţi placă ăsta, îi spuse Moş Crăciun, căci o să te facă să arăţi şi mai mult a pirat.

Bărbatului nu-i plăcu.

— Eu nu arăt deloc a pirat. Dar tu, da. Arăţi ca un pirat roşu şi mare.

Atunci, Moş Crăciun găsi o grămăjoară de monede de ciocolată în sacul lui.

— Eu sunt Moş Crăciun. Nu sunt hoţ sau ceva. Te rog, ia astea!

— Monede? zise omul.

— Monede din ciocolată, zise Moş Crăciun. Cea mai bună ciocolată făcută de elfi.

— Făcute din ciocolată? Ce idee bună! zise bărbatul.

Muşcă dintr-una.

— Trebuie să le scoţi ambalajul, îi explică Moş Crăciun.

— O, da. Înţeleg.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Ascultă, tu eşti tatăl Ameliei?

— Cine-i Amelia?

— Locuieşte aici. Am crezut că locuia aici.

Bărbatul se gândi puţin.

— Păi, eu stau aici de vreun an. Însă vecinii zic că femeia care a locuit aici, înainte, a murit… Avea o fată, dar n-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea.

Moş Crăciun tresări. Simţi că i se face rău, amintindu-şi de scrisoarea de la Amelia. Aceea pe care i-o trimisese înainte de Crăciunul care n-a mai avut loc.

— Bine, zise Moş Crăciun. Înţeleg. Păi, mulţumesc. Şi acum am s-o iau din loc.

Iar bărbatul fu surprins să vadă că, în loc să se îndrepte spre uşă, Moş Crăciun se îndreptă spre şemineu.

— Cum o să încapi pe horn?

— Prin magie, îl lămuri Moş Crăciun. Crăciun fericit!

Şi Moş Crăciun dispăru pe horn în sus, care în mod clar era prea îngust ca să încapă prin el un om în toată firea.

Dar apoi, aproape de capătul hornului, Moş Crăciun se

înţepeni puţin. Capul îi ieşise afară, dar se simţea ca şi cum ar fi fost prins zdravăn în pumnul unui uriaş.

— Ei, asta e puţin jenant, zise el, când toţi renii de pe acoperiş se uitară la el.

Comet râdea, cu mici norişori de aburi ieşindu-i pe nări.

— Comet, chiar nu este amuzant!

Blitzen îşi plecă încetişor capul, ca Moş Crăciun să se prindă de coarnele lui. Se ţinu strâns şi Blitzen se dădu, uşurel, înapoi.

Poc!

Moş Crăciun sări din horn ca dopul dintr-o sticlă. Din fericire, totuşi, se ţinea destul de bine de coarnele renului, aşa că nu zbură prea departe. De fapt, făcu doar o mare tumbă peste cap şi ateriză în spinarea renului.

— Mulţumesc, Blitzen, zise el, aruncându-i o privire piezişă lui Comet. Un prieten de nădejde, ca întotdeauna!

Apoi coborî din spinarea lui Blitzen şi traversă cu atenţie acoperişul, până la sanie.

Moş Crăciun ia o hotărâre

Aşadar…

Era de-a dreptul complicat.

Felul în care funcţiona magia. Aurora Boreală, oprirea timpului, zborul prin aer şi toate celelalte. Depindea de multe, multe lucruri. Poate chiar de multe, multe, *multe* lucruri.

Ca sa explicăm amănunţit, ar trebui să scriem o mulţime de cărţi. Mai exact, şapte mii patru sute şi şaizeci şi două de cărţi. Şi eu aş fi încântat să le scriu pe toate, dar mi s-ar toci degetele şi mi s-ar face prea foame.

Şi, oricum, dacă explici magia cu prea multe amănunte, îşi ia zborul. Ştiţi, ca atunci când vedeţi un fluture drăguţ şi vreţi să vă uitaţi mai bine la el, aşa că vă apropiaţi de fluture şi atunci fluturele îşi ia zborul şi nu-l mai puteţi vedea deloc.

(Şi dacă sunteţi de părere că ultima frază nu are sens, va trebui să vă spun că în mod sigur are şi că aţi face bine s-o mai citiţi o dată.)

Însă *pot* să vă spun unele lucruri. În primul rând, Moş Crăciun era nedumerit.

Ştia că se întâmpla ceva în Elfhelm. Ceva ce Moş Topo nu a vrut să-i spună.

În mod sigur ştia că Amelia Wishart dispăruse. Iar Amelia Wishart era importantă. Ea fusese primul copil. Ea fusese aceea care sperase cel mai mult în primul Crăciun din lume. Speranţa era importantă. Speranţa era principalul ingredient, însă, speranţa însăşi este un alt tip de magie complicată. Amelia fusese cea care adusese destulă magie în aer pur şi simplu *crezând în ea.* Şi făcuse asta mai înainte ca orice alt copil din lume să fi ştiut despre Moş Crăciun. Ea crezuse. Nu neapărat în el. Ci în posibilitate. În acel tip de posibilitate care presupunea că un astfel de lucru precum să împarţi cadouri fiecărui copil de pe pământ s-ar putea întâmpla cu adevărat.

— Bine, le explică Moş Crăciun renilor sus, pe acoperiş.

Uite, cred că putem să salvăm Crăciunul. Însă trebuie s-o găsim pe fata asta. E pe undeva prin Londra. Aşadar... *eu am s-o găsesc.*

Mergând printre oameni

Moş Crăciun ştia că nişte reni pe acoperiş ar putea arăta un pic neobişnuit, mai ales când timpul curgea cu viteză normală, aşa că îi mână, într-un zbor foarte împleticit, spre nişte câmpuri de căpşuni acoperite de zăpadă dintr-un sat numit Hackneg, la marginea oraşului.

— Acuma, renilor, ia vedeţi să nu faceţi prostii! N-o să stau mult. Nici n-aş putea.

Aşa că Moş Crăciun s-a întors în Londra pe jos. Era o experienţă mai degrabă stranie. În primul rând pentru că era atât de mohorâtă şi de întunecoasă.

De asemenea, nimeni altcineva nu mai purta un costum roşu-aprins, cu o căciulă la fel de roşie în completare. Singurele căciuli din jur erau negre, mai puţin bonetele purtate de femeile care ieşeau de la slujba de Crăciun. Toată lumea era îmbrăcată în culori foarte triste. El îşi scoase căciula roşie şi o vârî în buzunar.

De asemenea, nu vedeai nicăieri vreun ren sau vreo sanie. Şi nimic nu mirosea a turtă dulce. Numai fum, noroi şi bălegar de cal.

— O lume fără magie, zise în sinea lui, poate fi un loc foarte trist.

Celălalt lucru straniu era faptul că timpul ba se oprea, ba repornea. Era de parcă lumea ar fi fost o maşinărie mare şi stricată, care ba mergea, ba se îneca. De bună seamă, el îşi dorea ca lumea să rămână nemişcată şi în afara timpului, pentru că astfel ar fi avut mai multe şanse s-o găsească pe Amelia *şi* să reuşească să împartă toate cadourile. Trecu pe lângă orologiul unei biserici din apropierea străzii Haberdashery, care arăta că era douăsprezece şi jumătate noaptea. Aceasta era ora Foarte Foarte Târziu, în sistemul de măsurare al timpului la elfi.

Nu mai erau atât de mulţi trecători acum. O bătrână stătea pe o bancă. Era complet ştirbă, cu ochii lăptoşi şi purta un şal. Tocmai dădea de mâncare unor porumbei. Porumbeii se opriră din zbor, rămânând suspendaţi în aer.

Apoi dădură din nou din aripi. Apoi se opriră iar.

Moş Crăciun se duse şi se aşeză pe bancă, lângă femeie, în timp ce ea era încremenită în timp, iar când reveni la viaţă, se aplecă spre el şi, mirosind a ceapă, zise:

— Sal’tare, frumosule!

O salută şi el şi o întrebă de Amelia, dar ea nu auzise niciodată acest nume, la fel cum nu auziseră nici porumbeii când au fost întrebaţi.

Era o noapte întunecoasă, cu o ceaţă deasă în Londra. Prin urmare, când timpul se punea în mişcare, lucrurile cumva ba apăreau, ba dispăreau. Oameni clătinându-se spre casele lor, ieşiţi din cârciumi, şi cântând colinde de Crăciun. Un prinzător de şobolani, cu buzunarele pline de şobolani. La un moment dat, în drumul lui, Moş Crăciun văzu un târg de Crăciun. Toate tarabele pe roţi erau goale, mai puţin una. O vânzătoare de castane. Moş Crăciun se duse la ea.

— Castane? întrebă vânzătoarea de castane.

Avea o faţă ascuţită şi un şal împletit, foarte colorat. Ea îşi scărpină capul prin şal.

— Cât vrei tu pentru trei parale.

Moş Crăciun îi dădu trei bănuţi de ciocolată. Ea se uită lung la monede.

— Ciocolată, îi explică el.

Ea desfăcu una şi o mâncă. Închise ochii şi nu scoase niciun cuvânt câteva momente, pentru că se bucura din plin de gustul ciocolatei.

— O, e o ciocolată foarte bună!

— Ştiu. Şi reprezintă, de asemenea, bani.

Ea râse, bănuitoare.

— Unde?

— În Nord.

Ea se gândi.

— Manchester?

— Nu. Mai departe... Lasă asta. Ascultă, nu vreau castane. Caut o fată. Numele ei e Amelia Wishart. Este... ăăă... o prietenă de familie şi a dispărut. Are o pisică neagră.

— Ei bine, s-ar putea să fie pe străzi. Dacă e norocoasă.

— Norocoasă? Dacă trăieşte pe străzi?

Moş Crăciun îşi aminti de cele trei luni când Mătuşa Carlotta îl obligase să doarmă afară, pe când era doar un băieţel. Şi apoi cum se chinuise să-şi păstreze căldura şi adormise în expediţia lui spre Nordul Îndepărtat. Nopţile acelea sub cerul liber îi provocau şi azi coşmaruri.

— Sau ar putea fi moartă, bineînţeles. Câţi ani are?

— Zece.

— Păi, zece ani e o vârstă frumoasă. O vârstă rotundă. S-ar putea să fi murit din cauze naturale.

— La *zece* ani?

— Moartea nu e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui copil pe aici.

Moş Crăciun era cu totul zăpăcit acum. Şi mai mult decât puţin îngrijorat.

— Serios? Ce e mai rău decât moartea?

Faţa ei păli şi mai mult (şi era deja foarte palidă). Nasul îi fremătă de parcă s-ar fi pregătit pentru un strănut care nu se mai producea. Şi apoi făcu ochii mari de groază:

— *Azilul de săraci,* şopti ea.

Moş Crăciun se încruntă.

— Ce e un azil de săraci?

— Un loc îngrozitor. Îngrozitor. Îngrozitor. Continuă să tot repete cuvântul „îngrozitor” o vreme.

— Ei îi iau pe săraci. Am fost şi eu acolo. Ei pretind că îţi fac un bine. Dar nu-ţi fac. Nu, nu... Eu am reuşit să scap de acolo. Mi-a luat ani de zile. Unii nu sunt atât de norocoşi.

— În care azil ar putea fi?

— Sunt o mulţime. Azilul Old Kent Koad. Gracechurch. Bread Street. Azilul lui Smith. Azilul lui Creeper. Azilul Allah-o-îngăduie. Dowgate. Saint Mary-le-Bow. Azilul lui Jones...

Îi dădu o listă cu atât de multe nume, încât Moş Crăciun nu mai ştia de unde să înceapă.

— Dar să sperăm că fata nu se afla în niciunul.

— Bine, zise Moş Crăciun. O să sper.

Apoi pe chipul femeii trecu un soi de amintire, ca razele

soarelui peste o stradă.

— Zici că avea o pisică neagră, domnule?

— Da. Cu un smoc alb în vârful cozii.

Vânzătoarea de castane bătu din palme.

— Stai puţin. Da. A *fost* o fată cu o pisică, că tot ai pomenit de ea. Exact acum un an! Voia să stea la mine acasă. Mi-a părut aşa de rău că am refuzat-o. Dar, vezi dumneata, am o problemă cu pisicile şi casa mea... ei bine, n-ar putea încăpea nimic în ea. Până şi un spiriduş s-ar simţi înghesuit.

— Mă îndoiesc, zise Moş Crăciun. Dar ştii cumva unde s-a dus?

— Îi *era* teamă c-o să fie trimisă la un azil.

— O, nu!

— Aşa că eu am trimis-o la Catedrala Saint Paul, să întrebe de doamna Broadheart. Obişnuiam s-o caut eu însămi când dădeam de necaz, pe când eram tânără. Pe mine mă cheamă Bessie, apropo. Bessie Smith.

Părea să aştepte ca Moş Crăciun să-i spună şi el numele, dar n-o făcu.

— Că mi-ai adus aminte. Magia mea nu e... vreau să zic, *memoria* mea nu mai e ce era... În ce parte e Saint Paul?

În acel moment, ea încremeni.

La fel de neclintită ca toate lucrurile din jur. Ca şi fumul din castanele pe care le prăjea.

— Mulţumesc, zise Moş Crăciun, ştiind că ea nu-l putea auzi.

Apoi porni grăbit în direcţia pe care i-o indica degetul ei nemişcat, încercând să ajungă la destinaţie înainte ca timpul să pornească din nou.

Pisoiul

În faţa Catedralei, se uită după doamna Broadheart. Erau destul de multe doamne bătrâne, acum, că timpul începuse din nou să curgă. De fapt, ele erau singurele de pe acolo. În afară de porumbei.

Pe o bancă stătea o bătrână foarte cocoşată.

— Dumneata eşti doamna Broadheart?

Ea se holbă nedumerită la Moş Crăciun.

— Nu. Eu sunt un porumbel.

— Sunt mai mult decât sigur că eşti o fiinţă omenească.

Femeia izbucni într-un râs atât de puternic, încât căzu de pe bancă şi un porumbel se lăsă din zbor drept pe faţa ei.

Atunci se apropie de ei o altă bătrână. Faţa îi era zbârcită ca o nucă.

— N-o lua în seamă pe Janey. A băut nişte sherry. Doar e Crăciunul.

— Dumneata eşti doamna Broadheart?

— O, nu, zise ea. Doamna Broadheart e la închisoare. Ea şi banda ei de fete hoaţe au fost prinse furând budinci de Crăciun.

Moş Crăciun dădu din cap. În mintea lui se strecură un gând îngrijorător. Dar el îl alungă imediat. Amelia nu era o hoaţă.

— Caut o fată pe nume Amelia. Amelia Wishart.

— Nu-mi sună cunoscut.

Şi exact când spuse „sună”, clopotele bisericii începură să sune, bătrâna de pe jos izbucni în râs şi porumbelul zbură de pe faţa ei.

Moş Crăciun se duse şi se aşeză pe o altă bancă de lemn, aproape de râu. Unduirile apei, în afara timpului, aşteptau fulgii de zăpadă suspendaţi să aterizeze şi să dispară.

Fata dispăruse de mai bine de un an, aşadar putea fi oriunde. *Cu un an în urmă! Poate că aşa se pierduse speranţa! Poate că de aceea a fost posibil atacul trolilor! Şi*

de aceea Aurora Boreală nu strălucise...

Închise ochii şi încercă să gândească. Simţurile nu-i funcţionau. Deschise ochii şi se gândi la cât de frumos arăta râul.

Îşi aminti ceva ce îi spusese odată Moş Topo.

Magia poate fi găsită oriunde, dacă ştii cum să te uiţi după ea.

— Magia *este* aici, îşi zise Moş Crăciun.

Şi unde exista magie, exista şi speranţă. Se uită la unduirile făcute de apa din râu, care se mişca din nou, ca zbârciturile pe o piele bătrână, şi îşi puse dorinţa să-i arate cineva drumul până la Amelia şi atunci, chiar în clipa aceea, peste şoaptele vântului, auzi un sunet.

Sunetul era: *miau.*

Un pisoi! Exact lângă el, pe bancă. Un pisoi negru. Cel mai negru pisoi pe care îl văzuse vreodată. Un pisoi ce părea făcut din noaptea însăşi.

Mai puţin un mic smoc de blană albă în vârful cozii.

— Stai puţin, făcu Moş Crăciun.

Îl mai văzuse o dată, în urmă cu două Crăciunuri, când împărţise cadouri.

— Eu te cunosc pe tine.

Dar timpul se mişca şi la fel şi pisoiul.

Căpitanul Funingine plecă, ţinându-şi coada pe sus, îndepărtându-se cu paşi mici şi grăbiţi de râu şi de Catedrala Saint Paul.

Moş Crăciun se luă după el.

Strada Doughty, numărul 48

Pisoiul negru se opri, în cele din urma, la o uşă destul de elegantă a unei case destul de elegante de pe o stradă destul de elegantă. Pe strada pustie nu erau decât o femeie şi un bărbat. Bărbatul purta un joben şi avea o mustaţă răsucită, înspicată de zăpadă, iar femeia purta o rochie lungă, strălucitoare, care aproape atingea pământul şi era croită astfel încât partea din spate rămânea cu un kilometru în urma ei. Sau poate că fundul ei rămânea cu un kilometru în urma ei. Acesta era un cartier cu totul diferit de acea parte a Londrei unde se afla Strada Haberdashery. Totul părea scump şi liniştit, de parcă liniştea ar fi fost ceva pentru care ar fi trebuit să plăteşti. Casele erau înalte şi mari şi erau aşezate un pic mai departe de stradă, cu uşi la care ajungeai după ce urcai nişte trepte, ca şi când casa s-ar fi certat cu trotuarul şi ceruse să nu mai aibă nicio legătură cu el. Cuplul chicoti când văzu în ce este îmbrăcat Moş Crăciun. În mod limpede, băuseră cam mult sherry la petrecerea de Crăciun la care fuseseră.

— Arată ca omul acela vesel, costumat în roşu, care ne-a adus cadouri acum doi ani, zise femeia. Lionel, cum spunea că-l cheamă? Lordul Crăciun? Domnul Budincă? Unchiul Horn? Moş Burtă-de-Jeleu?

Bărbatul râse homeric. Un râs homeric era un tip special de râs, foarte popular printre oamenii din înalta societate a Londrei victoriene. Suna puţin ca un râs în hohote obişnuit, amestecat cu nechezatul unui cal.

— O, Petronela, eşti *aşa* de amuzantă.

Moş Crăciun se bucură să vadă oameni râzând. Chiar dacă râdeau de el.

— Crăciun fericit! le ură el.

Şi cei doi răspunseră râzând „Crăciun fericit”, dar fiindcă timpul tocmai încetinea iarăşi, le-a ieşit mai degrabă un „Cră-ă-ă-ciun-fe-e-e-ri-ci-i-i-t”.

Între timp, pisoiul scoase un miorlăit foarte, foarte lent,

cerând să fie lăsat înăuntru. Pisoiul se uita în sus, la o uşă neagră, elegantă şi la coroniţa de Crăciun cu care era împodobită, iar Moş Crăciun luă seama la adresă: Strada Doughty, numărul 48. Observă că era o casă cu trei etaje şi prin ferestrele mari de la etajul din mijloc văzu un bărbat care rămăsese treaz până la ora aceea târzie, scriind la un birou. Bărbatul îi zări pe Moş Crăciun şi pe pisoi şi atunci, foarte, foarte încet, dispăru de la biroul lui. Moş Crăciun observă fulgii de zăpadă reîncepând să cadă cu viteză normală şi, într-adevăr, o clipă mai târziu, bărbatul apăru în prag.

— Intră, Căpitane Funingine, îi spuse el pisoiului şi deschise uşa larg.

Pisoiul dispăru înăuntru.

Bărbatul era foarte scund, pentru un om, dar pe puţin de două ori mai înalt decât un elf. Avea o bărbiţă mică, neagră şi era îmbrăcat cu o vestă mov şi pantaloni în dungi. În mână ţinea un stilou. Într-un oraş întunecat şi sumbru, el era chiar plin de culoare. Ca un boboc de floare în noroi. Bărbatul se uită la Moş Crăciun cu ochi pătrunzători, în timp ce Căpitanul Funingine se freca de piciorul lui.

— Ce dar mai mare decât iubirea unei pisici, îi spuse el străinului în haine roşii.

Spuse acestea cu multă emfază, dând din mâini, de parcă fiecare cuvânt ar fi fost incredibil de important, iar el vorbea pe o scenă.

Moş Crăciun zâmbi şi dădu din cap. Îi plăceau omul acesta şi vesta lui.

— Şi dragostea unui ren e destul de bună, zise el.

— Ei bine, nu ştiu prea multe despre reni, dar o să te cred pe cuvânt. Acum, Crăciun fericit şi dumitale!

Moş Crăciun se hotărî să intre direct în subiect, înainte ca omul să apuce să închidă uşa.

— Caut pe cineva pe nume Amelia Wishart. Pisoiul ăsta a fost al ei cândva.

Uşa se deschise din nou larg. Omul era curios.

— Şi cine întreabă? La ora unu în dimineaţa de Crăciun?

— Doar un prieten de familie.
— Şi un prieten al renilor?
— Încerc să fiu prietenul tuturor.
— Şi cum te numeşti dumneata? Pe mine mă cheamă Charles Dickens.
— O, da, zise Moş Crăciun, ştiu cine eşti.
— Bineînţeles că ştii.
— Am dat cadou cărţi de-ale dumitale.

Moş Crăciun îşi dăduse seama că omul acesta l-ar putea ajuta, însă nimeni n-avea să-l ajute dacă nu avea încredere în el, iar calea spre încredere era adevărul. Veni mai aproape de treptele casei, să nu-l mai poată auzi şi altcineva.

— Eu sunt Moş Crăciun.

Iar Charles Dickens râse încordat.

— Sunt eu un scriitor de ficţiune, dar asta nu înseamnă că şi cred în ea.

Moş Crăciun încercă din răsputeri să-şi aducă aminte copiii care locuiau acolo. Îi luă un moment, dar ştia că amintirea mai era încă printr-un cotlon al minţii lui.

— Lui... lui Charley i-au plăcut monedele de ciocolată? Dar lui Kate i-au plăcut stilourile pe care i le-am dăruit? Şi micului Walter, drăguţul, i-au plăcut soldăţeii de jucărie?
— De unde naiba ştii asta? întrebă domnul Dickens.
— Pentru că spun adevărul. Şi îmi pare rău să te deranjez la ora asta atât de târzie, mai ales de Crăciun, dar este foarte important. Vezi dumneata, nu este destulă magie în aer ca să opresc timpul. Şi, cu cât se face mai târziu, cu atât am mai puţine şanse să împart toate cadourile înainte să se lumineze de zi. De asemenea, fără magie, e prea periculos să zbor cu sania mea. Renii nu sunt păsări. Se prăbuşesc pur şi simplu dacă nu e destulă magie în jur. Şi de aceea trebuie să fie restabilită. Iar asta înseamnă că e nevoie de mai multă speranţă. Data trecută, când am avut nevoie de un plus de speranţă, a existat un copil a cărui speranţă a fost atât de puternică, încât a făcut magia să funcţioneze. O fetiţă. Magia Ameliei a fost cea care m-a ajutat să călătoresc din Elfhelm – acolo unde

trăiesc elfii.

Charles Dickens clătină din cap, nevenindu-i să creadă, şi râse.

— Elfii? Mă scuzi că tot chicotesc, dar în mod clar eşti la fel de nesănătos ca o prăjitură cu fructe. Ştiu că e Crăciunul, însă cam cât vin fiert ai băut?

Moş Crăciun continuă cu explicaţiile.

— Vezi dumneata, în urmă cu doi ani, totul a mers conform planului. Dar la limită. A fost *numai exact* atâta magie în aer cât să reuşesc. *Numai exact* atâta speranţă. De aceea am început cu copila care a avut cea mai multă speranţă. Cea care a crezut cel mai tare în magie. Ea ne-a susţinut, pe mine şi pe renii mei, în drumul nostru. Ea a făcut cumva posibil să se întâmple. Niciodată n-a mai existat un copil atât de plin de speranţă. A sperat cât toată lumea la un loc. Însă, acum, speranţa aceea a dispărut.

Charles Dickens se şterse la ochi cu o batistă.

— Asta e o poveste foarte tristă, dar tot nu o cred. Toate chestiile alea despre oprirea tim...

Oprirea timpului.

Asta urma să zică. Dar nu mai apucă. Pentru că, din nou, timpul se oprise. Prin urmare, Moş Crăciun ştiu că asta era şansa lui de a-l convinge. Puse repede căciula lui roşie, tivită cu blăniţă albă, pe capul lui Charles Dickens.

Apoi se dădu cinci paşi mari înapoi şi stătu în mijlocul străzii, aşteptând ca timpul să repornească.

Ceea ce s-a şi întâmplat.

Charles Dickens rămase cu gura căscată văzându-l acum pe Moş Crăciun în mijlocul străzii.

— Cerule! Pe toţi sfinţii, cum ai făcut asta?

Moş Crăciun îi făcu semn spre căciula pe care domnul Dickens nu-şi dăduse seama c-o purta.

— Frumoasă căciulă! exclamă Moş Crăciun.

Charles Dickens scăpă stiloul din mână, surprins. Deschidea şi închidea gura ca un peşte. În cele din urmă, pricepu.

— Vai de mine! Ce magie minunată! Chiar *eşti* Moş Crăciun. Asta e nemaipomenit! Nemaipomenit, pe cuvânt.

Întinse mâna.

— Este nespus de plăcut să întâlnesc pe cineva aproape la fel de faimos ca şi mine.

— Dar, te rog, şopti Moş Crăciun, strângându-i mâna, nu trebuie să mai spui nimănui.

— Bineînţeles că nu. Haide, intră!

Moş Crăciun petrecu zece minute cu Charles Dickens în salonul acestuia. Era foarte întuneric acolo, cu numai o lumânare pâlpâind gata să se stingă, dar era o încăpere plăcută, unde aveau vin fiert de băut. Care încă mai era fierbinte.

Moş Crăciun află că Amelia fusese trimisă la Azilul lui Creeper – „cel mai rău azil de săraci din toată Londra".

— Trebuie s-o salvez.

— Cum? În clipa asta?

— Categoric, întări Moş Crăciun. Trebuie să fie în noaptea asta, dacă mai există vreo şansă să salvez Crăciunul. Nu putem risca să pierdem un alt Crăciun. Doi ani la rând şi n-o să mai rămână niciun strop de speranţă.

Şi atunci îşi dădu seama că timpul nu se mai oprise deloc de mai bine de zece minute.

— Chiar trebuie să plec. Mai sunt numai cinci ore până când copiii vor începe să se trezească.

— Stai, îl atenţionă Charles Dickens. O să ai nevoie de un plan. Şi trebuie să te deghizezi. Dacă magia te părăseşte, nu poţi să intri pur şi simplu pe un horn şi s-o iei de acolo. Şi, în plus, ce o să faci apoi cu ea? Unde o să vă duceţi? Şi dacă ea nu mai e acolo?

Întrebările erau cam multe. Şi zburătăceau ca licuricii prin creierul lui Moş Crăciun.

— După părerea mea, e chiar imposibil, completă Charles Dickens.

— Nu există uşa ceva, îl contrazise Moş Crăciun, când Căpitanul Funingine îi sări în poală.

Charles Dickens râse.

— Bineînţeles că există aşa ceva. O mulţime de lucruri sunt imposibile. Cum ar fi să scrii o poveste când n-ai nicio idee.

Râsul deveni un oftat.

— E fără speranţă.

Moş Crăciun tresări.

— Fără speranţă şi imposibil. Cele mai urâte cuvinte.

— Am stat la etaj în biroul meu în fiecare zi timp de cinci săptămâni, încercând să mă gândesc la o nouă poveste, dar mintea mea e goală şi blocată. Am devenit melancolic. Oamenilor le-a plăcut mult ultima mea poveste, iar acum îmi fac griji că n-am să mai fiu niciodată în stare să mai scriu o alta. În prezent, mintea mea e la fel de înceţoşată ca Tamisa în luna martie. Habar n-am despre ce să mai scriu.

Moş Crăciun zâmbi.

— Crăciun! Ar trebui să scrii despre Crăciun!

— Dar durează luni în şir ca să scrii o carte. Cum aş putea să scriu despre Crăciun în, să zicem, martie?

— Crăciunul nu este o *dată*, domnule Dickens. Este un *sentiment.*

Moş Crăciun văzu ochii scriitorului luminându-se ca ferestrele noaptea.

— O poveste de Crăciun? Nu e o idee prea rea!

— Vezi? Nu există imposibil.

Charles Dickens sorbi din vinul său.

— Bine, atunci, am o idee. Poţi să pretinzi că eşti un inspector de noapte. Azilurile de săraci, vezi dumneata, sunt inspectate. De obicei, când nu se aşteaptă să fie inspectate. De pildă, noaptea. Sau de Crăciun. Dar va trebui să te deghizezi. O să te ajut eu. Poţi să împrumuţi nişte haine de la mine.

Şi, astfel, Moş Crăciun îşi puse cea mai largă pereche de pantaloni negri a lui Charles Dickens. Erau totuşi atât de strâmţi, încât, atunci când îi probă, primul nasture de sus sări şi îl nimeri pe Charles Dickens în ochi.

Căpitanul Funingine râse, dar era un râs pisicesc, aşa că nimeni n-a băgat de seamă.

— O să-ţi dau o curea şi cea mai largă mantie a mea, zise Charles Dickens. Şi o să arăţi aproape ca o persoană normală. Cel puţin, ca modă.

— Bine. Mulţumesc, domnule Dickens. Ar fi bine s-o iau din loc. Trebuie s-o găsesc pe Amelia şi să duc cadouri la 227.892.951 de copii înainte de răsăritul soarelui.

— Ăsta e un număr foarte mare, se miră Charles Dickens. Aproape la fel de mare ca al vânzărilor mele de carte. O, noroc, Moş Crăciun! Sper s-o găseşti pe Amelia. Te rog să-i dai asta când ai s-o vezi.

Şi Charles Dickens îi întinse un exemplar semnat din *Aventurile lui Oliver Twist.*

— Şi să mai treci pe aici şi la anul, când îţi faci rondul, dacă vrei.

— Cu siguranţă o să trec.

Apoi Moş Crăciun se uită la pisoiul negru cu vârful cozii alb, care îl privea dintre papucii lui Charles Dickens, şi îşi dădu seama că mai avea o întrebare de pus.

Inspectorul de noapte

Moş Crăciun bătu la uşa de lemn înfricoşătoare a Azilului de Săraci al ui Creeper. Era destul de mare ca să fie chiar şi uşa unui castel. În cele din urmă, veni cineva să-i răspundă – domnul Hobble, portarul.

Domnul Hobble era puţin mai înalt ca un elf. Era cocoşat, dar braţele lui erau groase şi mâinile mari şi puternice.

Îşi ridică ochii să se uite la Moş Crăciun. Asta a însemnat o distanţă destul de lungă.

— Ce?

Urmă o tăcere lungă. Moş Crăciun aştepta să întrebe mai multe, dar el nu întrebă.

— Sunt domnul...

Moş Crăciun îşi dădu brusc seama că nu îşi născocise un nume convingător.

— Domnul *Drimwick.* Şi sunt inspector.

Domnul Hobble se holbă la burdihanul lui Moş Crăciun şi la pantalonii lui strâmţi.

— Inspector? Nu mi se pare că arăţi a poliţist.

— De ce? întrebă Moş Crăciun. A ce arăt?

Domnul Hobble se gândi puţin.

— O budincă uriaşă cu faţă de om.

— Ei bine, nu sunt o budincă. Nici inspector de poliţie. Sunt un inspector de azil. Am venit ca să inspectez azilul vostru.

— Domnul Creeper n-a pomenit nimic despre vreo inspecţie.

— Asta pentru că este o inspecţie surpriză.

— Ei bine, îmi pare rău, domnule Dribling...

— Drimwick.

— N-ai să intri.

— Ei bine, faci o foarte mare greşeală, îi spuse el domnului Hobble. Când domnul Creeper va trebui să îşi închidă azilul din cauză că mi-a fost refuzată o inspecţie, vrei să dea vina pe tine?

Domnul Hobble păli.

— Înţeleg. Ai face mai bine să intri, atunci, domnule Dibuit. Şi ai noroc, pentru că domnul Creeper este aici chiar acum.

Moş Crăciun păli atunci mai tare decât domnul Hobble.

— Ce? Domnul Creeper este *aici?* Dar e noapte. E Crăciunul.

— Exact, zise domnul Hobble. Vezi dumneata, în urmă cu doi ani, un răuvoitor s-a strecurat în azil şi a căutat să le sucească minţile copiilor cu jucării şi cadouri. Iar domnul Creeper stă de pază, ca să fie sigur că nu se mai întoarce.

Moş Crăciun înghiţi în sec.

— O! făcu el. Bine. Bună idee. Fără jucării şi cadouri! Categoric.

Prin urmare, mai înainte ca Moş Crăciun să poată pretinde că inspectează azilul, a trebuit să meargă să-l vadă pe domnul Creeper. Creeper se proţăpi în faţa lui Moş Crăciun, bătând darabana în măciulia bastonului cu degetele lui lungi şi slabe. Lui Moş Crăciun îi plăceau mai toate persoanele, dar chiar îi veni greu să-l placă pe domnul Creeper.

— Aşadar, începu domnul Creeper.

Şi, pentru o vreme, nu mai spuse nimic altceva. Cuvântul atârna pur şi simplu în aer, la fel de acru ca şi răsuflarea lui.

— Domnule Drimwick... eşti un inspector. Şi lucrezi pentru cine?

Moş Crăciun se gândi o clipă. Observă urma de muşcătură de pe mâna lui Creeper. Fără îndoială un copil îl muşcase, după mărimea cicatricei trandafirii.

— Pentru guvernul britanic. Şi... şi pentru regină.

Un zâmbet se schiţă încet pe faţa lui Creeper.

— Mă îndoiesc foarte tare. Vezi tu, eu conduc azilul ăsta de zece ani. Cu alte cuvinte, am condus azilul încă de la înfiinţarea definitivă a azilurilor. Şi pot să te asigur că nu eşti un inspector. Inspectorii nu poartă haine prea strâmte

şi nu miros a vin fiert. Eşti un impostor, nu un inspector. De aceea, l-am trimis deja pe domnul Hobble să-l caute pe prietenul meu, ofiţerul Pry, la comisariat, şi acesta va veni în scurt timp să te aresteze şi să te bage la închisoare pentru că ţi-ai falsificat identitatea.

Moş Crăciun nu se mai simţise atât de încurcat de când era copil. Magia fusese dintotdeauna plasa lui de siguranţă. Aici, în lumea oamenilor, când magia dispărea, îşi dădea seama că nimic nu-l putea proteja.

— Nu mi-am falsificat identitatea!

Domnul Creeper se apropie de el. Faţa lui era uscată şi cenuşie. Nasul îi era rupt şi răsucit. Buzele, aproape negre. Răsuflarea lui, la fel de împuţită ca o canalizare.

— Nu eşti un inspector de azil şi chiar cred că domnul Drimwick nu este adevăratul tău nume. Vezi tu, lucrând aici – cu toate scursurile Londrei – am învăţat să miros o minciună foarte uşor.

Moş Crăciun se întreba cum putea domnul Creeper să miroasă ceva când avea o răsuflare ca aia, dar nu-i spuse asta. Rămase tăcut, în timp ce Creeper fremăta din nări.

— Da. Nicio îndoială. E un iz de minciună în camera asta. Şi dacă aşa stau lucrurile, atunci ai comis o infracţiune foarte serioasă, pretinzând că lucrezi pentru regină. Foarte gravă, într-adevăr. Se pedepseşte cu moartea.

Moş Crăciun înghiţi în sec.

— Aşadar, dacă nu ai o scrisoare de la Înălţimea Sa Regina Victoria însăşi în buzunar, atunci eşti într-un bucluc foarte mare!

O scrisoare de la regina Victoria? Bineînţeles! Exact asta avea, *într-adevăr.* Aşa că băgă mâna în buzunar şi-i întinse scrisoarea. Iar Creeper se uită atent la scrisul de mână şi la ştampila regală şi continuă să se uite, şi să se uite, şi să se uite, până când, în cele din urmă, se sili să zâmbească, înclină capul într-o parte şi întinse una dintre mâinile lui osoase.

— Ei, domnule Drimwick! E o onoare să vă cunosc. Îmi cer iertare pentru această mică neînţelegere. Acum, când

aţi vrea să începeţi inspecţia?

— Chiar acum, zise Moş Crăciun.

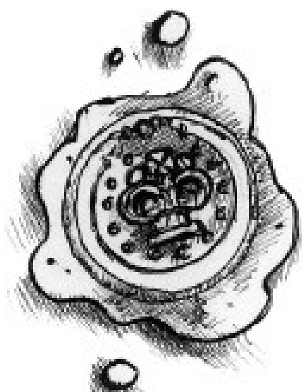
Creeper făcu ochii cât cepele.

— Chiar... *acum?*

— Da.

Domnul Creeper nu putu face nimic, decât să se gândească la scrisoarea de la regină şi să dea din cap, spunând:

— Prea bine, atunci să începem!

Un loc fantomatic

Azilul de săraci era un loc întunecos, chiar şi în timpul zilei, dar noaptea era ca şi când ai fi umblat printr-o clădire făcută din umbre. Doar câteva lămpi cu ulei erau fixate pe pereţi, de-a lungul culoarelor şi holurilor, dar acestea dădeau o lumină foarte slabă.

— După cum sunt sigur că ştiţi, domnule Drimwick, un azil nu este un hotel, zise Creeper când mergeau pe culoarele pustii. Este conceput să fie cât mai jalnic cu putinţă.

— De ce ai vrea să faci un loc jalnic?

— Viaţa e dură, domnule Drimwick. Numai un neghiob ar vrea să păcălească oamenii că e altfel.

Atunci Moş Crăciun auzi ceva. Zgomote, de la etaj. Paşi.

— Cine e?

Domnul Creeper zâmbi.

— Păi, vedeţi dumneavoastră, în urmă cu doi ani, am avut un vizitator surpriză, sosit pe neaşteptate în toiul nopţii. Şi când Moş Crăciun a intrat cumva în clădire, am avut grijă să confiscăm absolut toate cadourile pe care le lăsase. Iar în noaptea asta – doar ca măsură de precauţie – avem nişte lucrători suplimentari. Nu doar ajutoarele de bucătărese şi pe cei pedepsiţi să muncească şi noaptea, dar şi patrule de rond.

Moş Crăciun se înroşi de furie şi a trebuit să-şi muşte limba ca să nu riposteze. În schimb, s-a întors spre domnul Creeper şi a zis:

— Aş putea să merg şi prin restul clădirii?

— Bineînţeles.

Şi domnul Creeper îşi potrivi pasul ca să meargă pe lângă el, aşa că Moş Crăciun trebui să adauge:

— De unul singur, dacă nu te superi.

Creeper era cât pe-aci să protesteze. Buza de jos îi tremură ca o râmă pe moarte. Dar apoi îşi aminti de ştampila regală de autorizaţie a domnului Drimwick.

— Desigur, nu mă supăr. Inspectaţi. Inspectaţi cât vreţi.

Moş Crăciun se plimbă prin clădire nestingherit. Şi îşi amintea acum de culoarele şi dormitoarele acelea din vizita lui mai degrabă fără rost, din urmă cu doi ani. Trecu pe lângă o femeie bătrână care spăla podeaua şi se miră de ceea ce făcea.

— Stai de veghe să nu vină Moş Crăciun? o întrebă el.

— Nu, domnule, trebuie să fac curăţenie lună, ca domnul Creeper să-şi poată vedea faţa ca-n oglindă în podea. Vedeţi, eu trebuie să muncesc şi nopţile acum, pentru că am făcut ceva rău.

— Ce anume ai făcut rău?

— Am căscat când domnul Creeper vorbea.

Moş Crăciun trecu şi pe lângă un băiat, atârnat cu capul în jos de şireturi, care erau legate de o ţeavă ce trecea de-a lungul tavanului.

— Tu ce ai făcut rău? întrebă Moş Crăciun.

— Unul dintre şireturile mele era desfăcut. De aceea acum trebuie să stau aşa până dimineaţă.

A mai văzut alţi trei băieţi. Băieţi mari, adolescenţi. Aceştia stăteau în faţa şemineului, înarmaţi cu cărămizi şi cuţite ascuţite şi un vătrai înroşit în foc. Focul duduia puternic.

— Cine-i acolo? întrebară ei când Moş Crăciun se apropie.

— Mă numesc domnul Drimwick. Sunt inspectorul de noapte. Am o scrisoare de la regină.

Le arătă scrisoarea de la regină.

— Deci, trebuie să vă întreb, ce faceţi aici?

— Domnul Creeper ne-a cerut să stăm de pază toată noaptea, zise cel cu vătraiul, şi dacă-l vedem pe Moş Crăciun, să-l oprim şi să-l însemnăm pe fund cu vătraiul ăsta înroşit.

Moş Crăciun înghiţi în sec, holbându-se la vătrai.

— Ei bine, dacă o să-l văd, o să vă strig, băieţi!

Moş Crăciun ştia că, pentru a o găsi pe Amelia, cel mai bine ar fi fost s-o caute prin dormitoare. Îşi aminti unde se aflau. Acolo lăsase el darurile cu doi ani în urmă. Daruri care fuseseră confiscate înainte de micul dejun şi de care

niciunul dintre copii nu se putuse bucura.

Ajunse la o sală de mese mare şi goală, un loc cu desăvârşire fantomatic. Era neîncălzit şi te trăgea curentul, cu pereţii mohorâţi şi ferestre înalte, sinistre, care lăsau să se vadă frânturi din norii negri ai nopţii. O zăngăneală se auzi dintr-o încăpere alăturată. Atunci Moş Crăciun se apropie pe vârfuri ca să vadă cine era acolo.

Era bucătăria unde cratiţele mari, pline cu ceva vâscos şi cenuşiu, se odihneau pe mesele de gătit.

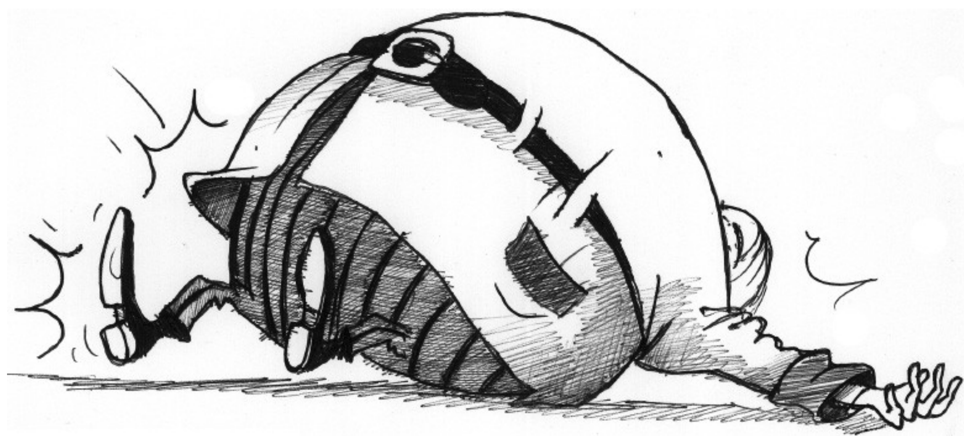
Văzu o slujnică de bucătărie la lumina unei lămpi cu ulei. Purta uniforma casei, haine de sac cafenii. Amesteca de zor ceva într-o cratiţă de pe plită.

El deschise încetişor uşa bucătăriei şi intră.

— Bună! o salută Moş Crăciun.

Femeia se întoarse şi tresări speriată. Apucă grăbită una dintre cratiţele atârnate pe lângă ea şi o aruncă drept spre Moş Crăciun. Din fericire pentru el, izbuti să se ferească din calea cratiţei. Dar apoi, femeia aruncă o alta şi îl lovi cu putere în frunte, iar Moş Crăciun se întrebă deodată de ce se învârtea bucătăria. Apoi, totul se cufundă în beznă.

Următorul lucru pe care îl ştiu Moş Crăciun a fost că zăcea pe spate, uitându-se în sus la o bucată mare de şuncă atârnată de tavan.

Ceva magic

Femeia se aplecă peste el. Avea obrajii trandafirii ca merele, iar faţa îi era rotundă, parcă şi mai rotundă din pricina faptului că tot părul îi era strâns la spate într-un coc. Ochii îi scânteiau vioi. Moş Topo îi spusese odată că poţi să-ţi dai seama întotdeauna dacă o persoană este bună, pentru că bunătatea e scânteia din ochi. Dar scânteile din ochii aceştia indicau mai degrabă supărare decât bunătate.

— Cine eşti? întrebă ea. Ce cauţi de te furişezi aici nepoftit, în toiul nopţii, în pantalonii ăştia strâmţi?

Şi ceva din modul în care îl întrebă îl făcu pe Moş Crăciun să spună adevărul, fără să stea o clipă pe gânduri. Chiar dacă îl doborâse lat cu o cratiţă zburătoare, dar avea o faţă în care puteai avea încredere.

Aşa că îi răspunse cinstit. Îi spuse:

— Eu sunt Moş Crăciun.

Femeia râse:

— Şi eu sunt Zâna Nănaşă!

Moş Crăciun zâmbi.

— A! Salutare, Zână Nănaşă!

Femeia râse şi mai tare. Era plăcut să auzi pe cineva râzând într-un loc ca acesta.

— Tu chiar *crezi* că sunt Zâna Nănaşă?

— De ce nu? Tu ai spus-o, zise el.

— Ei bine, nu sunt.

Acum râse Moş Crăciun. Uitase cât de ciudaţi sunt oamenii.

— Ei bine, eu *sunt* Moş Crăciun. Dar să nu mai spui la nimeni.

Femeia se uită nedumerită.

— Păi, de ce mi-ai spus mie?

— Nu ştiu. Dar vorbesc serios.

— Şi atunci de ce iscodeşti slujnicele de la bucătărie pe tura de noapte în loc să împarţi cadouri?

— E o poveste lungă.

Femeia nu mai văzuse niciodată o faţă care să-i inspire atâta încredere de la bun început ca aceea la care se uita acum. Dar totuşi, Moş Crăciun! Ea auzise că Moş Crăciun era un om care reuşea să zboare în jurul lumii într-o singură noapte. Cum ar fi putut grăsanul ăsta cu barbă albă să facă aşa ceva?

— Fă ceva magic! îi ceru ea. Ghiceşte-mi numele.

Moş Crăciun se concentră. Îşi frecă uşor cucuiul din frunte.

— Problema e că... nivelurile de magie sunt scăzute. De aceea mă aflu aici.

— Lasă scuzele. Ghiceşte-mi numele!

— Jenny?

— Nu.

— Lizzie?

— Nu.

— Rose?

— Nici.

— Hattie? Mabel? Viola? Cedric?

— Nu, nu, nu, nu. Şi Cedric e nume de băiat.

— O, da. Aşa e. Scuze. M-am lăsat luat de val.

Ea se încruntă.

— Nu. Şi nu mi se pare că ai fi prea magic. Am văzut mai multă magie chiar şi într-o bucată de cărbune. Acum te-aş ruga să mă laşi în pace, să mă întorc la treaba mea, domnule. Domnul Creeper o să fie foarte supărat că stau aici şi vorbesc cu tine. Mai ales dacă o ţii una şi bună că tu eşti Moş Crăciun. O s-o încurcăm amândoi.

— Păi, domnul Creeper crede că numele meu este domnul Drimwick şi că mă aflu aici într-o inspecţie de noapte neanunţată, autorizată de regină, dar ţie ţi-am spus adevărul. Şi mă aflu aici ca să găsesc o copilă. Fără ea, s-ar putea să nu fie cu putinţă să salvez Crăciunul... Vezi tu, e vorba de speranţă. Am nevoie de fetiţa care a avut cea mai mare speranţă acum doi ani.

Şi atunci se uită la faţa slujnicei şi scânteile de supărare începuseră să arate un pic mai mult a scântei de bunătate, şi poate că fusese el departe de oameni prea mult timp,

dar se simţi uşor îndrăgostit de ochii aceia. Un soi de căldură. Era o senzaţie neobişnuită, dar una magică, iar el nu mai avusese o senzaţie magică de nici nu mai ştia când. Într-adevăr, acum era destulă magie în aer ca un nume pe care nu-l ştiuse până atunci să-i răsară în minte şi să-l spună cu voce tare.

— Mary Ethel Winters!

Ea rămase cu gura căscată.

— N-am spus nimănui, niciodată, numele meu mijlociu.

— Născută pe 18 martie 1783. Şi întotdeauna îndulceşti zeama, ca s-o faci mai uşor de înghiţit.

Ei nu-i venea să creadă.

— Asta este foarte ciudat!

— Şi jucăria ta preferată, când erai copil, era un serviciu micuţ de ceai. Iar pe păpuşa ta o chema Maisie, după bunica ta.

Acum ea-şi pierduse culoarea din obraji.

— Dar cum de ştii toate astea?

— Doar un pic de *drimwickerie.*

— Drim-ce?

— E un tip de magie, Mary. Pornind de la speranţă.

— Eşti un om foarte ciudat, zise Mary. Îmi dau seama de asta mai ales după mărimea pantalonilor tăi.

Moş Crăciun se uită la şunca uriaşă care atârna de tavan.

— Am crezut că aici toată lumea mănâncă doar supă.

— Aceea este şunca lui Creeper. Pentru el, pentru Hobble şi pentru prietenul lui, poliţistul. Nimeni altcineva nu gustă din ea.

Atunci o voce se auzi din prag. Era domnul Creeper.

— E totul în regulă, domnule Drimwick?

— Da, domnule Creeper. Doar îi puneam slujnicei de la bucătărie câteva întrebări.

— De pe *podea?*

Domnul Creeper părea bănuitor.

Moş Crăciun putu vedea că Mary era îngrijorată c-o să-i spună lui Creeper adevărul.

— Am alunecat, zise Moş Crăciun. Podeaua era atât de

curată, că am alunecat şi am căzut.

Atunci Creeper se holbă la pachetul de zahăr de lângă plită.

— Doamnă Winters, n-ai pus din nou zahăr în zeamă, nu-i aşa?

Mary aproape că se pierdu cu firea. Şi ea, ca toţi ceilalţi, era îngrozită de domnul Creeper.

— Tocmai îi spusesem eu că un pic de zahăr în zeamă e o dovadă de mare devotament, interveni Moş Crăciun. Şi o să dau bucătăriei punctajul maxim pentru asta.

Mary se uită la Moş Crăciun şi parcă zâmbi – cel mai blând zâmbet din lume – şi asta făcu să vibreze ceva înăuntrul lui.

Fata de la subsol

Moş Crăciun se ridică în picioare.

— Acum dacă nu te superi, domnule Creeper, aş dori să-i mai pun slujnicei alte câteva întrebări despre... Se uită în jur. Văzu nişte unt pe un raft.

— ...despre unt.

— Unt?

— Da. Untul trebuie păstrat într-un fel foarte special.

— O să aştept la uşă, zise Creeper nerăbdător. Dar pot să întreb cât o să mai dureze inspecţia asta?

— O să se termine mai înainte să se crape de ziuă, nicio grijă.

Când domnul Creeper părăsi bucătăria, Moş Crăciun fu surprins s-o audă pe Mary şoptind:

— Care copilă?

Putu vedea că acum îl credea. Inima lui tresări de fericire.

— O fetiţă care mi-a trimis o scrisoare. O cheamă Amelia Wishart. Are zece ani şi cred că se află aici, în Azilul lui Creeper.

Mary scoase un soi de scâncet.

— O, mi se rupe inima pentru fata aia şi pentru modul în care e tratată.

— Trebuie s-o găsesc. Vezi' tu, sunt foarte multe în joc. Viitorul ei. Viitorul meu. Întregul viitor al Crăciunului... În care dormitor este?

— Nu este.

— *Cum?*

— Nu este într-un dormitor. A încercat să evadeze. E încuiată în celula celor neascultători.

— Asta ce mai e?

— E o cameră din pivniţă. Nici măcar nu-i dau mâncare cum trebuie. Şi este pusă să frece podeaua. S-o cureţe la nesfârşit. Precum Cenuşăreasa. O să-i duc pe furiş ceva de mâncare, dar e riscant. Şi, ţine cont, la fel e şi faptul că noi doi stăm de vorbă acum.

— O s-o ajut eu să evadeze. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Mary dădu din cap. Se uită în jur, prin bucătărie.

— Pot să prefac locul ăsta într-o capcană. Dacă trimiţi…

Cuvintele i se stinseră pe buze, când domnul Creeper intră înapoi.

— Haide, domnule Drimwick! Sunt sigur că ai văzut destul din bucătărie. Ieşim afară, în curte? Sau ţi-ar plăcea să vezi dormitoarele?

— Nu, domnule Creeper, zise Moş Crăciun apăsat, aş vrea să cobor la subsol.

— *La subsol?*

— Aş vrea să inspectez pivniţa. Aş vrea să văd celula neascultătorilor.

— Nu, mă tem că asta nu e cu putinţă.

— O, zise Moş Crăciun. Reginei n-o să-i placă asta. N-o să-i placă *deloc.* Ar putea să închidă azilul pentru că te-ai opus inspecţiei.

Domnul Creeper se albi la faţă când auzi pomenindu-se de Maiestatea Sa.

— Subsolul, repetă el. Prea bine. Urmaţi-mă!

Şi în timp ce ieşi pe culoar şi începu să coboare treptele de piatră, Moş Crăciun îl întrebă dacă era cineva în celula neascultătorilor.

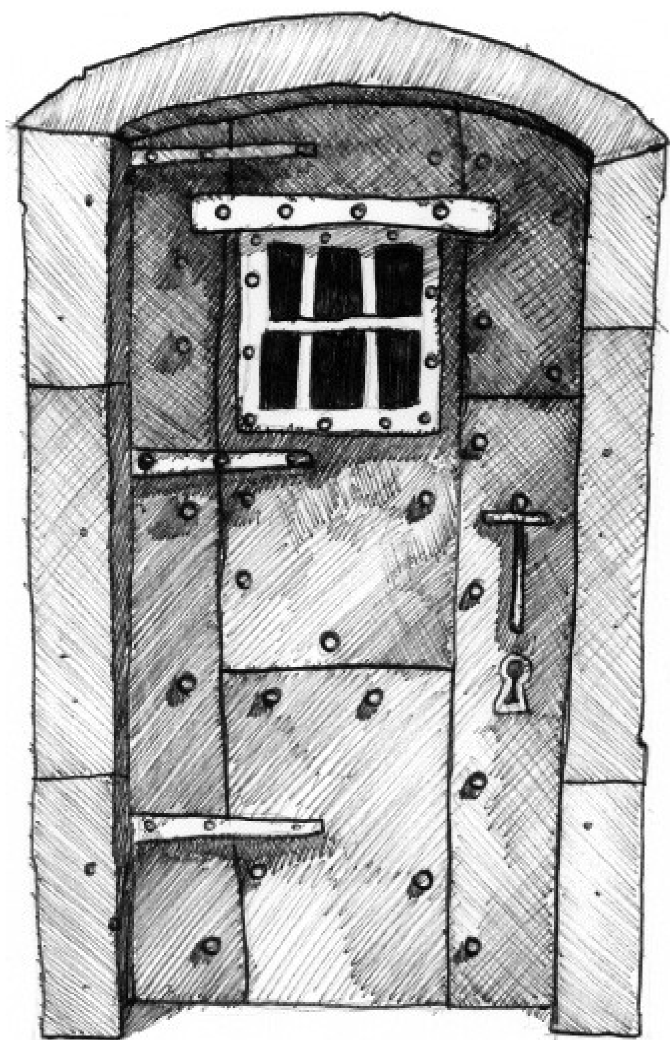
— Da, o fată. E venită de un an la azil. Dar era cu totul lipsită de educaţie. Cu adevărat de plâns. Cerea cărţi de citit. Se văita de băile cu apă rece. Trăgea de timp când muncea. Voia animale cu care să se joace. Jelea de dorul mamei. Dar o îndreptăm noi.

Moş Crăciun încercă să-şi ascundă groaza.

— O îndreptaţi?

Domnul Creeper îl duse pe Moş Crăciun pe nişte coridoare fără ferestre.

Şi în sfârşit ajunseră. O uşă de metal, cu o ferestruică mică, pătrată şi cu gratii. O uşă de închisoare. Creeper vârî cheia în broască.

Crăciun nefericit

Amelia freca podeaua de trei ore. Domnul Creeper pretindea ca podeaua să fie curată până dimineaţă. Era obsedat de podelele curate, dar şi mai obsedat de a-i face ei viaţa nefericită. Se uită la mâinile ei. I se înroşiseră articulaţiile degetelor de la săpun. Ştia că nu avea niciun rost să mai plângă. Singurul gând pe care îl mai avea acum era să nu mai simtă nimic. Ce rost mai avea să ai sentimente, dacă singurele lucruri de simţit aici erau rele.

— Crăciun fericit, murmură ca pentru sine.

Ce *glumă!* Nu era nimic fericit într-un Crăciun. De fapt, atât Crăciunul ăsta, cât şi cel de dinainte fuseseră cele mai nefericite momente din toată viaţa ei.

Ei bine, Crăciunul acesta nu va mai fi nefericit, pentru că avea de gând să renunţe cu totul la sentimente.

— Nu simt nimic, îşi spuse ea, dar atunci, spre marea ei deznădejde, văzu o lacrimă mică, rotundă curgându-i din ochi şi căzând drept în găleata cu apă săpunită.

Se şterse la ochi cu dosul palmei. Şi încercă să uite de dimineaţa aceea magică, în urmă cu două Crăciunuri, când se trezise şi găsise ciorapul plin de cadouri la picioarele patului ei. Nimic nu doare mai tare decât amintirea fericirii pe care n-ai s-o mai ai niciodată.

În clipa aceea, îl ura pe Moş Crăciun la fel de tare ca pe domnul Creeper. Moş Crăciun o făcuse să creadă că magia era reală, dar ce rost avea magia când nu-ţi putea da ceea ce-ţi doreai cu adevărat?

Zgomotul de cheie întoarsă în broască.

Apoi vocea aceea cunoscută chiar în spatele ei.

— Ridică-te în picioare, Amelia! ordonă Creeper.

Amelia era prea obosită şi slăbită ca să nu se supună.

— Întoarce-te!

Se întoarse şi văzu că domnul Creeper era însoţit de cineva. Un bărbat în nişte pantaloni prea strâmţi şi o haină lungă, cu o barbă albă ca un nor. Omul acesta ciudat îi zâmbi. Era un zâmbet prietenos, un zâmbet total diferit de

cel pe care îl avea întotdeauna domnul Creeper. Cu toate acestea, ea nu-i putu zâmbi omului. Se întrebă dacă mai ştia *cum* se zâmbeşte.

— Bună! o salută omul cu blândeţe.

Ea nu răspunse.

Şi omul tresări când domnul Creeper se răsti la ea:

— VORBEŞTE CU OMUL, NEPOLITICOASO!

Amelia se uită la domnul Creeper cu o privire care ar fi putut îngheţa apa. Însă domnul Creeper nu era făcut din apă. Nu avea nici măcar sânge. Era doar piele şi os şi ură, iar o privire, oricât de cruntă, nu-l putea atinge în niciun fel.

— E în regulă, zise celălalt om.

— Nu, domnule Drimwick, nu e.

— Bună seara! îl salută Amelia brusc.

Nu putu suferi modul în care se auzi vocea ei – abia şoptită, tremurătoare, risipindu-se iute în aer. Omul cu barbă albă se uită la ea cu tristeţe în ochi. Îi era simpatic omul ăsta, şi pantalonii lui caraghioşi, dar cum ar fi putut să aibă încredere în el? Ce căuta cu domnul Creeper în toiul nopţii? Şi nu orice noapte, ci noaptea de dinainte de Crăciun.

— DOMNULE! strigă Creeper. Bună seara, DOMNULE!

— Vă rog, interveni Moş Crăciun, fără să se poată abţine. Vă rog să nu-i vorbiţi aşa. E încă un copil.

Domnul Creeper îşi îngustă ochii, studiindu-l pe vizitator. Amelia recunoscu expresia asta pe faţa lui Creeper. Se numea suspiciune.

— Domnule Drimwick, aş putea îndrăzni să vă întreb care e prenumele dumneavoastră?

Vizitatorul şovăi, iar în momentul acela nu-i veni nimic în minte decât adevăratul lui prenume.

— Nikolas, zise el.

— Nikolas Drimwick. Ce interesant. Prenumele meu e Jeremiah. Jeremiah Creeper. Acum, dacă tot ne spunem pe numele mic, o să fiu sincer cu dumneata. Un copil trebuie să cunoască manierele şi disciplina...

— Şi fericirea. Şi râsul. Şi joaca. Acestea sunt cele trei

ingrediente ale vieţii.

— Ce fel de inspector de azil eşti dumneata?

— Unul cu inimă, îi răspunse Moş Crăciun.

Şi se uită chiar sever la domnul Creeper.

Amelia îl privea acum cu atenţie pe Moş Crăciun. Era obosită şi flămândă, iar apa cu săpun îi irita pielea, dar creierul ei ticăia, tic-tic-tic.

Nikolas.

Era ceva în legătură cu numele ăsta. Ceva familiar. Oricât scotoci prin memorie, îşi dădu seama că nu întâlnise niciodată pe cineva cu numele Nikolas. Avea sentimentul ciudat că-l cunoaşte pe omul acesta, dar nu ştia de unde să-l ia.

— Aşadar, domnule Creeper, de ce e fata aceasta aici şi nu în dormitor?

— Pentru cu a fost prinsă încercând să sară pe o fereastră, îl lămuri domnul Creeper.

— Păi, sincer să fiu, nu mă surprinde.

— Voia să evadeze. Aşa că am încuiat-o aici, jos. Şi i-am oprit mâncarea. În afară de coji de pâine şi apă.

Omul acesta – acest „Nikolas Drimwick” – se făcu roşu de mânie, observă Amelia.

— Şi îţi închipui că, dacă o încui într-o celulă din pivniţă, ai s-o convingi să vrea să rămână? începu el, cuvintele zburându-i din gură pe nerăsuflate.

— Nu-mi pasă ce *vrea* ea! izbucni cu dispreţ domnul Creeper. Cui îi pasă ce *vrea* un copil? Tot ce contează este ce *merită* un copil. Şi pot să-ţi spun că o cunosc pe fata asta de mai multă vreme. Mama ei a fost prea îngăduitoare cu ea. Iar ea n-a ştiut ce-i greul. A fost un coşar prost-crescut şi şleampăt, cu maniere la fel de spurcate ca şi hornurile pe care le curăţa. Presupun că, dacă eşti înconjurat de funingine tot timpul, îţi murdăreşte sufletul.

Asta o făcu pe Amelia foarte mânioasă. Simţea cum urcă mânia în ea ca o perie pe horn. *Nu* dusese o viaţă uşoară. Totuşi domnul Creeper o prezenta acum de parcă ar fi fost o mică regină Victoria sau ceva de genul acesta. Şi cum de îndrăznea el s-o acuze pe mama ei, când mama ei nu era

de faţă ca să se poată apăra?!

Dar atunci domnul Drimwick, cel sugrumat în pantaloni, zise ceva destul de ciudat, privind-o pe Amelia drept în ochi.

— O, mă îndoiesc, domnule Creeper. Eu cred că poţi să rămâi un *căpitan* adevărat şi dacă eşti înconjurat numai de *funingine.*

Da. Nu mai încăpea îndoială. Îi transmitea un mesaj. Accentuase acele două cuvinte. „Căpitan” şi „Funingine”. Îi spunea că ştie despre Căpitanul Funingine.

Şi apoi se întâmplă ceva şi mai ciudat. Se mişcă. Omul se *mişcă.* Nu făcu un pas, nu umblă, ci se mişcă *fără să-l vadă nimeni.* Acum era la un pas distanţă de unde fusese. Şi nu numai atât. Ceva se întâmplase între cele două poziţii. Avea impresia că se aplecase şi îi şoptise la ureche: „Nu sunt domnul Drimwick. Sunt Moş Crăciun şi am venit ca să te ajut să scapi din locul acesta”.

Avea impresia că îl strigase pe renul său, Blitzen, cât îl ţinuseră plămânii.

Dar cum să se fi întâmplat toate acestea într-o fracţiune de secundă?

— Domnule Drimwick, eşti cu adevărat un om foarte ciudat, zise Creeper cu amuzament distant.

— Da, zise Amelia, încercând să-i dea de înţeles lui Moş Crăciun că ştia ce se petrecuse. Un căpitan adevărat. Pricep.

Amelia se uită fix la Moş Crăciun şi încercă să-i transmită prin privirea ei un mesaj. Mesajul era: *Trebuie să mă scoţi de aici. E groaznic aici. Nu mai suport să rămân nicio zi!*

Iar Moş Crăciun era foarte priceput când venea vorba de limbajul ochilor.

— Ei bine, domnule Drimwick, presupun că ai văzut destul! zise Creeper. Hai să-ţi găsim un alt loc de inspectat.

Amelia simţi disperarea ca pe un gol imens în pieptul ei, la gândul că avea să fie lăsată singură în celula din pivniţă. Şi îşi dădu seama că, deşi crezuse că se stinsese, ceva încă

mai palpita în sufletul ei.

Speranţa.

Speranţa de evadare.

Speranţa de o viaţă mai bună.

Speranţa de a-l găsi pe Căpitanul Funingine.

Speranţa de a fi din nou fericită.

Şi Moş Crăciun părea că înţelege toate acestea, pentru că îi făcu Ameliei cu ochiul. Pe furiş. Prea discret ca domnul Creeper să observe. Însă negreşit îi făcuse cu ochiul, parcă spunându-i „E timpul”.

Şireturile lui Creeper

Moş Crăciun făcu semn spre pantofii lui Creeper şi zise:

— Atenţie, vi s-au desfăcut şireturile. Iar domnul Creeper se uită în jos şi se încruntă.

— Asta-i imposibil. Şireturile mele sunt întotdeauna legate cu nod dublu. Niciodată nu se desfac. Totuşi, ai dreptate. S-au desfăcut... Amelia, leagă-mi şireturile!

Amelia şovăi o secundă, apoi se ghemui şi îi legă şiretul. Exact când Moş Crăciun se gândea ce să facă în continuare, Amelia se ridică iute şi-l îmbrânci pe domnul Creeper cu toată puterea, cu ultimele fărâme de simţire pe care le mai avea, iar el căzu pe spate şi Amelia ieşi în fugă din cameră.

— OPRIŢI-O!!! răcni Creeper.

Apoi răcni din nou, cu şi mai multe semne de exclamare:

— OPRIŢI-O!!!!!!

Dar Amelia ajunsese pe culoar şi se îndrepta spre scări. Creeper se ridică şi încercă să fugă după ea, însă şireturile îi fuseseră înnodate între ele, aşa că pică din nou, cu faţa înainte, de data asta aterizând drept în nas şi scăpând cheile din mână, care se duseră cât colo, oprindu-se lângă pantofii mult prea mici ai lui Moş Crăciun.

— Fata aceea! strigă el. Ţi-am spus eu că e sălbatică! OPREŞTE-O!!!

— Dumneata rămâi aici, domnule Creeper. O prind eu.

Moş Crăciun se aplecă şi luă cheile.

— Ce faci? se tângui domnul Creeper.

Însă era prea târziu. Moş Crăciun închisese uşa şi deja răsucea cheia în broască.

— Domnule Drimwick! Domnule Drimwick, îţi cer să deschizi uşa asta imediat! Mă auzi? Domnule Drimwick! se răsti Creeper prin ferestruica cu gratii, în spatele căreia era acum el cel închis.

— De fapt, nu mă cheamă domnul Drimwick. Mă cheamă Moş Crăciun. Încântat de cunoştinţă!

Atunci, domnul Creeper scoase un urlet plin de ură.

— Aaaaa! Hobble! Domnule Hobble! Sunt în pivniţă! Scoate-mă de aici!!!

Copil evadat

Amelia continuă să fugă. În sus, pe scări. Pe culoare. Ştia că oamenii lui Creeper erau la post, în noaptea asta, patrulând prin azil, aşa că se uita în toate direcţiile. Spera că Moş Crăciun era de partea ei, dar el o mai dezamăgise înainte. Trebuia să iasă neapărat. Alergă prin faţa dormitoarelor, ştiind că nu trebuia să se oprească.

Apoi, tocmai când Amelia ajunse în sala de mese, chiar în faţa uşii de la bucătărie...

— Te-am prins! Obrăznicătură!

Doamna Sharpe o strângea nemilos de braţ.

— Am evadat din detenţie, nu-i aşa? Domnule Creeper! Am prins un copil evadat! Domnule Creeper!

Amelia încercă să se elibereze. Dar doamna Sharpe avea o strânsoare ca de menghină şi o voce stridentă. Încerca să scoale tot azilul în picioare.

— COPIL EVADAT! COPIL EVADAT! TOATĂ LUMEA, DEŞTEPTAREA! AM NEVOIE DE AJUTOR AICI!

Amelia simţi că strânsoarea de pe braţul ei se slăbeşte. Şi când se uită peste umăr, văzu faţa doamnei Sharpe prefăcută într-o oală. Mary, slujnica de la bucătărie, răsturnase o oală uriaşă, plină cu zeamă, în capul doamnei Sharpe. Oala se dovedi a fi perfect de mare cât să îi intre complet pe cap şi să-i prindă şi umerii. Lături cenuşii, groase curgeau şiroaie pe tot corpul ei. Amelia putu să se elibereze.

— Scoateţi-mă de aici! strigă doamna Sharpe. Scoateţi-mă din oala asta imediat!

Însă nimeni nu putea auzi ce spunea, pentru că vocea ei era doar o bolboroseală în zeamă. Ea umbla de colo până colo, lovindu-se de obiectele din jur, până când alunecă într-o baltă de mâncare şi căzu zgomotos pe podea cu un zăngănit.

— Îţi mulţumesc, Mary! strigă Amelia.

Mary clătină din cap.

— Nu-i timp de mulţumiri!

Amelia auzi paşi şi se întoarse, gata să fugă, dar era Moş Crăciun.

— Hobble îl eliberează pe domnul Creeper, zise el, gâfâind. Trebuie să ne grăbim.

Mary zâmbi.

— Am presimţit că s-ar putea să fie nişte necazuri. Hai să-i aşteptăm şi apoi să-i atragem în bucătărie. Am pregătit totul!

Zgomotul pe care-l făcea doamna Sharpe, zăngănind primprejur cu oala în care era captivă, îi atrase pe Hobble şi pe Creeper spre sala de mese, iar tropăitul lor răsuna pe holuri ca un tunet.

Apoi, când ajunseseră, Mary, Moş Crăciun şi Amelia alergară în bucătărie.

— Staţi în spatele uşii! zise Mary.

Şi asta făcură toţi trei. Amelia a fost cea care a observat că podeaua era foarte lucioasă, chiar şi pentru podeaua unui azil de săraci. Se uită la Mary în timp ce paşii se apropiau.

— Domnul Creeper vrea ca noi să păstrăm toate lucrurile strălucitor de curate. Aşa că am făcut podeaua cât mai strălucitoare cu putinţă, folosind untul care-i place lui Creeper atât de mult, explică Mary.

Şi atunci ceva comic se întâmplă. Moş Crăciun izbucni în râs cum n-o mai făcuse de mult, dând frâu liber unui „ho, ho, ho!” destul de puternic. Domnul Creeper şi Hobble intrară în încăpere amândoi deodată, dar în loc să se oprească, picioarele le fugiră de sub ei, alunecară, patinară şi se duseră târâş pe podeaua unsuroasă, fără să se poată controla.

— Aaaaaaaaaaa! strigă Creeper.

— Aaaaaaaaaaa! strigă Hobble.

Hobble încercă să se ridice, dar căzu înapoi în fund, în timp ce domnul Creeper se folosea de baston, încercând să stea din nou pe picioare.

— Staţi! zise Mary, râzând şi ea. Urmează partea cea mai amuzantă.

Şi, cu acestea, dezlegă o sfoară de lângă ea şi o

manivelă începu să se rotească. Cu un şuierat, uriaşa bucată de şuncă afumată roz, care atârna de tavan, se prăbuşi. Ateriză cu o bufnitură puternică peste domnul Creeper, turtindu-i jobenul şi trântindu-l iarăşi la pământ. El şi domnul Hobble nu mai erau decât o adunătură de braţe şi picioare, care semăna cu un păianjen mototolit..

— Repede! le zise Mary celorlalţi doi. Trebuie să ieşiţi de aici!

Ultima fugă a Ameliei

Acum se strânseseră şi alte persoane în sala de mese. Doamna Sharpe îşi scosese oala şi, deşi încă mai şiroia de zeamă, striga:

— Opriţi-o pe fata aceea imediat!

Un grup de săraci de la azil stăteau docili de pază la cea mai apropiată uşă.

— Nu poţi ieşi pe acolo, fetiţo, strigă Mary în spatele Ameliei. Eşti coşar, nu-i aşa? Poate că şemineul e cea mai bună soluţie.

Dar Moş Crăciun îşi aminti de focul care ardea puternic în vatră şi de băieţii care îl păzeau.

— Nu, e focul aprins.

Amelia continua să fugă, smucindu-se să se elibereze de diversele mâini care încercau s-o prindă.

Vocea lui Creeper tuna şi răsuna prin toată sala de mese.

— OPRIŢI FATA ACEEA!!! Toată lumea! Opriţi-o! OPRIŢI-O ÎN CLIPA ASTA!!! Trebuie s-o oprim, Hobble!

— Ce să facem? strigă Mary la Moş Crăciun.

Moş Crăciun se pregătea să-i răspundă, când, din toată hărmălaia aia, auzi un tropăit foarte slab. Zgomotul venea de pe acoperiş.

Numai el, Moş Crăciun, putea şti ce era zgomotul acela, pentru că îl auzise de multe, multe ori înainte.

Era zgomotul făcut de copitele renilor care aterizau pe acoperiş.

— Renii mei, zise el încetişor, ca pentru el.

Amelia se întrebă ce ar fi făcut Căpitanul Funingine în situaţia aceea. Ea credea că pisicile sunt mult mai deştepte decât oamenii, cel puţin la a scăpa din diverse situaţii. Şi hotărî că motanul ar fi sărit pe mese, aşa că asta făcu şi ea. Se urcă pe cel mai apropiat şir de mese şi alergă de-a lungul lor, sărind jos, la capăt.

— Nu pot s-o văd, domnule! Sunt atâtea persoane aici. Şi e întuneric ca într-un horn, zise Hobble.

Dar Creeper putea vedea aproape la fel de bine pe întuneric cum vedea şi pe lumină.

— Iat-o! zise el. Pe mese. Uite! Aleargă. O să încerce să se ducă la uşa din capătul celălalt. Cineva să stea de pază acolo!

— Nicio grijă, domnule Creeper! Am încuiat-o eu.

Şi Hobble îi arătă o cheie mare de fier.

— Foarte bine, Hobble! Foarte bine, într-adevăr.

Amelia ajunse la uşă. Descoperi că era încuiată. Apoi încercă s-o împingă şi s-o deschidă cu forţa, izbindu-se în ea cu umărul.

— Haide! se tânguia ea. Haide! Haide!

Toată lumea din sală voia s-o oprească să nu evadeze, mai ales acum, când domnul Creeper era aici. Singurele persoane de partea ei erau Mary şi Moş Cr...

Abia atunci îşi dădu seama că Moş Crăciun se îndrepta în direcţia opusă. Îl văzu în celălalt capăt al sălii mari, întorcându-i spatele şi plecând.

Tipic.

O lăsa baltă din nou.

Bineînţeles. La ce altceva s-ar fi putut aştepta din partea lui?

Simţi cum mânia o inundă pe dinăuntru ca un fluviu de lavă topită şi izbi cu mai multă forţă în uşa cea mare.

Lovi cu pumnii în ea, deznădăjduită.

Buf, buf, buf!

Dar Amelia nu putea face nimic. Iar domnul Creeper avea acum mâna lui osoasă, mirosind a şuncă, pe umărul ei.

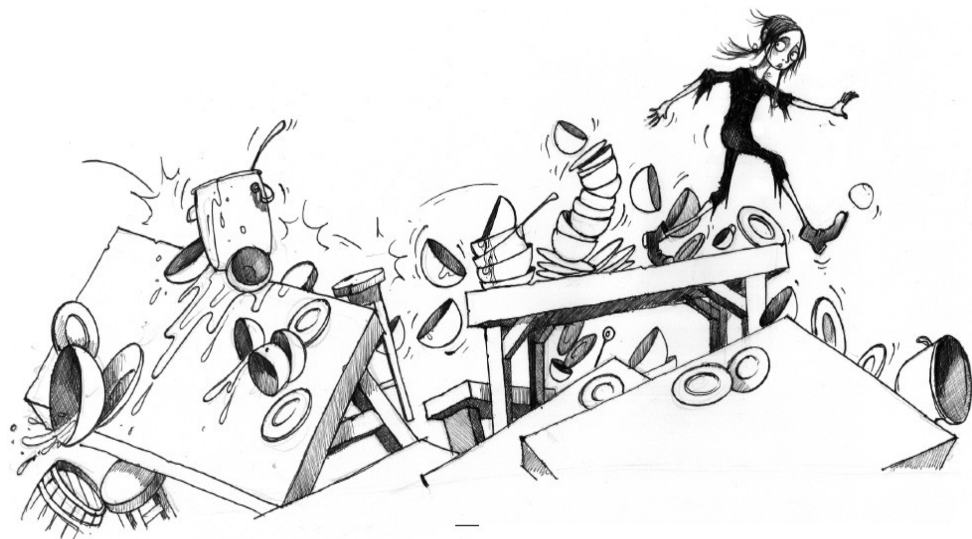
— Nu există nicio cale de scăpare, îi spuse el, zâmbind demonic.

Buf, buf, buf, buf, buf, buf, buf.

Se dădu bătută.

Creeper încuviinţă satisfăcut.

— Tu o să fii închisă foarte multă vreme.

Evadarea lui Moş Crăciun

Era prea mare zarva în sala de mese ca Moş Crăciun să-i explice Ameliei ce avea de gând să facă. Aşadar, văzând că tot azilul se ducea – ba nu, *dădea năvală* – după Amelia, hotărî că modul cel mai bun de-a o ajuta era să dispară pe culoarul din fundul sălii de mese, care traversa aripa unde stăteau bărbaţii, până la brutăria unde focul încă mai ardea vuind, iar băieţii încă mai păzeau şemineul.

— Ce se petrece? întrebă băiatul înalt, cu faţă de şobolan – cel cu vătraiul.

Moş Crăciun găsi iute un răspuns.

— E Moş Crăciun! E în sala de mese. Încearcă toţi să-l oprească. Daţi fuga, băieţi, altminteri domnul Creeper o să fie groaznic de supărat pe voi trei...

Băieţii se uitară unul la altul. Dădură din cap. Se albiră la faţă. Apoi dispărură pe hol.

Moş Crăciun chicoti, ceea ce făcu să-i sară încă un nasture de la pantaloni. Dar apoi se confruntă cu o altă problemă. Focul ardea cu putere. Cum ar fi putut cineva să urce pe coş fără să se facă scrum?

În timp ce Moş Crăciun se uita la flăcări, observă un firişor subţire de lichid sclipitor curgând peste ele. Lichidul continuă să curgă, stingând focul.

Moş Crăciun se uită la tăciunii care sfârâiau şi la şuvoiul galben care-i stingea şi ştiu exact ce era. *Pipi de ren.* Şi, foarte probabil, al lui Blitzen, judecând după culoare.

Şemineul era mare, iar Moş Crăciun îşi aminti, din experienţa trecută, că şi hornul era larg, aşadar nu-i trebuia prea multă magie ca să-l urce. Se aplecă şi se urcă pe tăciunii aceia udaţi, stinşi, calzi, şi se strădui cât putu să nu atingă părţile umede ale hornului, închizând ochii. Îşi opri gândurile şi începu să-şi dorească şi să creadă că stătea pe acoperiş lângă renii săi, şi, într-adevăr, în secunda următoare, acolo era. Şi acolo erau şi renii. Opt la număr. Şi sania roşie, strălucitoare.

— Salutare, frumoşii mei! zise el, urcând în sanie.

Se uită la Barometrul Speranţei şi-l văzu licărind mai puternic.

— Acum haideţi, repede, că avem treabă!

Amelia, ţinută de domnul Creeper, o văzu pe Mary alergând prin sală printre şirurile de mese, spre ea. Spre domnul Hobble şi Creeper. Ţinând în mână o cratiţă, îşi rotea braţul ca o morişcă din ce în ce mai rapid.

— Opreşte-o, Hobble! porunci Creeper.

Şi atunci, Hobble, supus, îi tăie calea.

— Femeia cu cratiţa vine spre voi! strigă Mary şi îşi roti braţul într-un cerc perfect, ridicând cratiţa.

Cratiţa îl pocni direct în faţă pe domnul Hobble şi îl aruncă doi metri înapoi. Apoi Mary se proţăpi înaintea lui Creeper.

— Pune cratiţa jos, doamnă Winters.

— Domnişoară. *Domnişoara* Winters. Nu mi-am găsit niciodată bărbatul potrivit.

Domnul Creeper făcu semn din cap spre un băiat înalt, cu faţă de şobolan, care se furişă în spatele lui Mary şi încercă să-i smulgă cratiţa din mână.

— Pot să spun că-mi doresc să nu-ţi fi îndulcit vreodată zeama, tinere Peter...

— Îţi dai seama că ai comis o infracţiune foarte serioasă, domnişoară Winters, zise domnul Creeper. Violenţă cu o cratiţă. Pe deasupra, ai uns podeaua cu unt şi ai încercat să mă ucizi cu o bucată mare de şuncă.

— Ei bine, dumneata ştii totul despre infracţiuni, domnule Creeper, zise Mary, smulgând înapoi cratiţa din mâinile lui Peter şi făcându-l să se ducă de-a rostogolul pe podea. Tot azilul ăsta e o infracţiune. Nu e legal să ţii oamenii încuiaţi aşa. Eu nu mai lucrez pentru dumneata.

— Eu salvez oamenii de pe străzi.

— Îţi place puterea, zise ea.

— Eşti un monstru, adăugă Amelia, zvârcolindu-se să scape din strânsoarea lui.

— Îmi place puterea fiindcă vrea să curăţ societatea de toată mizeria, da, mârâi Creeper. Să păstrez ordinea şi să-i învăţ pe alţii ce înseamnă bunele maniere şi respectul...

Aşa că, acum, Mary, o să fii dusă la poliţie, iar tu, Amelia, ei bine, tu îmi aparţii conform legii. Eu sunt proprietarul tău. La fel cum sunt proprietarul tuturor copiilor de aici. O să-mi dedic toată viaţa ca să-ţi fac fiecare zi cât mai nefericită cu putinţă.

— Crăpi! zise Amelia.

Nu mai urâse pe nimeni şi nimic atât de mult cât îl ura pe domnul Creeper în clipa aceea. Ridică genunchiul şi călcă apoi cu toată puterea pe piciorul lui.

— Aaaaa!

El îşi înfipse ghearele în braţul ei şi începu s-o târască afară din sala de mese.

Dar atunci...

Un zgomot se auzi din spatele uşii încuiate. În mod cert nu era Amelia. Ea era ţinută de Creeper, care o ducea în partea opusă. Însă chiar şi domnul Creeper auzi bufnitura.

— Ce naiba?

Bum!

Zgomotul se auzi din nou.

Şi era clar că, indiferent ce izbea în uşă, nu dinăuntru se auzea, ci *din afară.*

Renii vin în ajutor

— Cine-i acolo? întrebă Creeper.

Niciun răspuns. Atunci, domnul Creeper se dădu mai aproape de uşă, târând-o şi pe Amelia după el.

Aceasta a fost o greşeală, pentru că, în clipa următoare, ceva dur şi ascuţit pătrunse prin lemn şi împunse tâmpla lui Creeper, destul de tare încât acesta să ameţească şi să cadă din picioare, dându-i drumul Ameliei şi scăpând bastonul.

— Ce *este* asta? se miră Mary.

— Un copac, zise Hobble. Un copac mişcător.

Domnul Creeper se chinuia să se ridice.

— Nu este un copac, idiotule! Sunt coarne de cerb!

Uşa se deschise larg. Moş Crăciun stătea în mijlocul pragului, îmbrăcat în haina lui roşie, cu căciula pe cap, iar renii şi sania în spatele lui.

Toţi din încăpere tresăriră uimiţi. Domnul Creeper se sprijini greoi în baston şi se ridică, încet, în picioare.

— E Moş Crăciun, şopti unul dintre copii, iar şoapta se răspândi ca un suflu de gheaţă.

— Amelia! strigă cel în cauză. E timpul să crezi din nou în magie!

Barometrul Speranţei lumina strălucitor acum, iar Amelia fugi spre sanie. Moş Crăciun făcu un pas înapoi şi se uită la ceasul din sanie. Era Miezul Nopţii pentru elfi şi trei dimineaţa pentru oameni.

Amelia, evident, avea o sută de întrebări, dar nu era timp pentru niciuna din ele. Ştia că sania din faţa ei era răspunsul la fiecare îndoială pe care o avusese vreodată în legătură cu magia şi alergă spre ea.

— OPRIŢI-O! răcni Creeper, împleticindu-se după fată.

— Apasă butonul de pe ceas, îi spuse Moş Crăciun, în timp ce dădu fuga în sala de mese ca s-o ia pe Mary. Apasă-l acum!

Amelia nu ştia la ce buton se referea şi apăsă butonul „LASĂ MAGIA SĂ-ŞI IA ZBORUL”. Sania începu să se

ridice, să plutească şi să se clatine în aer, în timp ce Creeper se folosea de baston ca să încerce să pună sania din nou jos.

— Celălalt buton! strigă Moş Crăciun. Cel pe care scrie „STOP”!

Era haos. Toţi cei din sala de mese se strângeau în jurul lui Moş Crăciun şi – prea târziu ca să se mai ferească – deodată văzu un vătrai încins venind spre capul lui. Dintr-odată se opri, încremenind în aer, la numai un milimetru de nasul lui. Toată sala se oprise, de fapt.

Moş Crăciun se aplecă pe sub vătrai şi îşi croi drum printre toate statuile vii din sală până ajunse la Mary. Timpul se opri când ea se pregătea să-l pocnească din nou cu cratiţa pe Hobble. Moş Crăciun o luă în braţe.

Exact. Moş Crăciun a luat-o în braţe pe acea bătrânică slujnică, împietrită în timp, cu obrajii roşii şi a cărat-o pe umăr ca pe un covor rulat. A ieşit din sala de mese şi a aşezat-o pe bancheta din spate a saniei lui. În clipa în care a lăsat-o pe Mary pe bancheta din spate, ea a început să se mişte din nou. Mai întâi tălpile, apoi picioarele, zbătându-se ca un peşte pe fundul unei bărci, apoi şi restul corpului, inclusiv mâna care ţinea cratiţa şi cu care a continuat să lovească, pocnindu-l pe Moş Crăciun în cap pentru a doua oară.

Încet-încet şi-a dat seama unde se afla. Şi pe cine lovise.

— O, îmi pare rău! Îmi pare rău. Mi-am făcut un obicei din asta, se scuză ea.

Apoi a privit în jurul ei, prin sanie.

— O, e luxoasă, pe cuvânt!

— Bun, făcu Moş Crăciun. Hai s-o ştergem de aici!

Întoarcerea Căpitanului Funingine

— Acum *crezi?* o întrebă Moş Crăciun pe Amelia.

Ea îşi dădu seama că era o întrebare foarte importantă după insistenţa din ochii lui.

— În ce? voi ea să ştie.

— În imposibilitate.

Şi, în clipa aceea, în afara azilului de săraci şi în afara cursului timpului, plutind prin aer într-o sanie roşie, strălucitoare, alături de Moş Crăciun, ea ştiu că nu exista decât un singur răspuns.

— Da, zise.

Atunci, observă mica semisferă de sticlă de pe panoul de bord. Pe moment, rămase fermecată când văzu luminile verzi şi violet dinăuntru, ca un mic univers trezindu-se la viaţă, lumini care deveneau din ce în ce mai puternice, până când adăugă:

— Cred în imposibilitate.

Şi deodată simţi o dorinţă puternică. Dorinţa de a-l revedea pe Căpitanul Funingine. De cum îşi dori, ceva se tot mişca în sacul de lângă ea. Şi auzi un mieunat foarte slab.

— L-am vizitat pe domnul Dickens mai devreme, o lămuri Moş Crăciun, când ea-l văzu pe bunul ei prieten îmblănit strecurându-se afară din sacul fără fund.

— Căpitane Funingine!

Ochii aurii ai pisoiului sclipiră când o zăriră pe Amelia. Făcu un salt şi îşi puse lăbuţele pe umărul ei, lingându-i faţa de parcă ar fi fost de frişcă.

— Parcă ţi-am mai spus de treaba asta cu linsul feţelor!

Ea râse, simţind torsul cald al motanului pe pieptul ei.

— Nu eşti câine!

Închise ochii şi îi sărută capul îmblănit al Căpitanului Funingine, inspirând mirosul blăniţei lui. Orice era posibil în lumea aceasta, îşi dădu ea seama. Şi era un sentiment foarte plăcut să-i ai alături din nou pe prietenii pierduţi. Poate cel mai plăcut.

Degetele lui Creeper

Mary făcu ochii cât cepele când sania se ridică sus în aer, deasupra clădirilor Londrei.

— O, vai de mine, domnule Crăciun! Unde ne ducem?

— Ne ducem să salvăm Crăciunul.

Şi, într-adevăr, ăsta era ţelul.

Să ţină timpul oprit şi să împartă jucării fiecărui copil din lume. Moş Crăciun mână renii chiar şi mai sus. Amelia şi Căpitanul Funingine priviră în jos, unde azilul şi oamenii încremeniţi în timp deveneau din ce în ce mai mici. Dar apoi Amelia văzu ceva care-i făcu inima să-i sară din piept de groază.

Două mâini cu degete lungi şi osoase erau agăţate de sanie. Se aplecă peste margine un pic mai mult şi zări capul lui Creeper. Însă cum, cu excepţia vârfurilor degetelor, se afla în afara saniei, era şi el încremenit în timp. Ea se holbă la el un moment, la omul acesta care îi făcuse viaţa amară un an întreg. Avea o figură mânioasă, însă ochii lui erau bulbucaţi de groază. (Domnul Creeper, ca toţi răufăcătorii, era în adâncul sufletului o persoană foarte fricoasă.) Şi, văzând că Mary şi Moş Crăciun erau adânciţi într-o conversaţie despre reni, Amelia se gândi să facă ceva. Apucă vârfurile mici ale degetelor lui vii, agăţate de sanie, şi – unul după altul – i le desprinse, lăsându-l să atârne în gol, la vreo jumătate de kilometru deasupra Tamisei.

Se uită înapoi şi nu se putu abţine să nu izbucnească în râs, văzându-l suspendat în aer.

Moş Crăciun o auzi râzând şi tresări văzându-l pe domnul Creeper încremenit în aer.

— Măi, să fie!

Se uită la Amelia, iar ea ridică din umeri, zâmbitoare, întinzând mâna spre ceas şi plimbându-şi degetul deasupra butonului „TIMPUL SĂ PORNEŞTI TIMPUL”.

— Of, fie!

Amelia îl apăsă şi privi cu bucurie cum domnul Creeper

cade, ţipând şi dând nebuneşte din braţe, aterizând cu un plescăit în Tamisa.

Căpitanul Funingine mieună de câteva ori peste marginea saniei.

— Asta-i pentru stră-străbunicul Tom, mieună el, pe a cărui coadă obişnuiai să calci tu!

Amelia n-avea idee ce spunea Căpitanul Funingine, dar mângâie motanul şi îl sărută pe cap, iar el îi linse faţa cu limba lui aspră.

Odată porniţi să împartă jucării fiecărui copil din lume, Moş Crăciun îşi prezentă renii.

— Iar acela din stânga, al doilea din faţă, acela e Comet, care are o dungă mică, albă pe frunte… Iar acela de acolo, cel mai închis la culoare, e Vixen, care e un mister chiar şi pentru mine… iar acela e Prancer… care poate fi mai greu de stăpânit… iar acela e Dasher, care o ia mereu înaintea celorlalţi… şi Cupid şi Dancer, care sunt un pic îndrăgostiţi… iar în faţă, acolo, e Donner, care e foarte sensibil, dar de toată încrederea şi cel mai bun pilot… şi Blitzen, care poate fi un pic cam necivilizat, cu obiceiurile lui în privinţa toaletei, dar este cel mai puternic şi, ei bine… nici că există vreun ren mai bun pe care să-l ai ca prieten… Blitzen şi cu mine suntem prieteni de *multă* vreme.

— Trebuie să fie plăcut să ai un prieten aici, sus, în frigul de la înălţime, zise Mary.

— Păi, mi-ar prinde şi mai bine o companie *umană* câteodată.

Auzind asta, obrajii lui Mary se îmbujorară.

— Tuturor ne-ar prinde bine!

— Adevărat, zise Moş Crăciun, lăsându-se pe spate în confortabilul scaun de piele al pilotului saniei, de lângă cel al lui Mary. Eşti gata să vezi *restul lumii!*

— O, da! se bucură ea. În special Cornwall, întotdeauna mi-am dorit să mă duc în Cornwall.

— Ho, ho, ho! O să mergem mult mai departe decât Cornwall.

Veşti de la Moş Vodol

Moş Topo lăsă deoparte telefonul şi atelierul de jucării pentru cinci minute, ca să dea fuga până la primăria satului. Trebuia să afle ce veşti mai erau de la Noosh şi Micul Mim. Înainte să deschidă uşa scundă, din lemn gros, auzi zumzăitul muzicii şi al veseliei. Iar înăuntru părea că tot satul Elfhelm dansa spickle pe ritmul de sărbătoare al Zurgălăilor şi în aromele puternice de scorţişoară şi turtă dulce.

Din momentul acela cântecul devenise o interpretare într-un ritm mai rapid pentru *Dragostea ta miroase ca scorţişoara (Da, miroase),* şi toată lumea zâmbea, bătea din palme şi se zbânţuia. Mă rog, nu toată lumea. Humdrum stătea pe un taburet roşu, părând foarte nefericit.

— Ai căutat peste tot în Atelierul de Jucării? îl întrebă el pe Moş Topo, care se aşeză pe taburetul de lângă el.

Moş Topo se uită la masa lungă din spatele lor, plină cu specialităţi de Crăciun. Turtă dulce. Supă de prune pasate. Foietaje cu gem. Bănuţi de ciocolată. Plăcintă de mure pitice. Se simţea foarte trist fiindcă Micul Mim nu era acolo să se bucure de bunătăţi.

— Da, i-am pus pe elfi să se uite absolut peste tot. Cu siguranţă au plecat undeva împreună.

— Eu nu înţeleg. Micul Mim era atât de entuziasmat de vizita la Atelierul de Jucării. Iar Noosh adoră Crăciunul.

Moş Topo se uită la mâinile lui Humdrum şi observă că-i tremurau de îngrijorare.

— N-nu sunt acasă, zise gâtuit Humdrum. Nu sunt la Câmpul Renilor. Nu sunt la cumpărături. Nu sunt la patinaj. Nu sunt aici... Crezi c-ar trebui să-i dăm telefon lui Moş Crăciun?

Humdrum îşi plecă privirea şi îşi făcu de lucru cu manşeta tunicii.

Moş Topo ştia că avea să vină şi întrebarea asta. La urma urmelor, Moş Crăciun, cu sania şi renii lui, ar fi putut

să facă să arunce de sus o privire de ansamblu. De asemenea, zilele astea avea mai mult *drimwick* în el decât tot Elfhelmul laolaltă. Dar Moş Topo mai ştia şi că, în clipa în care i-ar fi spus lui Moş Crăciun, întreg Crăciunul avea să fie pus în pericol din nou.

— Eu...

Moş Topo zări barba neagră a lui Moş Vodol apropiindu-se prin mulţime ca un nor de furtună. Venea drept spre ei. Expresia lui n-ar fi putut fi mai urgentă nici dacă ar fi avut cuvântul „URGENT” scris pe frunte.

— Ce s-a întâmplat, Moş Vodol?

— E vorba de Noosh, zise el, părând îngrijorat. Şi asta era de la sine înţeles un fapt îngrijorător, căci Moş Vodol nu mai păruse îngrijorat de cincizeci şi unu de ani.

— Mi-a lăsat un bilet în birou. S-a dus în Valea Trolilor.

Humdrum rămase cu gura căscată.

— C-c-cum? D-d-de ce?

Moş Vodol ridică din umeri.

— Cred că vrea să scrie un articol despre troli pentru Crăciun. E foarte ambiţioasă. Vrea postul lui Bottom, acum că el e prea speriat ca să mai iasă chiar şi din casă. Cred că soţia ta s-a cam săturat să scrie numai despre reni.

Humdrum începu să plângă şi să tremure şi mai tare.

— Ei, haide, făcu Moş Vodol. Dacă într-adevăr s-a dus în Valea Trolilor, sunt numai optzeci şi opt la sută şanse să aibă parte de o moarte cu adevărat oribilă.

— O, nu! scânci Humdrum.

Şi repetă asta de vreo douăzeci şi şapte de ori. Apoi întrebă:

— Crezi că Micul Mim e cu ea? O, Doamne! Ăsta e un coşmar! Ce să facem?

— Micul Mim? se miră Moş Vodol, cu ochii mari de îngrijorare. Nu ştiu unde este el.

În timp ce Moş Topo făcea eforturi să gândească în gălăgia Zurgălăilor, care se porniseră să cânte o melodie nouă despre renul cu nasul roşu care a fost instruit la Şcoala de Condus Sănii, Moş Vodol veni cu o idee.

— Moş Crăciun, făcu el. E singurul care îţi poate salva

familia, Humdrum.

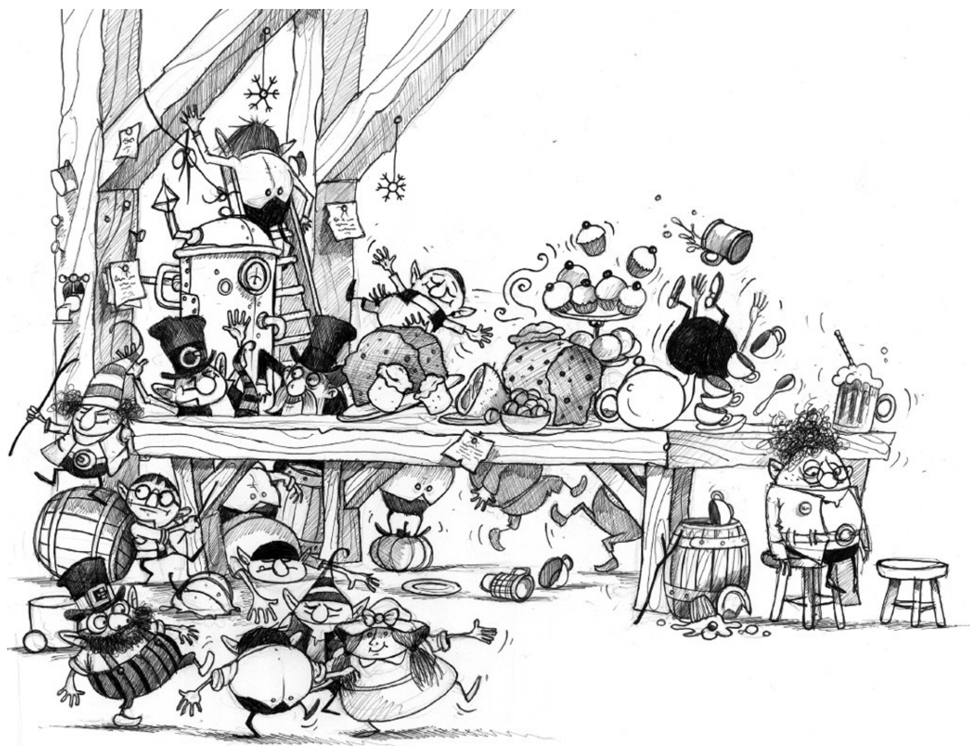
— Şi cum rămâne cu Crăciunul? întrebă Moş Topo.

— Crăciunul! se răsti Moş Vodol. Chiar vorbeşti serios când spui că e mai important Crăciunul decât viaţa stră-stră-stră-stră-stră-strănepoatei tale şi a fiului ei?

— Nu, fireşte că nu.

— Bun. Atunci ai face bine să-i telefonezi la sania lui.

În clipa aceea, Mama Breer îl trase pe Moş Vodol pe ringul de dans, iar Moş Topo rămase acolo, fixat de ochii rugători ai lui Humdrum.

Amelia se înfurie

Amelia se uita uluită la lume, cu vântul fluturându-i prin păr, în timp ce-l mângâia pe Căpitanul Funingine. Nu mai avea cuvinte, nu pentru că nu s-ar fi gândit la nimic, ci pentru că se gândea la prea multe. Mintea ei zbura la fel de iute ca vântul. Un vârtej nebunesc de emoţii – uşurare, fericire, tristeţe, recunoştinţă, mâhnire, frică, mirare, mânie. Principalul sentiment, totuşi, era un soi de dor de casă. Evident, nu-i era dor de azilul de săraci. Nu-i era dor nici măcar de casa de la numărul 99 de pe Strada Haberdashery. Ştia că probabil acum locuia altcineva acolo, şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, o casă era tot o casă. Nu, ei îi era dor nu de un loc, ci de un timp. Poate că nu era dor de casă, la urma urmelor. Poate că era dor de timp. Tânjea după zilele acelea când era mai mică – şapte, şase, cinci, patru ani –, pe când nu ştia prea multe despre lume.

Moş Crăciun arătă spre Barometrul Speranţei.

— Tu eşti în mare parte motivul pentru care luminează atât de puternic, îi spuse el, în timp ce zburau peste Prusia – cam pe unde e Germania pe hartă acum. Pentru că tu crezi iarăşi în magie. Vezi tu, ai fost primul copil pe care l-am vizitat vreodată. Pentru că tu ai avut cea mai multă speranţă. Ai crezut în orice posibilitate. Şi asta e foarte rar, chiar şi la un copil. Iar acum crezi din nou. Vezi tu, uneori, dacă un singur copil crede în magie – şi crede cu *destulă tărie* – e de ajuns cu să restabilească ordinea în univers. Speranţa hrăneşte drimwick-ul, care e principala formă de magie a elfilor.

— Tu cum ai devenit magic? întrebă Amelia.

Moş Crăciun se uită în ochii ei curioşi, care luminau ca două mici planete.

— Eu... a fost cât pe-aci să mor. Renunţasem la speranţă. A fost nevoie ca elfii să facă un drimwick asupra mea ca să mă readucă la viaţă. Asta mi-a dat magia. Asta m-a făcut să pot vedea unde trăiau elfii, pentru că dintr-

odată am crezut în magie, la fel ca tine acum... Ar fi trebuit să mor pe Muntele Mare, dar mi s-a dat o nouă şansă.

În momentul în care spuse asta, ştiu că făcuse o greşeală, pentru că două lacrimi mari apăruseră în ochii aceia. Îşi dădu seama că era tristă.

Dar, de fapt, Amelia era furioasă. Simţea furia urcând în ea ca lava într-un vulcan şi erupse:

— ŞI ATUNCI DE CE NU AI PUTUT SĂ FACI UN DRIMWICK ŞI CU MAMA MEA? DE CE N-AI PUTUT S-O SALVEZI?! NU-MI PĂSA DE CADOURI! N-AM VRUT DECÂT ACEL SINGUR LUCRU! AM SPERAT ATÂT DE MULT! Şi TU N-AI FĂCUT-O!

Mary încercă s-o linişească pe Amelia. Puse o mână pe umărul ei.

— Ascultă, Amelia, este îngrozitor ce ţi s-a întâmplat, de-a dreptul tragic. Dar nu e vina domnului Crăciun.

Amelia se mai calmă puţin. Cumva, ştia că Mary avea dreptate. Dar nu-şi putea stăvili sentimentul dinăuntrul ei.

— Îmi pare rău, Amelia, începu Moş Crăciun. Am primit scrisoarea ta, dar când am fost eu tratat cu un drimwick, mă aflam pe partea cealaltă a muntelui. Eram dincolo de Aurora Boreală. Deja nu mai eram în lumea oamenilor... Şi, în plus, n-a fost cu putinţă să zbor până la tine Crăciunul trecut. A fost un atac al trolilor, iar nivelurile de magie au fost...

— Îmi cer iertare. Numai că... mi-e dor de ea, se văită Amelia.

— Bineînţeles că ţi-e dor, zise Mary şi începu să plângă şi ea de mila bietei fete.

Amelia îşi simţea capul greu de toate aceste gânduri triste. Aşa că şi-l sprijini de umărul lui Mary.

— Numai că e ciudat, înţelegi? spuse ea. Ştii, iubeşti pe cineva şi persoana aceea te iubeşte la rândul ei, dar apoi nu mai e acolo. Unde dispare dragostea aceea?

Moş Crăciun se gândi la asta. Se gândi la mama lui, care murise după ce căzuse într-o fântână. Se gândi la tatăl lui, care murise câţiva ani mai târziu, pe când el nu era cu mult mai mare decât Amelia. Se întoarse spre Amelia şi, la

început, nu zise nimic. Îi părea atât de rău pentru ea. Ar fi vrut să-i explice că încercase să vină la ea Crăciunul trecut, dar nu fusese în stare. Ar fi vrut să-i spună că magia nu poate face chiar tot ce vrem noi, dar poate face o viaţă mai fericită. Însă îşi spuse că nu era momentul potrivit. Aşa că îi răspunse altfel:

— Dragostea unei persoane nu dispare niciodată, zise el blând. Chiar dacă persoana dispare. Ne rămân amintirile, înţelegi, Amelia? Dragostea nu moare niciodată. Iubim pe cineva şi acel cineva ne iubeşte la fel, iar dragostea aceea e păstrată şi ne protejează. E mai mare şi decât viaţa şi de aceea nu sfârşeşte odată cu ea. Rămâne înăuntrul nostru. *Acel cineva* rămâne în noi. În inimile noastre.

Amelia nu zise nimic. Avea impresia c-o să izbucnească în plâns dacă ar fi încercat să vorbească. Aşadar, rămase tăcută o vreme. Şi asta o ajută. Apoi observă Barometrul Speranţei.

— De ce s-au stins luminile? întrebă ea.

Era adevărat. Barometrul Speranţei nu mai lumina. Mai pâlpâia o singură flăcăruie violet. Iar ceasul ticăia din nou, numărând secundele. Moş Crăciun se uită la panoul de bord şi obrajii lui trandafirii se făcură albi ca neaua.

Ridică telefonul.

— Alo, Moş Topo, nu înţeleg. Am salvat-o pe Amelia, dar luminile sunt încă prea slabe.

Moş Topo oftă. Era genul de oftat care anunţa că urmează s-auzi nişte veşti rele. Şi aşa a fost.

— E vorba despre Noosh...

Valea Trolilor

Noosh coborâse pantele abrupte spre Valea Trolilor la lumina lunii. Mersese cu băgare de seamă şi cât mai fără zgomot prin zăpadă, păşind peste schelete de capre şi stânci desprinse, dar se mai îngrozea când dădea, când şi când, peste urma unui picior cu patru degete.

Avea un plan.

Era unul foarte simplu.

Planul era să stea de vorbă cu Urgula, Conducătoarea Supremă a Trolilor. Înghiţi în sec la acest gând. Iar după aceea ar fi fost în stare să scrie cel mai bun articol pentru *Zăpada Zilei* din toate timpurile. Şi, după cum o asigurase Moş Vodol, trolii nu voiseră niciodată să ucidă cu adevărat elfi. Însă îşi aminti pumnul uriaş care ţâşnise prin podeaua dormitorului ei şi care-l prinsese pe Humdrum. Da, e adevărat că Humdrum era încă în viaţă, dar, gândindu-se acum la asta, era foarte sigură că, dacă n-ar fi avut săpunul, ceva foarte rău s-ar fi întâmplat,

Urgula era trolul care avea putere deplină asupra tuturor untertrolilor şi übertrolilor. Ea îi conducea pentru că era cea mai mare. Aşa mergeau lucrurile la troli. Cu cât erai mai mare, cu atât aveai mai multă putere şi mâncai mai multe capre fripte. Noosh ştia că locuieşte într-o peşteră din cel mai mare munte de la marginea de vest a văii. Aşa era scris în *Trolopedia Completă,* pe care Noosh o citise de patruzeci şi nouă de ori, pe când studiase jurnalismul.

Apoi, după ce mersese destul de mult, văzu o lumină portocalie.

Un foc de tabără în mijlocul văii. Trebuia să-l ocolească dacă voia să se apropie de peştera Urgulei. În jurul locului erau troli de toate dimensiunile. Untertroli şi übertroli. Putea să le vadă umbrele mari cum se mişcă peste tot pe dealurile înzăpezite din jur.

Noosh putu să vadă de asemenea că trolii beau din nişte sticle mari (mai mari decât ea) de bere de-a troli lor şi

mâncau capre de munte fripte. Purtau haine cusute grosolan din piei de capră şi erau foarte gălăgioşi, nu pentru că era Crăciunul, ci pentru că ei întotdeauna erau gălăgioşi. Cântau vechiul cântec clasic al trolilor „Unii dintre cei mai buni prieteni de-ai mei sunt bolovanii”.

Cum trolii erau puţin cam prostănaci, lui Noosh i-a fost foarte uşor să se furişeze ceva mai aproape de ei şi să se ascundă în spatele unei tufe. Trase cu urechea la ce vorbeau trolii, odată ce sfârşiră de cântat.

— Vă aduceţ’ aminte Crăciunu’ trecut? zise unul.

Cel mai mic. Cu un ochi. Un untertrol pe care Noosh îl recunoscu de la atacul trolilor.

— Mda, Thud. Când am zdrobit Elfhelm! Da’ de ce am făcut asta?

— Fin’că aşa a zis Urgula, zise Thud.

— Da. Da’ de ce?

— Nuştu.

— De ce stăm aici, afar’?

— Aşteptăm.

— Ce?

— Ceva.

Aşteaptă, gândi Noosh. Şi deodată avu o presimţire foarte rea. Era genul de presimţire pe care ar avea-o un şoarece când s-ar apropia de brânză, numai pentru a-şi da seama că brânza e pusă acolo ca să-l prindă. *Pe cine aşteaptă ei?*

Noosh tresări. Făcuse o teribilă greşeală venind aici. *Ce-a fost în capul meu?* Era foarte îngrijorată de cum decurgea conversaţia, ascultându-i pe aceşti troli, cu glasuri la fel de adânci ca peşterile de piatră de jur împrejurul lor, în timp ce stătea ascunsă după tufă. Şi a fost şi mai îngrijorată, o secundă mai târziu, pentru că atunci a auzit o altă voce. O voce subţire pe care o cunoştea mai bine ca pe oricare alta pe lume.

— Mami!

Era Micul Mim.

În pumnul trolului

Noosh se întoarse şi-l văzu pe Micul Mim stând în mijlocul văii. Stătea acolo, în tunica lui viu colorată şi niciodată nu păruse mai mic. Ţinea capul plecat într-o parte şi braţele larg deschise, de parcă ar fi aşteptat o îmbrăţişare.

— Mami, te-am urmărit! Am venit după urmele paşilor tăi tot drumul!

Noosh nu stătu pe gânduri. Dădu fuga la fiul ei şi îl luă în braţe, dar exact când ea îl lua pe el de jos, altcineva o lua pe ea – îi lua pe amândoi – şi îi ridica foarte repede prin aer.

Trei secunde mai târziu, Noosh se uita la cea mai mare faţă pe care o văzuse vreodată. Era un übertrol cu nări păroase, piele plină de negi şi trei ochi. Ochiul din mijloc era în frunte, dar nu chiar în mijloc. Era un pic prea înspre stânga, de parcă trolul fusese asamblat dintr-un kit de un copil mic.

— Îmi pare rău, mami! scânci Micul Mim din întunericul pumnului trolului.

Noosh îl mângâie pe cap.

— E numai vina mea, biscuiţelule. N-ar fi trebuit să vin aici. O să fie bine!

O să fie bine?

Noosh recunoscu în sinea ei că nu mai auzise vreodată ceva atât de ridicol. Căci iată, erau la o sută de metri în aer, pe jumătate striviţi în pumnul unui trol şi foarte posibil aveau să moară.

Cu toate acestea, Noosh încercă să-şi păstreze optimismul şi-i făcu trolului cu mâna.

— Nu vrem să facem niciun rău. Fiul meu şi cu mine tocmai am ieşit la o plimbare târzie de Crăciun şi ne-am rătăcit, şi...

Trolul continua să se holbeze. Era un trol-femeie şi o chema Samantha. Avea un neg violet pe nas, care strălucea ca un ornament de Crăciun. Iar acum se

strânseseră şi alţi troli în spatele ei. Cinci la număr. Şase, dacă se puneau la socoteală cele două capete ale trolului cu două capete. Unul dintre ei, cel cu un ochi, vorbi:

— Asta fiind ce aşteptam, zise el.

Pe acesta îl chema Thud.

Noosh se hotărî să fie sinceră:

— Bine, ascultaţi! Eu sunt jurnalistă… lucrez pentru *Zăpada Zilei.* Sunt corespondenta ziarului la reni, de fapt. Şi tocmai făceam o investigaţie. Bine, nu chiar o investigaţie… doar plănuiam să fac… Dar problema este că nu sunt prea mulţumită să fiu Corespondent la Reni, aşadar, înţelegeţi, m-am gândit că aş vrea să fac articolul ăsta despre troli care mi s-a cerut. Despre ce s-a întâmplat Crăciunul trecut. Şi ceea ce am descoperit eu este că n-a fost vina voastră. Voi sunteţi o rasă paşnică, de fapt. Numai că Spiriduşii Poveste…

Tocmai în clipa aceea zări unul fluturând deasupra ei. Un Spiriduş Poveste Zburătoare. Spiriduşul zbură mai jos şi şopti ceva la urechea trolului. Indiferent ce-a fost, n-a fost de bine.

— Voi venit aci să omorâţi pe noi, zise Samantha şi strânse ceva mai tare pumnul.

— Nu. Nicidecum! strigă Noosh. Uită-te la noi. Cum aş putea eu şi fiul meu să omorâm un trol? Ia gândeşte-te!

— Noi nu place să gândim, zise Thud, scărpinându-se în creştet. Ne doare la creier.

— Mami! Mi-e frică! se smiorcăi Micul Mim.

Iar Noosh încercă să-şi liniştească fiul, dar îi venea foarte greu din pumnul unui trol strâns tare, uscat şi mirosind a capră.

Scotoci disperată prin buzunare după bucata de săpun de urgenţă, pe care o adusese cu ea. Iat-o! O găsi, dar nu era prea mult spaţiu în pumnul Samanthei. Tot zvârcolindu-se, îşi făcu loc să scoată mâna cu săpunul, pe care îl frecă apăsat de pielea trolului. Pielea se umplu de băşici, care se sparseră şi începură să fumege.

— AAAUUUAAAUUUAAAUUU!

Urletul trolului îndurerat era înspăimântător. Era cel

mai puternic zgomot pe care Noosh şi Micul Mim îl auziseră vreodată, iar ecoul lui străbătu valea ca un tunet. Samantha îşi agită pumnul în aer. Noosh şi Micul Mim ţipară. Noosh, în panica ei, îşi încleştă propriul pumn în jurul săpunului. Săpunul alunecă printre degetele ei şi căzu prin deschizătura dintre două degete ale trolului. Ea nu putu decât să-l vadă căzând şi dispărând, cu o mică bufnitură în pământul acoperit de zăpadă de dedesubt.

— O, cheleş-beleş puturos! înjură Noosh.

Exact când mica bucată de săpun zbura prin aer, ea mai observă ceva. Era greu de spus ce, pentru că era încă întuneric, chiar dacă prima geană de lumină începuse să se ivească.

Noosh văzu prima. Erau nişte creaturi care trăgeau de ceva. Ar fi recunoscut imaginea asta oriunde. Moş Crăciun şi sania lui!

Noosh îl ţinu strâns pe Micul Mim şi amândoi traseră cu ochiul printre degetele trolului. Văzură sania dând roată prin aer şi observară că mai erau două persoane cu Moş Crăciun. Fiinţe umane. O femeie şi o fată. Însă nu asta era important. Tot ce conta era că Moş Crăciun se afla acolo.

— Mami, o să fim bine! Uite! Moş Crăciun e aici! chiţăi Micul Mim.

— Să sperăm, zise Noosh, legănându-şi fiul în braţe.

Moş Crăciun încetini sania în aer, rotindu-se în jurul capetelor trolilor.

— Daţi-le drumul! îi rugă el. Sunt nişte elfi paşnici. Nu vor să vă facă rău. Daţi-le drumul şi haideţi să vorbim!

Acum se strânseseră mai mulţi troli în vale. Erau nişte făpturi cocoşate, strâmbe, cioturoase, cu piele cenuşie. Cu un ochi, cu doi ochi sau cu trei ochi. Uneori, cu două capete. Unii mult mai mici decât alţii, dar cu toţii, în lumina dimineţii care se ivea, incredibil de înspăimântători.

Dintr-o peşteră din cel mai mure munte al trolilor, cu nişte paşi care ar fi putut provoca mici cutremure, ieşiră Urgula şi soţul ei, Joe. Urgula era atât de înaltă, încât acoperea luna. Părul îi era încâlcit ca un copac răvăşit de

vânt. Când deschidea gura, puteai vedea toţi cei trei dinţi ai săi, fiecare de mărimea şi de forma unei uşi cenuşii şi putrede.

Un alt Spiriduş Poveste Zburătoare îşi şoptea Urgulei la ureche.

Între timp, Moş Crăciun aterizase cu sania la o bună distanţă de troli.

— Ascultaţi, voi, din faţă, le spuse el lui Blitzen şi lui Donner. E foarte important. Duceţi-le pe Mary şi pe Amelia în Elfhelm… Luaţi-o pe drumul mai liniştit. Apoi întoarceţi-vă din nord-nord-vest.

— Bine, dar dumneata? întrebă Mary, cu ochii măriţi de îngrijorare.

Moş Crăciun se dădu jos din sanie.

— Eu? O să fac pace cu trolii.

Moş Crăciun se duse la troli şi se proţăpi în faţa uriaşei Urgula. Pielea ei era la fel de aspră şi de plină de ciupituri ca stâncile acoperite de zăpadă de pe ambele părţi ale văii.

— Luaţi-mă pe mine în locul lor! îi strigă Moş Crăciun.

Urgula râgâi. Se răspândi un miros foarte urât, de carne de capră stricată.

— Uite, de ce să-i mâncaţi pe ei? întrebă Moş Crăciun. Elfii sunt mici şi numai oase. Ia uitaţi-vă la burdihanul meu! V-ar conveni mai mult să mă mâncaţi pe mine.

— Lasă elfii să fi plecând, Samantha, zise Urgula, cu o voce groasă şi bubuitoare, care suna ca şi cum ar fi vorbit un munte (dacă vreun munte s-ar hotărî vreodată să vorbească).

Un Spiriduş Poveste Zburătoare îi şopti ceva la ureche.

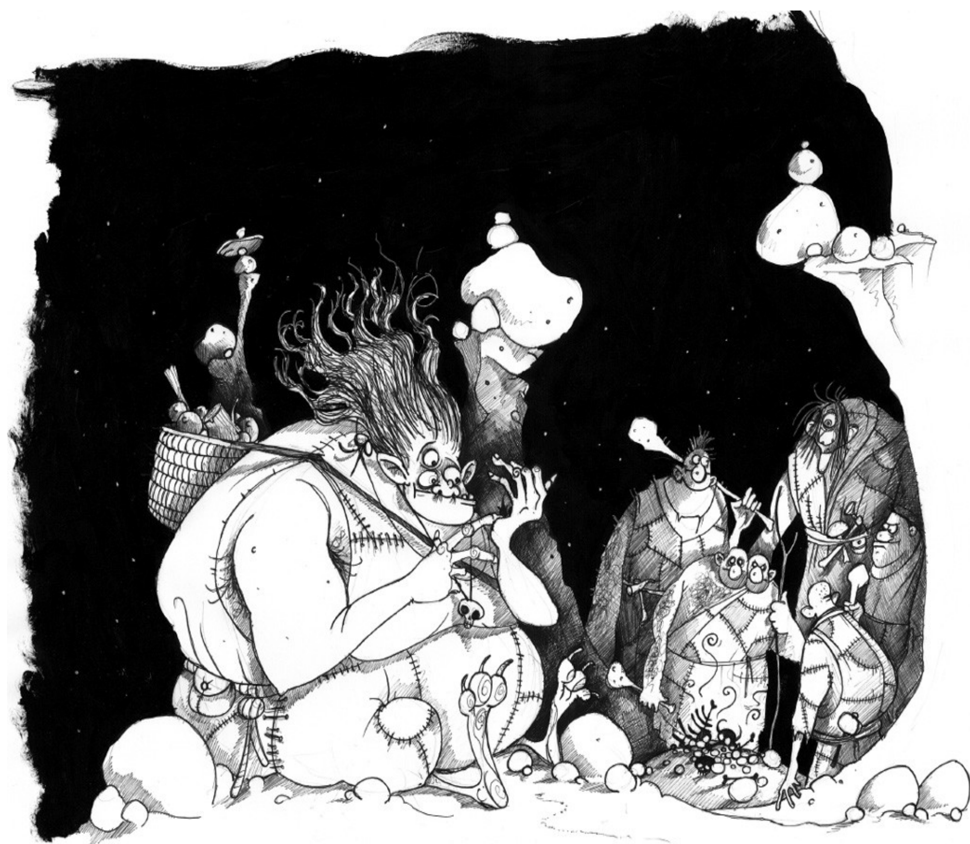
Şi atunci, Samantha îi legănă puţin pe Noosh şi pe Micul Mim în mâna sa, apoi îi aruncă cât colo prin aer. Se ţinură de mână şi continuară să zboare peste vale şi peste Dealurile Împădurite, unde trăiau spiriduşii. Aterizară în zăpada pufoasă, pe panta unde, nu departe de acolo, se afla cabana Spiriduşei Adevărului. Începură să se rostogolească din ce în ce mai repede, pe pantă în jos, până ce deveniră doi bulgări de zăpadă din care numai feţele li se mai vedeau.

— Mami, o să vomit! zise Micul Mim, tremurând.

Şi aşa a fost. (N-o să intrăm în amănunte, dar voma elfilor are o nuanţă foarte frumoasă de violet.)

Când zăpada căzu de pe ei, uşa cabanei se deschise şi ieşi Spiriduşa Adevărului însăşi.

— Bună din nou! o salută Noosh cu răsuflarea tăiată, ştergându-se de ultimele urme de zăpadă. Avem mare nevoie de ajutorul tău... Moş Crăciun a încurcat-o rău!

O cină de Crăciun

Moş Crăciun zăcea întins pe o piatră mare, ridicată în centrul peşterii Urgulei. Urgula îi porunci lui Thud să-l ţină bine, ceea ce trolul făcu apăsându-şi mâna pe burta lui Moş Crăciun. Era o mână la fel de grea ca un pietroi.

Peştera Urgulei era foarte mare. Iar tavanul era foarte sus. Destul de sus pentru ca Urgula şi Joe să poată sta în picioare şi să se uite în jos la Moş Crăciun, în timp ce un alt untertrol mai mic (numai de trei ori mai mare decât Moş Crăciun) presăra peste Moş Crăciun mirodenii şi sare de stâncă.

— O să fi având o cină de Crăciun, zise Urgula. O să-l fi având pe Moş Crăciun la masă. Tu fi fiind cam mic. Dar pun rămăşag că fi fiind gustos. Drăguţ Crăciun. Bun Crăciun. Thud, aprinde focul.

— Ascultă, Urgula! începu Moş Crăciun.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu se putea pune cu puterea lui Thud. Magia lui nu avea efect. Probabil nu mai rămăsese niciun pic de magie în aer acum. Erau pur şi simplu legile naturii. Prin urmare, nu putea face nimic ca să oprească mâna uriaşă şi grea care-l acoperea. Începu să bage de seamă că piatra pe care era întins începe să se înfierbânte. Iar când pe pereţii peşterii trolilor văzu dansând umbre şi lumini portocalii de la foc, pricepu că piatra nu era una oarecare. Era o *plită.* Moş Crăciun urma să fie gătit de viu.

— Ce s-a întâmplat? Nu înţeleg. Aţi semnat un tratat de pace. Toţi trolii şi elfii trebuie să trăiască în pace. Toată lumea a semnat tratatul de pace. Până şi nimfele huldre, şi spiriduşii, şi tomtegubbii, şi Iepuraşul de Paşte – iar el trăieşte la o sută de mile depărtare. Ce s-a schimbat? De ce aţi atacat Elfhelm Crăciunul trecut? Şi de ce faceţi asta de acum, astăzi? Azi e *Crăciunul.* E momentul de împăcare, de înţelegere şi de bunăvoinţă.

Moş Crăciun îşi aminti de momentul când el era un băieţel, ţinut prizonier într-o închisoare din Elfhelm.

Atunci, ca să-şi salveze viaţa, fusese nevoit să ucidă un untertrol pe nume Sebastian.

— E din cauza lui Sebastian?

Dar nu, nu era din cauza lui Sebastian.

— Nimănui nu-i fi păsând de Sebastian, zise fratele lui Sebastian, Horace, scobindu-se în nas, undeva în spatele Urgulei. Sebastian era enervant.

— E din cauza ierburilor hewlip? Pentru că, dacă-i aşa, atunci trebuie să vă anunţ că, în calitate de şef al Consiliului Elfilor, am luat măsuri ca nimănui să nu i se mai permită să mai cultive hewlip… (Hewlip era o plantă periculoasă care, înghiţită, putea face capul unui trol să explodeze. În clipa aceea, pe cale să fie gătit, Moş Crăciun îşi dori să n-o fi interzis vreodată.) Deci, despre ce e vorba? Din ce cauză a fost atacul de anul trecut?

— Vrem ca trolii să fi fiind lăsaţi în pace, zise Joe somnoros, de parcă îşi amintea un vis. Nu vrem să fi venind elfii aici. Şi, foarte sigur, nu vrem de-ăştia ca tine să fi venind aici.

— De-ăştia ca mine?

— Umani de-ăştia. Şi dacă tu te mai fi ducând acolo, în ţările lor, atunci şi ei o să fi venind aici.

— Oamenii nu sunt aşa de răi cum credeţi. Şi ei nu ştiu nimic despre troli.

Moş Crăciun se întrebă cât o fi ceasul şi se gândi la toţi acei copii care, curând, s-ar fi putut trezi fără să găsească niciun cadou în ciorapi, din nou. *Trebuie să scap de aici,* îşi spuse el în timp ce focul începea să-i pârlească hainele roşii.

— Nu ne fi plăcând străinii, zise Urgula.

Abia atunci observă Moş Crăciun sutele de Spiriduşi Poveste Zburătoare săgetând prin peşteră, cu aripile colorate în portocaliu-luminos de la culoarea flăcărilor, purtând hainele lor lucioase, punându-şi mâinile pâlnie la gură şi şoptindu-le tuturor trolilor la ureche.

— Nu te încrede în el, şopti unul.

— El nu e un om bun, zise altul.

Moş Crăciun începu să se prindă de ceea ce se petrecea.

— Nu vă plac străinii – dar spiriduşii? întrebă el. Pe spiriduşi îi primiţi cu braţele deschise aici.

— Ba nu, nu-i primim, zise Urgula, cu arţag.

— Păi, ia uite! Sunt peste tot în jurul vostru!

Trolii se uitară şi văzură că era adevărat. Chiar erau Spiriduşi Poveste Zburătoare peste tot în jurul lor. Nu-i observaseră până atunci, pentru că spiriduşii erau nişte făpturi delicate şi discrete, care nu voiau să fie observate.

— Chiar aşa, admise Urgula, cu gura căscată de uimire.

— Ei sunt cei care vă şoptesc le ureche... Ei vă fac să credeţi lucruri care nu sunt adevărate... Vă hipnotizează.

Toţi trolii se burzuluiră auzind una ca asta. Un cap al trolului cu două capete se mânie atât de tare, încât izbucni:

— Trolii nu fi fiind proşti. Tu fi vrând spune că noi, troli mari şi deştept, nu avut creier al nostru?

Moş Crăciun se încinsese de-a binelea acum. Simţea că spatele-i era la fel de roşu ca şi haina. Până şi Thud, aplecat peste el, era înfierbântat. Un strop de năduşeală picură de pe fruntea lui plină de negi şi se prefăcu, la jumătatea drumului în aer, într-o pietricică, ce ricoşă din burta lui Moş Crăciun.

— Eu încerc doar să vă spun ce se întâmplă de fapt. Spiriduşii Poveste Zburătoare vă fac să vă temeţi de străini... Sunteţi spălaţi pe creier. Asta se întâmplă.

— Şi ce se fi întâmplând acum, zise Urgula, fi fiind că o să terminăm cu tine. Vezi tu, noi pe tine te-am aşteptat... Nu pe elfă şi pe băiatul ei îi voiam.

— Dar cum de aţi ştiut că o să vin? întrebă Moş Crăciun, cu faţa roşie şi aprinsă ca jarul.

Întrebarea păru s-o zăpăcească de-a dreptul pe Urgula.

— Am ştiut... Acuma, mai mult foc. Hai să-l fi încingând!

Dar deodată – un zgomot. Un sunet. Ceva care despică răsuflarea trolilor şi trosnetul focului.

Venea de undeva din peşteră. Paşi, probabil. Foarte aproape. Şi Urgula auzise.

— A fi fiind un zgomot.

Şi Thud auzise şi îşi înfipse degetele mari şi groase în

orbită ca să-şi scoată singurul ochi pe care-l avea. Ochiul scoase un mic pocnet. Trolul îşi ţinu ochiul cu braţul întins, ca să vadă după colţ.

— E o fată de om, îi lămuri el.

— O, nu, Amelia! murmură Moş Crăciun. *Biată fată fără minte.*

Peştera care crapă

Thud îşi puse ochiul la loc în orbită şi cu mâna cealaltă îl apucă strâns de gât pe Moş Crăciun. Văpaia focului era acum de nesuportat.

Câteva clipe mai târziu, un untertrol păros apăru ţinând-o pe Amelia, care se zbătea şi ţipa cât o ţinea gura. Thud se întoarse să vadă ce se întâmplă şi slăbi puţin strânsoarea din jurul gâtului înfierbântatului şi năduşitului Moş Crăciun.

— Amelia! se miră Moş Crăciun. Ce cauţi aici?

Untertrolul păros părea încântat de captură.

— Ne-am fi făcând rost şi de budincă de Crăciun, să meargă cu prânzul.

— Am vrut să te salvez cum m-ai salvat şi tu pe mine, zise Amelia grăbită. Îţi eram datoare.

— Nu-mi erai datoare cu nimic.

Amelia clătină din cap, dar o duru, căci untertrolul o ţinea de păr. Pe untertrolul acesta îl chema Theodore şi avea un singur dinte, strâmb şi maroniu. Dar Amelia nu era speriată. Îi fusese atât de frică de-a lungul vieţii, că, până la urmă, rămăsese fără niciun pic.

— Nu. N-a fost vina ta. Eram mânioasă, oricum. Din cauză că se întâmplă lucruri triste în viaţă. Pur şi simplu se întâmplă. Dar la fel se întâmplă şi lucruri fericite. Şi lucruri magice, de asemenea. Tu ai făcut un lucru bun. Tu faci lucruri uimitoare. Am fost atât de fericită de Crăciunul acela, când am deschis toate cadourile. Atât, atât, atât de fericită! Nu neapărat pentru cadouri, ci datorită magiei care mi le adusese. Să ştiu că magia există. Tu ai făcut lumea un loc mai bun. Indiferent ce se întâmplă cu noi acum, nimic nu a fost din vina ta. Eşti un om bun, Moş Crăciun. Ai făcut un lucru bun.

— Asta fi fiind plictisitor, zise Joe, care, ca toţi trolii, era alergic la sentimentalisme.

Se scobi în ureche şi îşi studie ceara.

— Hai să-i ucidem, Urgula. Câte unul, fiecare. Hai!

În timp ce Moş Crăciun se gândea la ceea ce spusese Amelia, văzu ceva afară. Un soi de lumină. La fel de plină de culoare ca ornamentele din bradul de Crăciun al prinţului Albert. Verde, şi roz, şi volet, şi albastru. Uitându-se la ea, simţi o căldură familiară pe dinăuntru, ca şi când ar fi turnat cineva sirop în el. Nu avea nicio legătură cu flăcările pârjolitoare de sub el. Era sentimentul de drimwick şi de magie. Amelia îi dovedise cât de bun, de puternic şi de curajos poate fi un copil de om. Şi asta îl făcuse să se gândească la toţi acei copii minunaţi care încă nu-şi primiseră cadourile. Bunătatea fetei umpluse tot universul cu speranţă. Bunătatea aceea, care o împinsese să-şi rişte viaţa venind să-l salveze pe el. Bunătatea care crea magia.

Cât de multă magie? Urma să afle.

Îşi aţinti privirea asupra mâinii stângi, pline de negi a untertrolului, cea care o ţinea de păr pe Amelia, şi îşi dori ca mâna aceea să nu-i facă niciun rău Ameliei. Deodată, mâna lăsă fata jos şi pumnul se smuci înapoi, izbindu-se cu putere de tavanul peşterii. O crăpătură apăru în tavan. Apoi şi altele.

— Ce faci, Theodore? întrebă Urgula mânioasă.

Şi pentru că era mânioasă, izbi cu unul din pumnii *ei* peretele peşterii, ceea ce făcu să apară şi mai multe crăpături. (Trolii sunt faimoşi că nu ştiu să-şi stăpânească nervii.)

— Peştera noastră se fi sfărâmând, zise Joe.

— Da, se fi sfărâmând.

— Trebuie să ieşim de aici, zise Amelia, înainte ca…

Dar până să ajungă ea la sfârşitul frazei, tavanul peşterii începu să cadă şi o piatră se îndrepta spre capul ei. Amelia făcu un salt în lături, la ţanc, când piatra căzu cu un bubuit ca de tunet.

Apoi se auzi o voce. O voce care nu aparţinea vreunui trol, nici Ameliei, nici lui Moş Crăciun şi care venea din altă parte a peşterii.

— Moş Crăciun? Sunt eu.

O, nu. Era Mary.

Acum o putea vedea. Avea o piatră în mână, pe care o aruncă în capul lui Thud. Îl lovi zdravăn şi sângele verde-cenuşiu de trol începu să-i şiroiască din rană, sfârâind când pica pe piatra încinsă a plitei. Thud îi dădu drumul lui Moş Crăciun şi bătu din picior, ceea ce făcu să apară şi mai multe crăpături în peşteră. Când Moş Crăciun se rostogoli jos de pe piatra încinsă a plitei – Au! Au! Au! – auzi nişte bufnituri grele. O piatră desprinsă din tavan o nimerise pe Mary în cap şi ea zăcea acum întinsă pe jos.

Moş Crăciun simţi supărarea prăvălindu-se peste el ca pietrele.

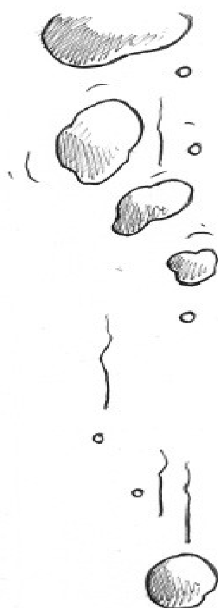
— Mary? Mary? Mă auzi? Mary?

Trolii încercau să ţină tavanul peşterii lor cu mâinile.

— Poţi s-o salvezi, zise Amelia, simţind cum speranţa creşte în ea.

Ştia că speranţa ei l-ar fi putut ajuta. Acum ştia că doar aşa universul putea cuprinde atât de multă magie în el. Prin simplu fapt că speri.

— Poţi s-o Faci! Trebuie s-o Faci!

Drimwick

Moş Crăciun privi în jur, prin peşteră. Nu mai era timp.

Nu era timp.

Nu era timp.

Şi văzu pe faţa Ameliei, chiar în clipa în care peştera se surpa, că speranţa se întorsese. Lumina se strecura înăuntru prin crăpături. Peştera toată era acum îmbăiată într-o lumină verde, blândă. Trolii, Spiriduşii Poveste Zburătoare, pereţii de stâncă – totul era scăldat de lumina magică. Iar lumina le arăta calea de ieşire.

Şi acelaşi verde frumos şi magic sclipea şi acolo, în ochii Ameliei. Culoarea speranţei. Culoarea Crăciunului. Moş Crăciun nu se îndoia că de la Amelia venea totul. Ea îi adusese lui magia. Ea şi Mary. Care veniseră să-l salveze. Şi să-l ajute să salveze Crăciunul. Fusese de ajuns ca magia să se întâmple din nou. Nu fusese nevoie de o sanie, de ceasuri fistichii sau de butoane deştepte. Nu era nevoie decât de simplul act de a te gândi la ceilalţi. Iar Moş Crăciun închise ochii şi îşi dori, mai mult ca niciodată până atunci. Îşi dori ca timpul să se oprească.

Când deschise ochii, o văzu pe Amelia stând complet nemişcată. Şi nu numai ea. Totul. Totul era nemişcat. Pietrele şi stâncile rămăseseră suspendate în aer.

El oprise timpul.

Aşadar, în acel moment din afara timpului, se lăsă în genunchi şi se uită la Mary, la faţa ei pe moarte şi *speră.* Văzu bunătatea din ochii ei, o sărută pe frunte şi spuse:

— Te iubesc, Mary.

Era prima oară când o spunea şi, de îndată ce o rosti, îşi dădu seama cât de adevărat era. O iubea. Erau în afara timpului, deci nu conta că se cunoşteau numai de o noapte. Lui i se părea că ştia tot trecutul ei şi ştia, de asemenea, tot viitorul lor. Voia să rămână cu ea pentru totdeauna. Putea vedea ziua nunţii lor. Speranţa lui nu era una obişnuită. Avea magie în ea. Magie drimwick. Drimwick, această vrajă de speranţă negândită, găsea bunătatea

înainte să se stingă şi o prefăcea în viaţă. Iar pleoapele lui Mary se zbătură puţin, ca nişte umbre în spatele unei perdele.

— Mary? Mary?

Şi apoi ochii ei se deschiseră complet, privindu-l strălucitori. Era din nou în viaţă.

— Mary, zise el, fără să se gândească, te iubesc.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse, vorbind din tot adevărul, speranţa, dragostea şi magia din inima ei.

Iar Moş Crăciun nici că şi-ar fi putut dori un cadou mai frumos decât acele cuvinte.

Apoi Mary văzu toate pietrele atârnând în aer şi faţa ei se umplu de teamă.

— De ce stă Amelia nemişcată ca statuia?

— Suntem în afara timpului. Trebuie să repornim timpul ca s-o scoatem afară de aici... Trebuie să ne luăm după lumini. Ele o să ne conducă afară. Hai, du-te, du-te înainte!

Mary clătină din cap.

— Rămân cu tine, domnule! N-am aşteptat atât să găsesc iubirea vieţii mele ca s-o abandonez acum într-o peşteră de troli!

Moş Crăciun se uită la troli. Cei mai mulţi erau încă ocupaţi să ţină tavanul peşterii. Dar Thud zăcea nemişcat pe podea, unde îl doborâse Mary, ţinând în mână singurul lui ochi, ca să-i vadă mai bine.

Dar înainte să pornească timpul, Moş Crăciun se căţără pe o sfărâmătură de stâncă şi îi luă ochiul lui Thud din mână. Îl puse la picioarele lui.

— Asta încă îi mai dă o şansă, de dragul competiţiei.

Prin urmare, Moş Crăciun slăbi strânsoarea timpului şi strigă la Amelia:

— Repede! Pe aici! Ia-te după lumini!

Se pregătea să plece, când un sentiment de vinovăţie începu să-i cuprindă pieptul. Era ziua de Crăciun şi el lăsa zeci de făpturi să moară sub zăpadă. Acum, vinovăţia din pieptul lui crescu şi mai mult, iar el avea ditamai pieptul. Era Crăciunul, la urma urmelor. Crăciunul. Timpul să fim buni cu toată lumea. Chiar şi faţă de troli. Aşa că se opri,

se întoarse şi le spuse:

— N-o să supravieţuiţi. Muntele o să se prăbuşească. Trebuie să urmaţi luminile. Ele ne conduc afară. Repede! O, şi, Thud, ochiul tău e la picioarele tale!

Trolii părură nedumeriţi. Ei încercaseră să-l omoare pe Moş Crăciun, iar acum el îi ajuta să se salveze.

Prin urmare, Moş Crăciun, Mary şi Amelia alergară cât de repede putură, ferindu-se de pietre şi de stânci, prin praful mai gros decât ceaţa londoneză, până ce, în sfârşit, ajunseră afară, la aerul curat din vale. Exact când peştera se prăbuşea, trolii de toate mărimile ieşiră dintre dărâmături, ghemuiţi sau în patru labe, tuşind din cauza prafului. Cu toţii rămaseră în picioare, ca un mic lanţ muntos, în faţa lui Moş Crăciun, a lui Mary şi a Ameliei.

— Tu ne-ai salvat pe noi, zise Urgula, între două accese de tuse, scoţând nori de praf.

Joe dădu din cap umil, lângă ea.

— Mulţumesc. M-ai fi făcut să schimb părerea despre oameni, îngăimă el.

— Şi să nu-i mai omorâm? întrebă Thud.

— Hai să-l omorâm, zise capul din dreapta (cel cu mai mulţi negi) al trolului cu două capete.

— Lasă-l în pace! zise şi capul din stânga (cel mai cumsecade, bărbosul) al trolului cu două capete.

Şi în timp ce capetele se apucară să se certe între ele, Urgula se gândi. Apoi spuse:

— Nu înţeleg. Fiin’că tu eşti bun şi blând, Moş Crăciun. Acum ştiu. Dar nu asta ni s-a spus nouă.

— Adevărat, se auzi atunci o voce.

Cu toţii se întoarseră şi se uitară în direcţia ei, văzând o mică spiriduşă fără aripi, stând cu braţele încrucişate şi uitându-se încrezătoare în sus, la Urgula.

Urme de paşi în zăpadă

— Spiriduşa Adevărului! o salută vesel Moş Crăciun.

Amelia studie mica făptură în lumina lunii. Le studie, de asemenea, şi pe celelalte două făpturi, puţintel mai mari, cu urechi ascuţite, mama şi copilul elfi, care erau de o parte şi de alta a spiriduşei. De două ori mai mică decât un elf, spiriduşa era îmbrăcată într-o tunică galbenă şi avea o faţă mică, delicată, dar răutăcioasă. Amelia se gândi că era cea mai drăguţă creatură pe care o văzuse vreodată. Însă se mai gândea, de asemenea, dacă nu cumva trolii aveau să-i ucidă şi, deodată, Azilul de Săraci al lui Creeper nu i se mai păru chiar atât de rău.

— Spiriduşa Adevărului are dreptate. Moş Crăciun e cel mai bun om dintre toţi, le spuse Amelia trolilor.

Spiriduşa Adevărului, după un ghiont blând din partea lui Noosh, continuă să spună ce avea de spus.

— Este adevărat. Moş Crăciun *este* bun. Şi are intenţii *foarte* bune, încercând să facă lumea oamenilor ceva mai puţin nefericită. Asta nu ne pune pe noi în nicio primejdie. Oamenii sunt prea ocupaţi să se gândească la ei înşişi, ca să vină aici şi să ne deranjeze pe noi. Spiriduşii Poveste Zburătoare v-au spus minciuni. Nu ştiu de ce au minţit, dar toţi spiriduşii pe care îi cunosc vorbesc despre asta. V-au făcut să păreţi şi mai proşti decât sunteţi deja. Ceea ce e destul de prostesc, ca să fiu sinceră.

— Mincinoaso! strigă Thud, bătând din picior şi zdruncinând valea, încât zăpada se desprinse de pe dealurile abrupte şi de pe versanţii munţilor din jur.

— Ea nu minţind, zise Joe, scărpinându-se în fund, nepăsător. Ea fiind o Spiriduşă a Adevărului.

Urgula întinse un deget uriaş, cât o canapea, plin de negi, spre Amelia şi Mary.

— Dar ăştia-s omeneşti.

Amelia trase adânc aer în piept şi făcu un pas înainte, în zăpadă.

— Am fost salvate. Moş Crăciun ne-a salvat, pentru că

eram la ananghie. De aceea suntem aici. Şi el v-a salvat şi pe voi, iar eu cred că ar trebui mai degrabă să încercaţi să fiţi un pic recunoscători, decât să vă purtaţi aşa, ca nişte brute mari.

Micul Mim bătu din palme. Deja o plăcea pe Amelia.

Urgula se aplecă şi suflă peste Amelia, care încercă să îşi ţină greaţa în frâu, pentru că răsuflarea unui trol era şi mai puturoasă decât a lui Creeper. Mirosea a varză amestecată cu căcăreze de capră şi picioare transpirate.

— Tu, curajoasă fată omenească! zise Urgula.

— Mulţumesc. Acum putem pleca? Nu de alta, dar Moş Crăciun are o grămadă de cadouri de împărţit.

Şi exact în momentul acela, o Spiriduşă Poveste Zburătoare veni şi şopti ceva la urechea Urgulei, iar Urgula o alungă ca pe o muscă.

— Plecaţi de-aci, spiriduşi! Nu mai veniţi la urechile noastre!

Şi spiriduşă plecă în viteză şi se rostogoli prin aer, dispărând în întuneric, undeva deasupra Dealurilor Împădurite.

După aceea, Noosh făcu un pas înainte, în zăpadă. Îşi drese glasul şi se uită în sus, la Urgula, cel mai mare dintre toţi trolii care există. Faţa ei cenuşie era la o juma de kilometru deasupra lui Noosh. Elfa îşi scoase carneţelul.

— Mă scuzi. Conducătoarea Supremă a Trolilor, eu sunt Noosh. Sunt o jurnalistă de la *Zăpada Zilei* – ăsta-i un ziar, ca *Urâtul de Sâmbătă* – şi am o întrebare.

Urgula se uită la elfă cum te-ai uita la ceva care ţi s-a lipit pe talpa pantofului. Nu-i păsa deloc de ziare. Nici măcar ziarul trolilor, *Urâtul de Sâmbătă,* nu-l citise decât o dată în viaţa ei. (Ca să fim drepţi, *Urâtul de Sâmbătă* era acelaşi în fiecare săptămână – o tabletă mare de piatră pe care scria „TROLII E CEI MAI TARI”.)

— Care fiind întrebarea ta?

— Întrebarea mea fiind... pardon, întrebarea mea *este...* de ce n-aţi atacat clădirea ziarului *Zăpada Zilei* anul trecut? Voi, trolii, aţi demolat întregul Elfhelm, dar nu v-aţi

atins de *Zăpada Zilei.*

Urgula se gândi. Asta dură destul de mult. Pe faţa ei se citea o mare suferinţă şi probabil chiar suferea, căci gânditul le dă trolilor mari dureri de cap.

— Noi nu fi atacând *Zăpada Zilei,* pentru că Maestrul de Cuvânt fiind de treabă.

— Cine e Maestrul de Cuvânt? întrebă Noosh.

Urgula clătină capul.

— Maestrul de Cuvânt de la *Zăpada Zilei.* Aşa îi spun ei.

— Ei? Care ei? întrebă Noosh.

Noosh observă că Spiriduşii Poveste Zburătoare se îndepărtau acum de troli şi zburau iute spre Dealurile Împădurite, unde era teritoriul spiriduşilor. Şi Urgula îi observă, de asemenea. Întinse mâna şi prinse unul. Era un spiriduş băiat, în haine argintii. Noosh îl mai văzuse înainte. Chior în dimineaţa aceea, în biroul lui Vodol. Spiriduşul Poveste Zburătoare fusese la fereastră. Apoi îşi aminti ceva. Ceva din Ajunul Crăciunului trecut. Urmele lui Moş Vodol din zăpadă, care veneau dinspre Dealurile Împădurite şi nu dinspre *Zăpada Zilei.* Moş Vodol întotdeauna urâse Crăciunul. Şi fusese invidios pe Moş Crăciun de când acesta îi luase locul ca şef în Consiliul Elfilor.

— Te rog, nu-mi face rău! chiţăi spiriduşul spre trolul de o mie de ori mai mare decât el.

Parcă te-ai fi uitat la cineva care ţinea în mână cea mai mică bucăţică de beteală argintie.

— De ce fi şoptind la urechile noastre...? Spune adevărul înainte să te fi mâncând eu pe tine.

— Pentru cuvinte. Maestrul de Cuvânt ne-a pus s-o facem. Şi ne-a dat cuvinte bune. Cuvinte lungi. Cuvinte pe care nu le ştiam.

— Sunt prea plictisită de povestea asta, dar pare să spună adevărul, interveni şi Spiriduşa Adevărului, pornind-o către casă.

Noosh îşi aminti de Spiriduşul Poveste Zburătoare pe care îl prinsese ea, când era copil, şi acel cuvânt lung pe care i-l oferiseră ca s-o ierte – „miscelaneu”.

— Maestrul de Cuvânt?

Acum se legau toate.

— Moş Vodol. Moş Vodol *iubeşte* cuvintele.

Moş Crăciun se uită la Noosh.

— El te-a trimis astăzi aici?

Noosh dădu din cap.

— Da.

Urgula părea tristă în lumina lunii. O lacrimă imensă de trol i se rostogoli pe obraz şi pietroiul căzu lângă Amelia. Îi dădu drumul spiriduşului.

— Noi fi greşind. Dar noi fi părând rău. O să pedepsim Maestru de Cuvânt.

Moş Crăciun clătină din cap.

— Nu, nu. Nu vă faceţi griji pentru Maestrul de Cuvânt, vreau să spun Moş Vodol. O să se ocupe Consiliul Elfilor de el. Tot ce vă cerem este să ne lăsaţi în pace şi să nu mai plecaţi urechea la niciun Spiriduş Poveste Zburătoare de azi înainte. Acum, ştiţi, noi mai avem foarte multă treabă de făcut înainte de a se lumina de ziuă, aşa că...

Urgula încuviinţă din cap. Thud păru dezamăgit. Apoi Moş Crăciun şi ceilalţi alergară prin peisajul muntos, înapoi la sanie. Amelia se sui prima, iar Căpitanul Funingine ieşi din sacul fără fund în care se ascunsese.

— Tocmai m-am întâlnit cu nişte troli adevăraţi, îi spuse Amelia pisoiului. Şi apoi am văzut nişte spiriduşi. Şi, uite, aceia sunt nişte elfi. Ea e Noosh şi el e...

Noosh îi ciufuli părul fiului său când se aşezară în spatele saniei.

— Pe el îl cheamă Micul Mim.

Căpitanul Funingine miorlăi şi se frecă cu capul de Micul Mim. Era aproape cât el de mare. Ca un cal, gândi Amelia.

— Arăţi destul de ciudat, mieună Căpitanul Funingine la Micul Mim. Dar îmi place de tine.

— Bună! zise Micul Mim, de data asta spre Amelia, zâmbindu-i. Câţi ani ai?

— Câţi crezi că am? îl întrebă Amelia.

Micul Mim se uită la Amelia şi o măsură din cap până-n

picioare.

— Patru sute opt?

Amelia râse. Mary râse şi ea.

— Nici nu mă gândesc să-l întreb câţi ani crede că am eu!

Apoi Amelia îi spuse lui Noosh că şi ea voia să fie scriitoare, ca Charles Dickens. Iar Noosh se roşi puţin şi îi acoperi urechile fiului ei, pentru că „Dickens” e un cuvânt foarte urât dacă eşti elf.

Mary şi Moş Crăciun se aşezară în partea din faţă a saniei, iar ceasul indica punctul orei Ultima Şansă Înainte de Dimineaţă.

Blitzen şi Donner îşi întoarseră capetele spre Moş Crăciun, aşteptând să le dea startul.

— Haideţi să zburăm, renii mei!

Şi au zburat.

Acasă

Moş Crăciun ridică telefonul şi vorbi cu Moş Topo, care aşteptase răbdător veşti la cartierul general din Atelierul Jucăriilor. Amelia ascultă şi zâmbi, încă nevenindu-i să creadă că îl auzea pe Moş Crăciun vorbind cu un elf la ceva numit telefon, în timp ce zburau printre norii nopţii cu o sanie.

— Sunt teferi, Moş Topo… Da… Da, pe cuvânt! Spune-i lui Humdrum neîntârziat… A fost mâna lui Moş Vodol, aşa că o să ne ocupăm de el mâine, la şedinţa Consiliului Elfilor, dar acum mai avem nişte treabă de făcut.

Şi, astfel, Moş Crăciun i-a luat cu el pe Mary, Amelia, Noosh şi Micul Mim prin toată lumea ca să împartă jucăriile. Barometrul Speranţei strălucea cu toată puterea, la fel şi Aurora Boreală. Amelia nu mai văzuse niciodată ceva atât de magic ca zborul prin acea minunată şi spectaculoasă lumină, alimentată cu speranţă.

— Asta e…

Şi apoi îşi dădu seama că nu exista niciun cuvânt care să descrie cât de minunat era. Priveliştea era mai presus de cuvinte.

Moş Crăciun întoarse capul şi zâmbi.

— Aşa arată speranţa. Tu ai adus-o. Tu faci ca toate astea să se întâmple. Doar prin credinţa ta în lucrurile magice.

Şi astfel au călătorit prin lume. La nord, la sud, la est şi la vest. Problema cu lumea, îşi dădu seama Amelia, este că e foarte mure. Şi există o mulţime de copii. Şi o mulţime de pisici dormind pe acoperişuri de care Căpitanul Funingine era fascinat. (Cel mai greu lucru în noaptea aceea a fost să-l ţină pe Căpitanul Funingine *în* sanie.)

Când nu-l păzea pe Căpitanul Funingine să nu facă vreo boacănă, Amelia scotea câte un cadou din sacul fără fund – fiecare perfect ambalat – şi apoi, împreună cu Micul Mim, încercau să ghicească ce era înăuntru. O *minge. Un titirez. O jucărie de pluş.* O *carte. Monede de ciocolată. Un glob.*

Un mandarin pitic.

În timp ce Moş Crăciun zbura pe deasupra Parisului, Amelia, Noosh şi Micul Mim aţipiseră pe bancheta din spate, dar dacă ar fi fost treji, ar fi văzut cum Mary i-a luat mâna lui Moş Crăciun şi i-a strâns-o tare.

— Eşti un om minunat, zise ea. Nu te apasă niciodată singurătatea, departe de ceilalţi oameni?

— Uneori, ba da, îi mărturisi Moş Crăciun, în timp ce zburau peste strălucitorul Palat Versailles. Ar fi foarte plăcut să am o companie umană.

— Deci o să fie în regulă dacă o să stăm cu tine? Vreau să spun, o să dureze un timp până o să ne obişnuim cu... Toate creaturile acelea elfi, cu urechile lor ascuţite şi ochii uriaşi...

Se întoarse să se uite la Noosh şi la Micul Mim, care dormea cu gura larg deschisă.

— Deci, ştiu că o iau un pic cam înainte, dar cred că ne-ar plăcea să stăm cu un om, la început. Asta dacă tu *eşti* om?

Faţa lui Moş Crăciun se înroşi de veselie.

— Sunt om cu un adaos de drimwick. Exact cu tine.

— Adică şi eu pot să fac magie acum?

— Ai putut să faci magie şi înainte, draga mea. Am simţit magia de prima oară când m-am uitat în ochii tăi scânteietori.

Mary nu se dădea în vânt după cuvintele romantice. Aşa că îl înghionti pe Moş Crăciun în braţ.

— Seducătorule! îl tachină ea, dar apoi a trebuit să apuce bine braţul acela, fiindcă Moş Crăciun aproape căzu din sanie.

— Oricum, continuă Moş Crăciun, bineînţeles că puteţi să staţi. Casa mea e singura din Elfhelm în care aţi putea încăpea pe uşă, fără să vă turtiţi.

— Minunat! chicoti Mary, când Blitzen şi Donner plonjară prin aer, gata să conducă ceilalţi reni şi sania spre toate dormitoarele copiilor din Paris.

— Acum, zise Moş Crăciun, după alte câteva mii de opriri, Amelia, ţi-ar plăcea să conduci sania asta? Având în

vedere că ai salvat Crăciunul de două ori până acum.

— Păi, n-am fost numai eu anul ăsta. Cred că şi Noosh, şi Mary au jucat un rol important.

Noosh agită pumnul în aer.

— Fetele care-au salvat Crăciunul!

— Fete? făcu Mary. Eu am cincizeci şi opt de ani!

Amelia veni în partea din faţă a saniei, iar Moş Crăciun îi explică care e treaba cu panoul de bord. Ceasul, Barometrul Speranţei, butonul care oprea timpul şi cel care îl repornea. Amelia văzu că ceasul arăta acum zece minute peste „Foarte Aproape de Dimineaţă”.

— Timpul la elfi, îi explică Moş Crăciun. Ei nu-l exprimă în cifre.

Îi înmână un exemplar al cărţii scrise de el, *Meşteşugul conducerii săniilor.*

— Vezi, Amelia, domnul Dickens nu este singurul scriitor pe care-l cunoşti.

Amelia era un talent înnăscut, observă Moş Crăciun, căci renii răspundeau foarte bine de fiecare dată când trăgea de hăţuri. Ce-i drept, în Scoţia, a fost la un pas de a face sania să se prăbuşească în Loch Ness, dar asta numai pentru că a fost speriată de vederea unui monstru uriaş care şi-a scos capul şi gâtul foarte lung din apă.

— Odată ce ştii că totul este posibil, vezi tot soiul de lucruri, o lămuri Moş Crăciun.

Când ajunseră în Finlanda, în orăşelul Kristiinankaupunki, Amelia putea ateriza cu grijă aproape oriunde. Aici alesese creasta unui acoperiş mic, cu un horn şi mai mic. Moş Crăciun adulmecă aerul îngheţat. Privi în jur.

— Vezi copacii aceia de colo, îi arătă el în întuneric spre nişte pini negri ce atingeau cerul ca o perie în horn.

— Da, zise Amelia.

— Înainte, acolo locuia un băiat pe nume Nikolas. Într-o cabană mică, împreună cu tatăl lui, care era tăietor de lemne. Nu avea nimic, decât o păpuşă veche dintr-un nap şi un şoarece care-i ţinea de urât. Era slab şi zdrenţăros. Iar odată, când mătuşa lui a venit să aibă grijă de el, a fost

pus să doarmă afară, în ger. Dar cumva, el a rezistat. Pentru că a crezut în magie. A *crezut* cu adevărat că totul era posibil.

— Mi-ar fi plăcut de băiatul acela, zise Amelia.

— Şi mie, spuse Mary, strângându-i mâna lui Moş Crăciun.

Iar după ce au împărţit jucării celor şaptesprezece copii din Kristiinankaupunki, Amelia a condus sania înapoi, spre nord, la Elfhelm. Habar n-avea cum urma să fie viaţa ei sau cum avea să se adapteze un copil de om acolo, dar îşi închipuia că o să fie mult mai bine decât într-un azil de săraci. Şi, când ateriză în aplauzele elfilor pe Câmpul Renilor, un zâmbet apăru pe faţa ei, şi creştea din ce în ce mai mult.

— De ce nu e ger? întrebă ea.

Moş Crăciun clătină din cap.

— E vreme de-a elfilor. E doar atât de răcoare cât vrei tu să fie.

Moş Crăciun observă că Spiriduşa Adevărului venise însoţită de noul ei iubit, Spiriduşul Minciunii. Un spiriduş mărunţel, îmbrăcat în verde, cu părul şi ochii negri. Era frumuşel. Era probabil cel mai chipeş spiriduş din câţi existau. Şoricica de companie a Spiriduşei Adevărului, Maarta, scoase botul din buzunarul galben al stăpânei, dar când dădu cu ochii de pisoiul negru cu vârful cozii alb, se ascunse iute la loc.

Micul Mim ţopăia de nerăbdare, ştiind că urma să-l vadă pe tatăl lui. Într-adevăr, Humdrum venea alergând prin mulţime spre sanie, ţinând să-i vadă cu ochii lui pe Noosh şi pe Micul Mim.

Noosh şi Micul Mim îl zăriră pe elful cu ochelari, pe care îl iubeau mai mult decât pe oricare altul, şi amândoi săriră din sanie ca să-l îmbrăţişeze.

— Îmi pare atât de rău! se tângui Noosh.

— Şi mie îmi pare rău, tati! zise şi Micul Mim.

— Sunteţi în viaţă! Asta-i tot ce contează!

Humdrum era atât de fericit, încât îi îmbrăţişă şi dădu să-şi ridice soţia şi fiul de la pământ, dar – nefiind cel mai

puternic dintre elfi – căzu pe spate, în zăpadă, cu Noosh şi Mim peste el.

— Ho, ho, ho! râse pe înfundate Moş Crăciun. Acum, haideţi, duceţi-vă şi petreceţi un Crăciun Fericit!

— CRĂCIUN FERICIT! strigă Micul Mim, căruia îi plăcea doar să rostească urarea.

Moş Crăciun îl putu zări pe Moş Vodol dând târcoale pe la marginea mulţimii. Avea să se ocupe de el la şedinţa de mâine a Consiliului Elfilor. Acum era ziua de Crăciun şi el trebuia să le arate lui Marty şi Ameliei noua lor casă. Însă, în timp ce mergea prin zăpadă, auzi un uruit gros. Elfii se uitară unii la alţii înspăimântaţi.

— O, nu! gâfâi Humdrum. Trolii!

— Nu, zise Moş Crăciun, dându-şi seama că, de data asta, chiar *fusese* burta lui. Mi-e doar puţin foame.

Râsul elfilor umplu văzduhul.

— Ei bine, din fericire, am pregătit o cină foarte bogată de Crăciun! zise Coco, bucătarul.

— Ho, ho, ho! făcu Moş Crăciun, dându-se la o parte, pentru ca Mary şi Amelia să poată coborî din sanie.

— Deci, am ajuns, spuse Mary şi chicoti, uitându-se la micile clădiri ale elfilor, luminate de razele trandafirii ale răsăritului. Noua noastră casă.

— Acasă, făcu şi Amelia încet, în sinea ei.

Era ridicolă ideea că ar fi putut fi acasă aici, trăind laolaltă cu elfii şi Moş Crăciun. Îşi aminti ce îi spusese odată mama ei, despre cum viaţa era ca un horn de sobă. Uneori trebuia să te zbaţi prin întuneric ca să ajungi la lumină. În timp ce se uita în jur, la micile clădiri acoperite de zăpadă, îşi zise că, până la urmă, s-ar putea să fi izbutit.

Aici era lumina.

Şi apoi îl luă în braţe cu blândeţe pe Căpitanul Funingine şi coborî din sanie, păşind în magica posibilitate a viitorului ei.

Mulţumiri

Eu nu am nici elfi, nici vreun atelier, dar am o mulţime de oameni cărora trebuie să le mulţumesc pentru că au dat o mână de ajutor pentru ceea ce este acum această carte.

Trebuie să spun un URIAŞ MULŢUMESC, cu litere mari de tipar, următorilor oameni foarte buni:

Chris Mould, evident, pentru ilustraţiile sale minunate şi magice.

Francis Bickmore, excelentul meu redactor, pentru că ştie ce părţi să scoată şi de care părţi am avea multă nevoie şi pentru că mă lasă să scriu cărţile pe care vreau să le scriu.

Clare Conville, agenta mea, pentru înţelepciunea şi inteligenţa sa.

Rafi Romaya pentru toată priceperea sa la desen.

Jamie Byng, Jenny Todd, Jenny Fry, Neal Price, Jaz Lacey-Campbell, Vicki Rutherford, Andrea Joyce, Caroline Clarke, Lina Langlee, Alan Trotter, Jo Dingley şi „Elfilor de la Producţie” împreună cu întreaga lor echipă de la Canongate, pentru consistentul lor sprijin.

Carey Mulligan şi Stephen Fry pentru că au împrumutat din magia vocilor lor audiobook-urilor de Crăciun.

Andrea Semple, fiinţa omenească pe care o iubesc şi împreună cu care trăiesc, pentru ochii ei ageri, pentru priceperea sa Ninja de a citi şi de a redacta, şi pentru mult, mult prea multe alte lucruri pe care să le menţionez aici.

Copiilor mei, Pearl şi Lucas, principalele motive pentru care am scris aceste cărţi.

Întregii mele familii şi prietenilor.

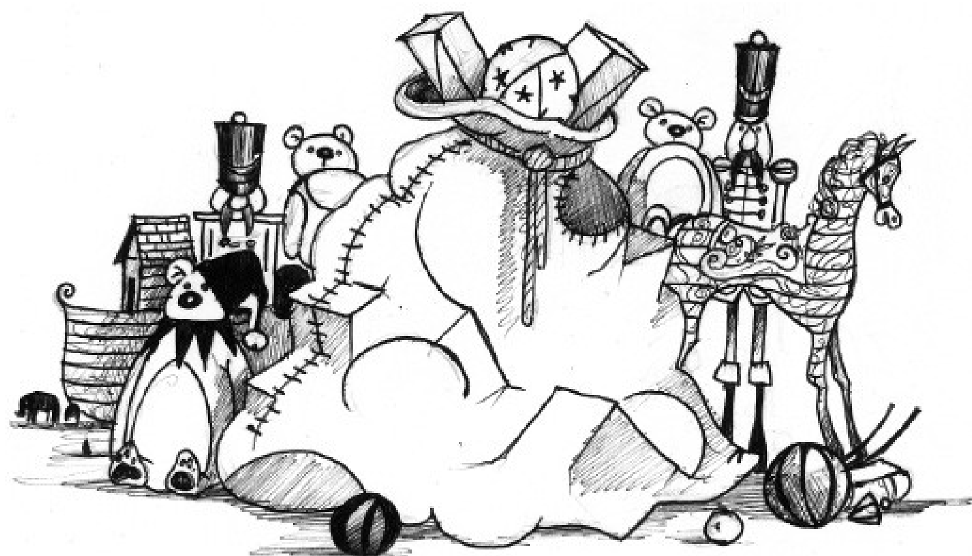
Tuturor cititorilor minunaţi pe care i-am cunoscut sau cu care am păstrat legătura de-a lungul anilor.

Tuturor celor care au sprijinit ultima mea carte de Crăciun, printre care îi amintesc pe Simon Mayo, Jeanette

Winterson, Francesca Simon, Jenny Colgan, Frank Cottrell Boyce, Amanda Craig, Tom Fletcher şi Tony Bradman.

O, şi bineînţeles, mulţumiri lui Moş Crăciun pentru că este Moş Crăciun.

Vă mulţumesc tuturor!

SĂ ÎNCEAPĂ CĂLĂTORIA SPÂNĂ LA HOTARELE MAGIEI!

Când Amelia vrea să-și vadă o dorință îndeplinită
știe exact cu cine trebuie să vorbească – cu Moș Crăciun.

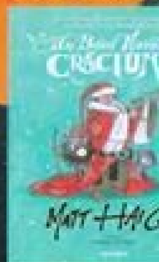
Problema este că magia în care-și dorește să creadă
începe să pălească, iar Moș Crăciun are alte griji pe cap
ca să mai stea să se gândească la niște dorințe imposibile:
elfi supărați, reni care cad din cer, troli nervoși...
și chiar e posibil să fie anulat și Crăciunul.

Dar Amelia nu e tocmai o fată obișnuită.
Și, după cum va afla și Moș Crăciun, dacă vrea să aibă
parte de Crăciun, o să cam aibă nevoie de puțin ajutor...

De același a

CITIT DE

Itsy fm Bitsy

CRĂCIUN
MAGIE • ELFI
UMOR
AVENTURĂ

8+ ani

nemi.ro

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0122-2

